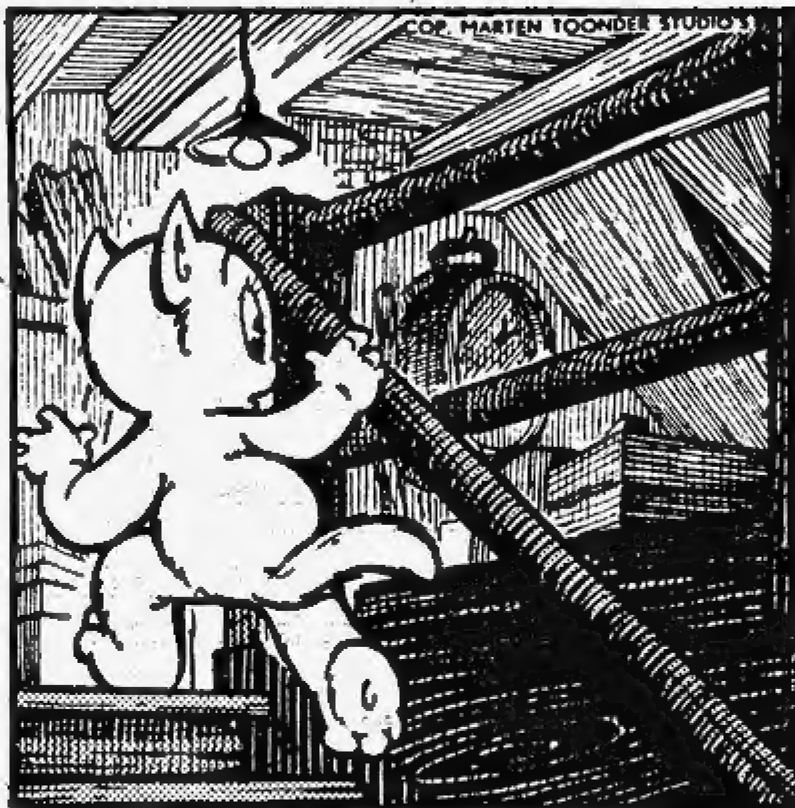
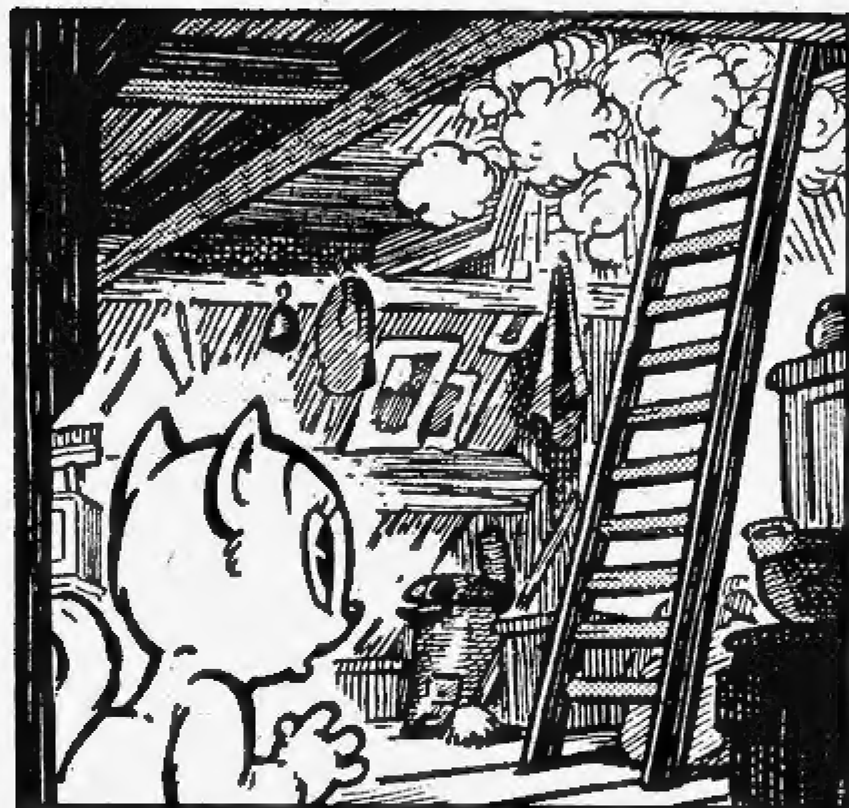

Tom Poes En De Klokker

TOM POES EN DE KLOKKER

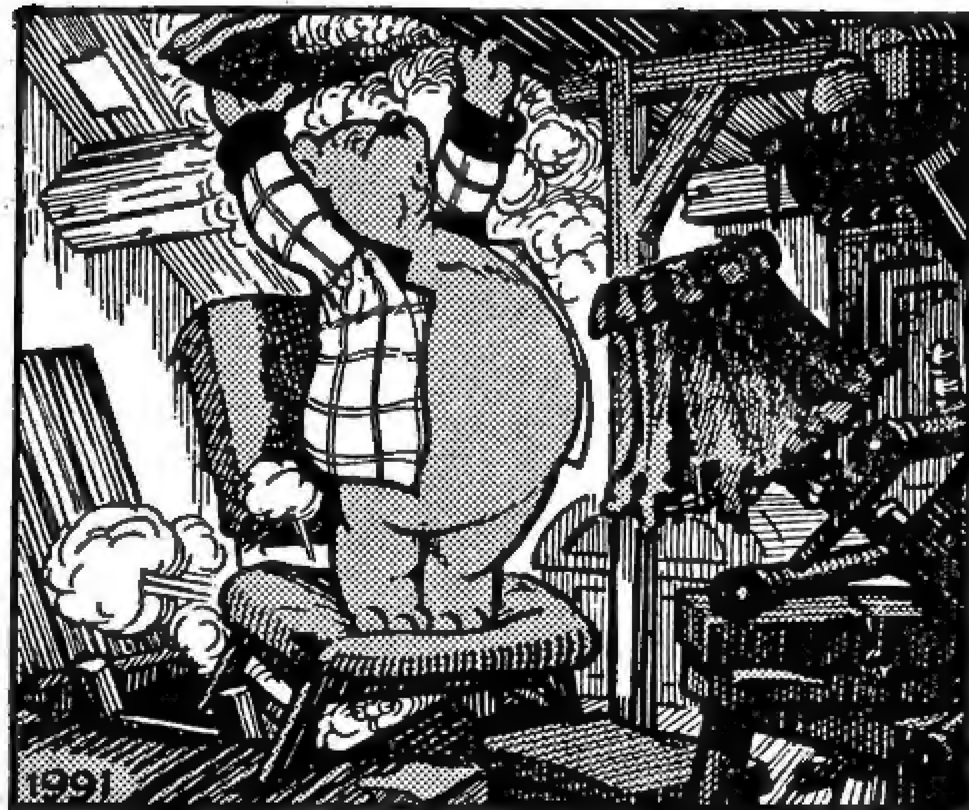

1990. Op een morgen, lang geleden, bedacht Tom Poes dat dit de tijd was om weer eens avonturen te beleven. Hij ging dus op weg en klopte aan op de poort van slot Bommelstein. „Is heer Ollie thuis?", vroeg hij aan de bediende Joost, die opendeed. „Ga hem maar vragen, of hij mee op reis gaat – ik wacht hier wel even op hem!" „Jawel... juist, jongeheer!", zei de trouwe knecht wat bedrukt. „Eh... als het u hetzelfde is, wilt u het dan zelf gaan vragen? Heer Olivier is doende op de zolder; hij had het over de najaarsschoonmaak, vrees ik. En zodoende stoor ik hem liever niet, met uw welnemen." „Schoonmaak!", riep Tom Poes verontwaardigd uit. „Wat een idee, terwijl het buiten zo lekker is!" Hij klom vlug de trappen op, maar op de zolder ontdekte hij geen spoor van zijn vriend. Boven zijn hoofd barstte echter plotseling een hoestbui los, die dichte stofwolken uit een luikopening omlaag stiet. „Heer Bommel is op de vliering, hoor ik!!", zei Tom Poes, terwijl hij naar de trap liep.

TOM POES EN DE KLOKKER

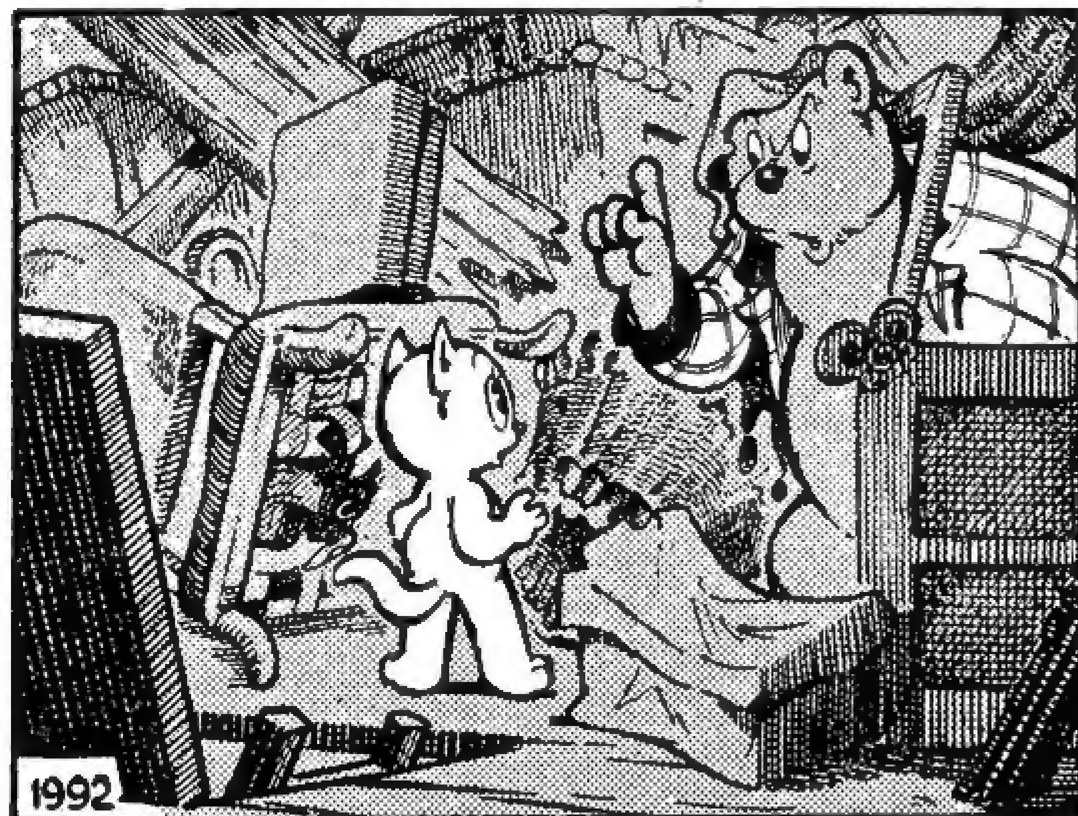

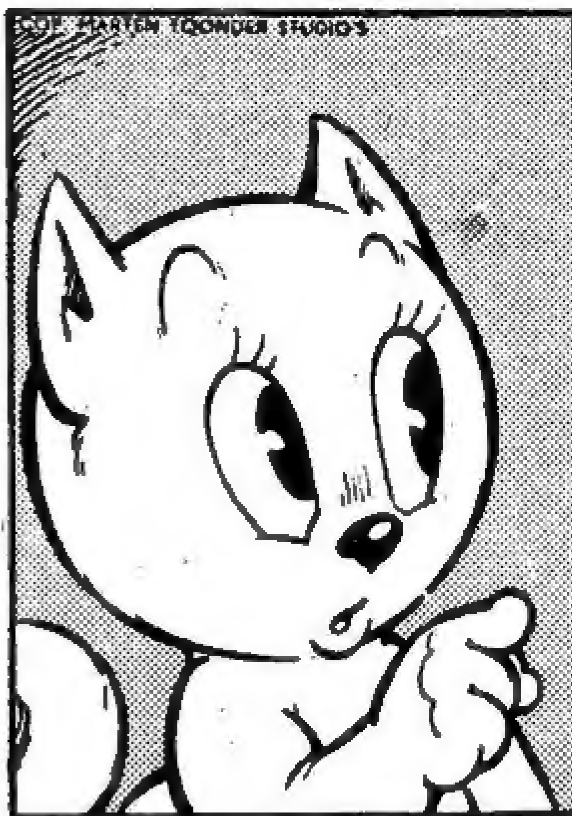

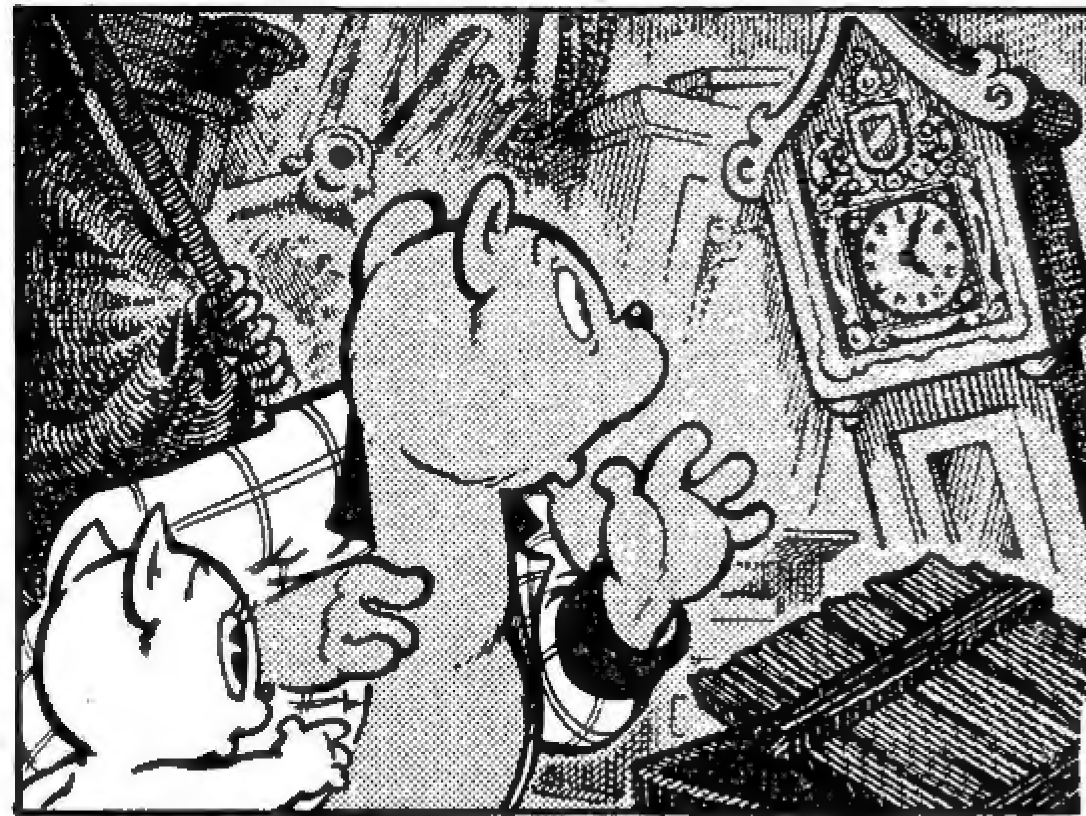

Inderdaad was heer Ollie op de vliering, want hij had bedacht, dat hij daar nog nooit geweest was. „Een Bommel zoekt het altijd zo hoog mogelijk!", sprak hij tot zichzelf terwijl hij met enige moeite het wankele trapje beklom en het luik openduwde. Op de vliering heerste een vage schemering waarin allerlei half-vergane meubelen een vergeten bestaan leidden. Verloren in oude herinneringen stond heer Ollie een poosje naar al die oude spullen te staren, maar toen vermande hij zich en zette een oude stoel over het trapgat. „Ik moet toch eens kijken wat daar boven is!", mompelde hij, het wormstekige meubel bestijgend. Er dwarrelde heel wat stof uit en daardoor kreeg hij de benauwde hoestbui die Tom Poes naar boven lokte. Maar jammer genoeg stootte hij zijn hoofd tegen de stoel, die heer Bommel daar zo zorgeloos had neergezet en nu zakte de vergane zetel door de wankele pootjes. Heer Bommel stortte met een dreun op de planken vloer, heel wat oude herinneringen in zijn val meeslepend.

TOM POES EN DE KLOKKER

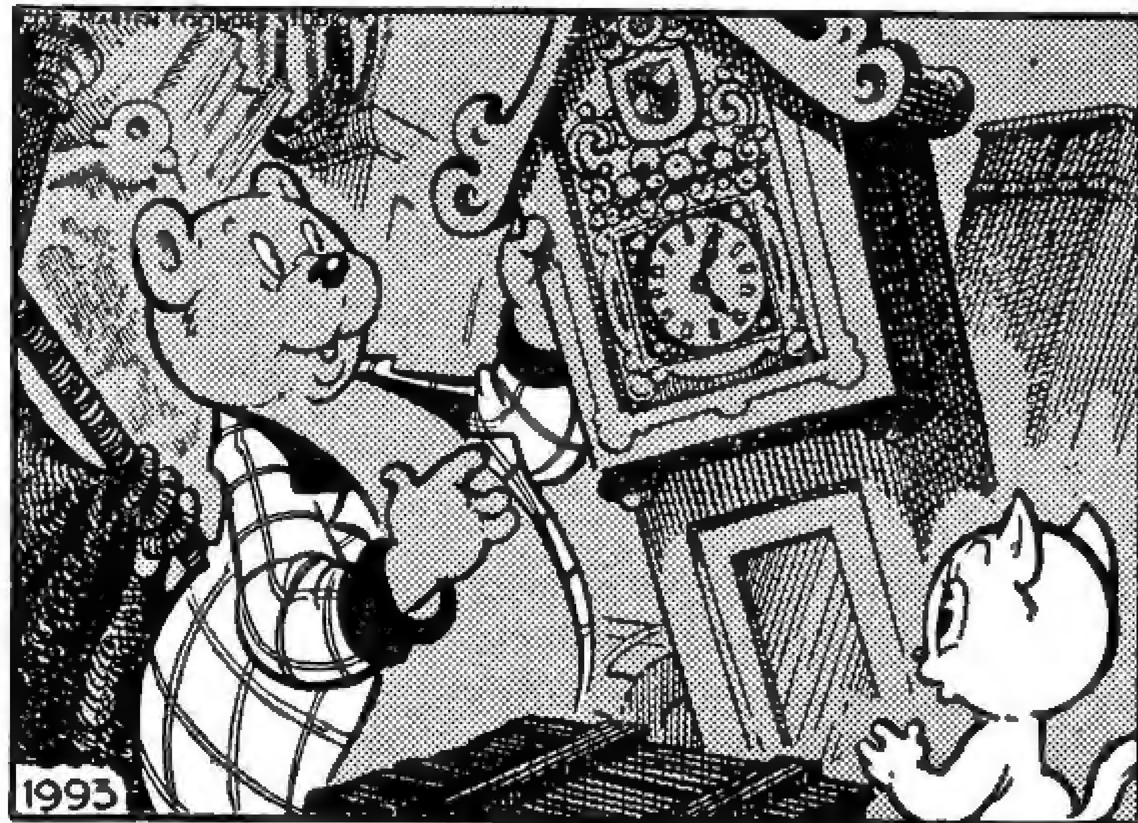

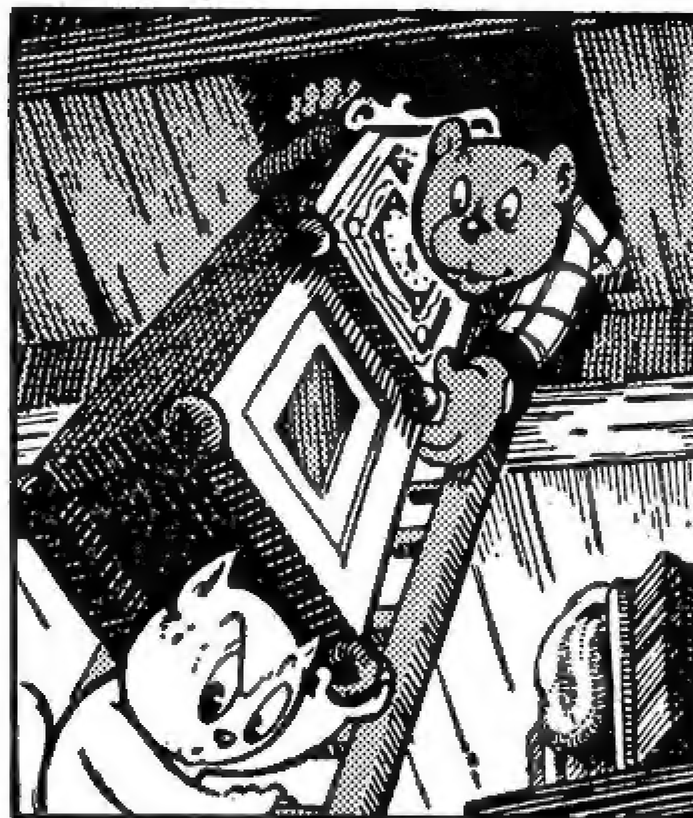

Heer Bommel zat enkele ogenblikken verwezen naar de opdwarrelende stof te kijken. Toen maakte hij zich met moeite los uit de ruïnes en terwijl hij kreunend overeind krabbelde keek hij Tom Poes ontstemd aan. „Kijk nu eens, wat je gedaan hebt!", sprak hij toornig. „Niet alleen, dat mijn kostelijk antiek in brokken ligt, nee, ook ikzelf ben ernstig beschadigd! Het zou me niets verbazen, wanneer mijn hersenwater langs mijn ruggestreng naar beneden geschoten is. En dat allemaal omdat je maar als een dolleman door het huis rent zonder aan een heer in de uitoefening van zijn schoonmaak te denken! Als je eens wist, wat een moeite het me kost, om mijn gedachten te verzamelen!" Zo sprekende wreef heer Ollie met pijnlijk gelaat het ondereinde van zijn rug. Maar Tom Poes stond verbaasd naar een oud meubelstuk te kijken, dat zichtbaar was geworden achter alle oude rommel. „Kijk eens, wat een mooie oude klok daar staat!", riep hij uit. „Wat is dàt er voor een? Hoe komt u daar aan?"

TOM POES EN DE KLOKKER

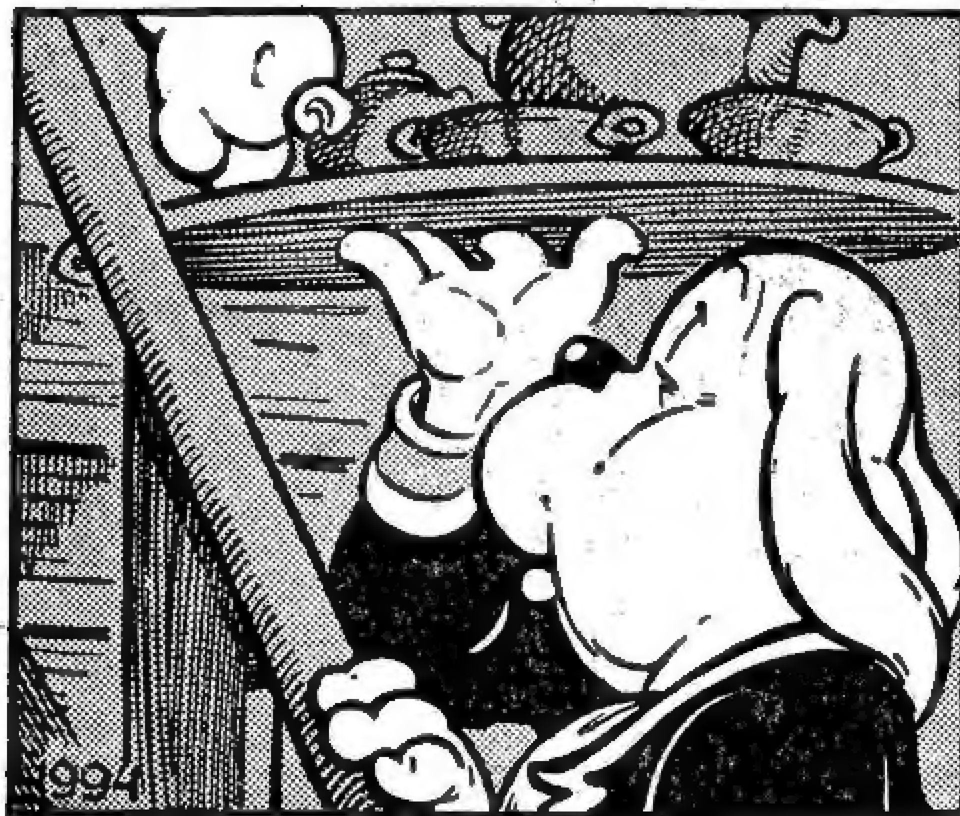

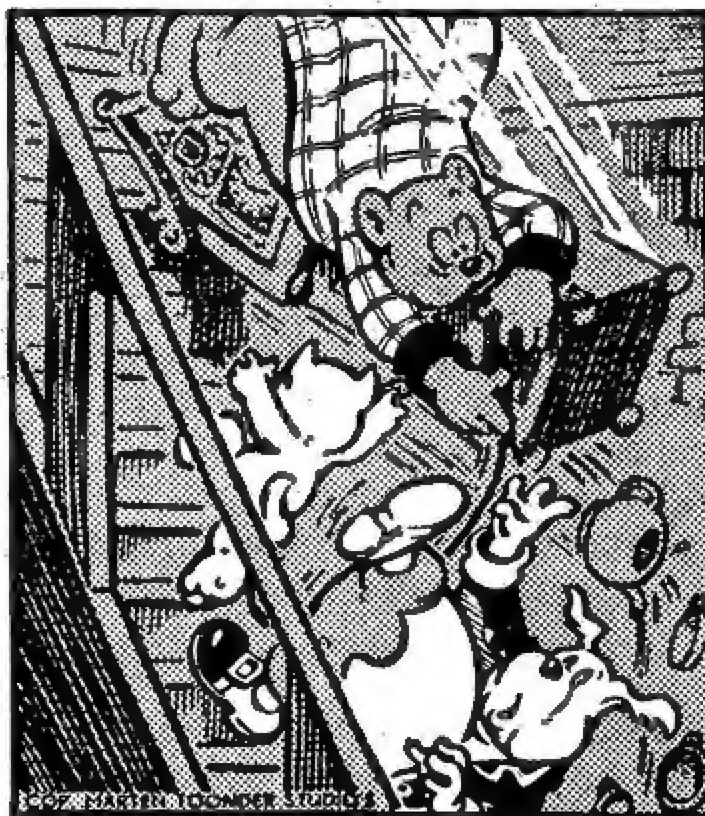

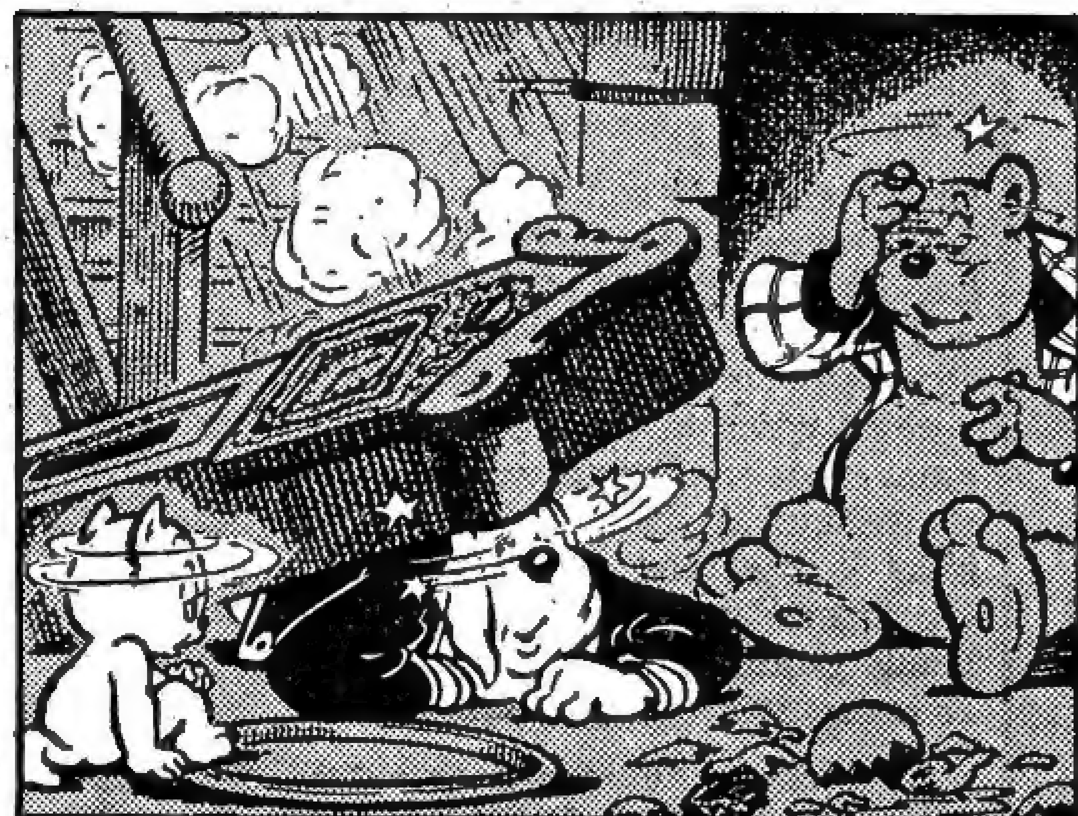

1993. Heer Ollie keek verrast naar de oude klok, die achter de oude rommel zichtbaar geworden was. „Wel, wel", sprak hij, ruim baan naar het uurwerk makend. „Dat ik die hier mag vinden! Vanmorgen nog dacht ik: Kom, ik ga eens proberen, of ik grootvaders klok niet kan vinden. Die moet ergens op de vliering staan, dacht ik, En daar is hij nu!" Met een blijde glimlach stond hij een ogenblik naar het oude meubel te staren, verloren in herinneringen. „Heeft altijd gelopen", mompelde hij, „zolang het me kan heugen. Maar toen grootvader stierf, is hij stil blijven staan en niemand heeft hem ooit weer aan de gang gekregen. Merkwaardig! Ik zou toch wel eens willen proberen..." Hij zweeg en staarde nadenkend naar Tom Poes. „Ik weet het, jonge vriend!", riep hij uit. „Vooruit, pak hem beet, daar van onderen. We gaan hem naar beneden brengen. Ik ga hem maken, als je begrijpt, wat ik bedoel. Voorzichtig! Niet zo wild! Een beetje naar rechts! Zo, nu langzaam de ladder af!" Tom Poes torste hijgend en steunend het zware uurwerk het trapje af, terwijl heer Bommel het gevaarte aan de bovenkant in evenwicht hield. Op dat moment kwam de trouwe bediende Joost zorgzaam naar boven klimmen om zijn meester met een kopje thee te verrassen.

TOM POES EN DE KLOKKER

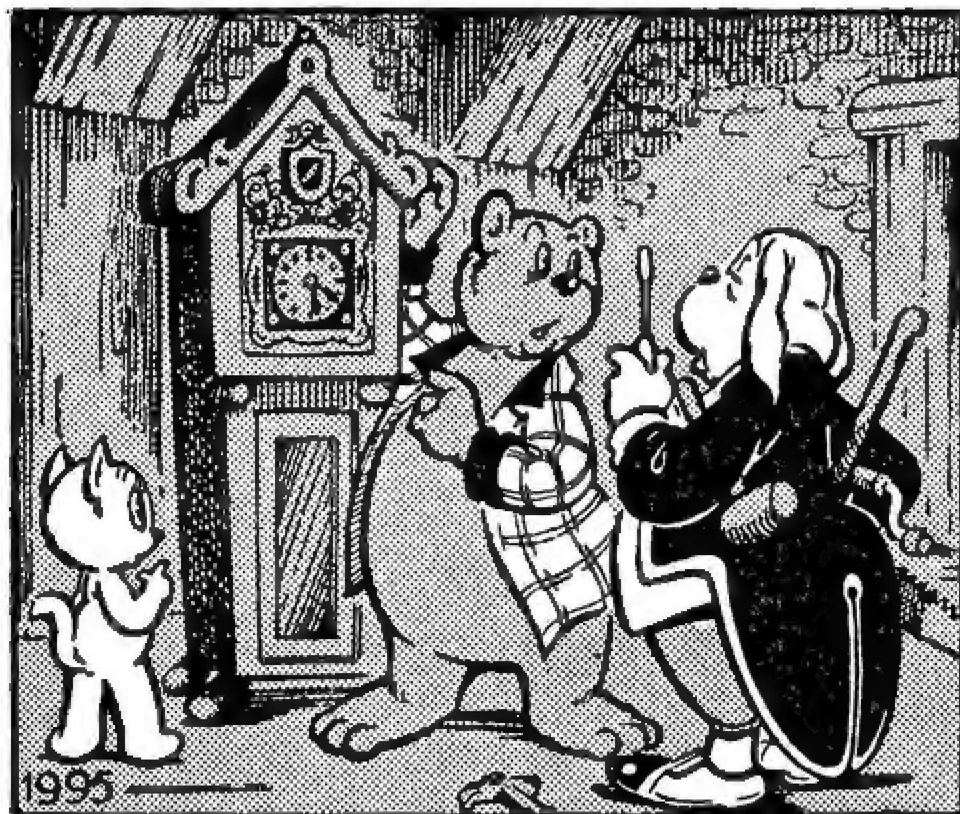

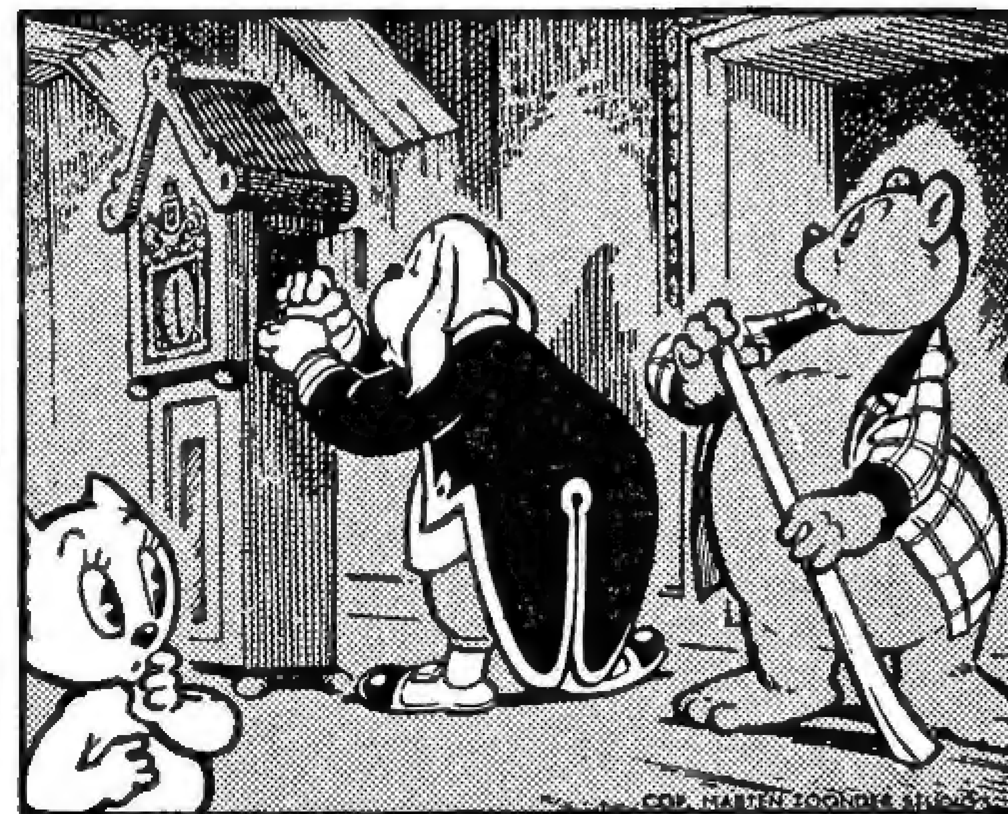

1994. Tom Poes had het lang niet gemakkelijk, want het oude uurwerk was van het allerbeste eikenhout gemaakt en bij het afdalen van de trap drukte de volle zwaarte op hem. En hoewel heer Ollie aan de bovenkant hem met nuttige wenken hielp, was hij toch bijna aan het einde van zijn krachten toen Joost met zijn theeblad het laddertje begon te bestijgen. De trouwe bediende had al zijn aandacht nodig om niet te morsen en daardoor zag hij niet dat Tom Poes op zijn theeblad stapte. De gevolgen waren dan ook verschrikkelijk. Natuurlijk kon de knecht de zware last niet houden en hij liet alles uit zijn handen glippen zodat Tom Poes omlaag stortte, gevolgd door de klok en heer Ollie. Joost sloeg onder deze lawine achterover en kwam met donderend geweld op de grond aan de voet van de trap terecht. Een korte tijd dreunde het om hem heen van neerkletterend porcelein, meubelwerk en vallende lichamen, doch toen werd alles stil. De eerste, die tot zichzelf kwam, was heer Bommel. Hij richtte zich op, en zag toen, dat Joost de val van zijn klok gebroken had. „Gelukkig, hij is nog heel!", prevelde hij met een tevreden glimlach.

TOM POES EN DE KLOKKER

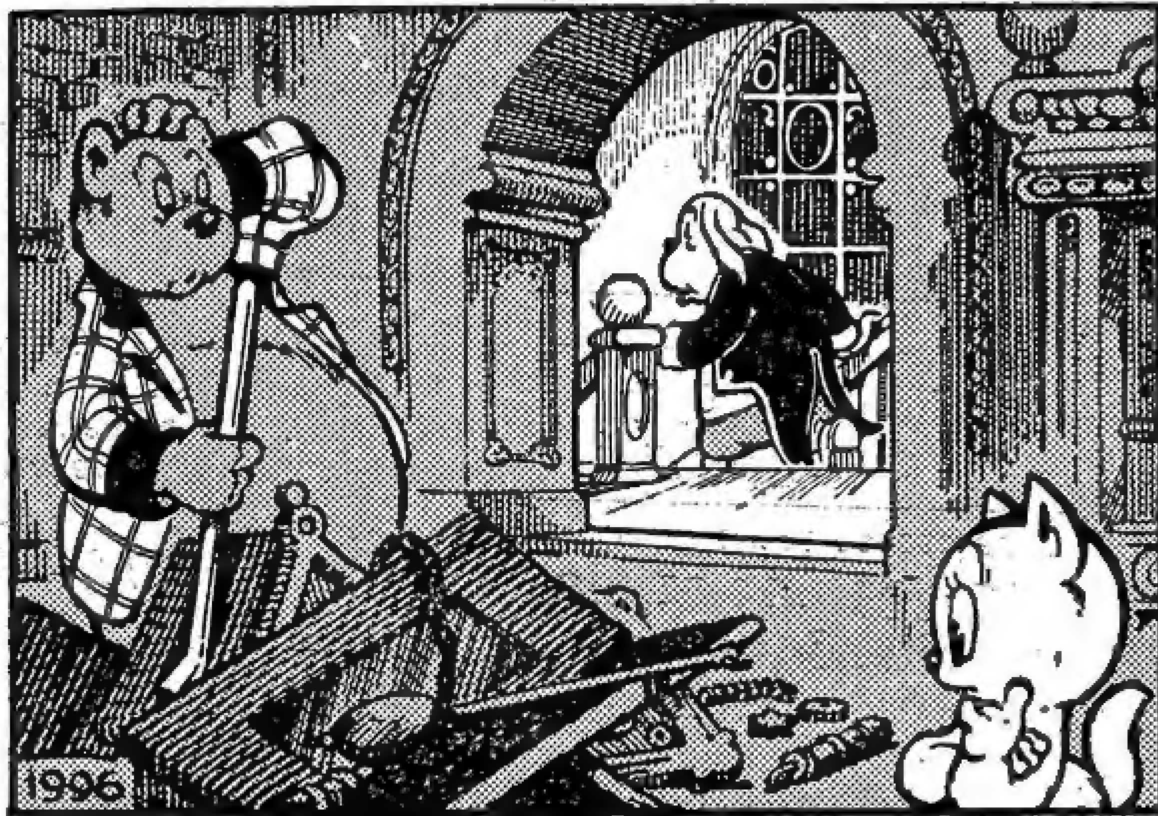

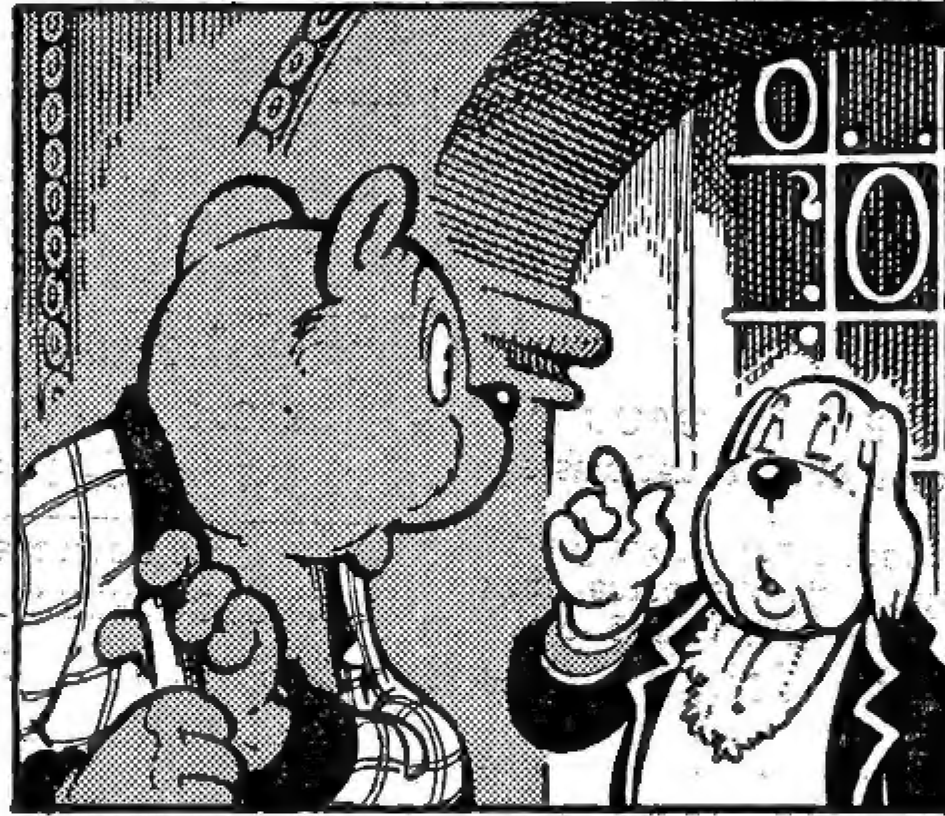

1995. Het duurde enige tijd voordat de fraaie klok met vereende krachten in de kamer kon worden gebracht. „Wat een geluk, dat hij net boven op jou terecht is gekomen, Joost!", zei heer Ollie monter. „Hij is nog helemaal heel!" „Ik ben altijd blij van dienst te kunnen zijn", zei de goede knecht op matte toon, „en hier zijn de gereedschappen waar u om vroeg, heer Olivier!" „Mooi!", hernam heer Ollie, „nu kan ik dit uurwerk weer eens aan het lopen brengen. Let op! Een Bommel heeft een heel fijn gevoel voor klokken!" Met deze woorden opende hij de deur van het meubel, stak een schroevendraaier naar binnen en ging aan het werk.

De gevolgen bleven niet uit. Een lange veer maakte zich los uit het inwendige en sprong, tezamen met wat raderwerk naar buiten. Heer Bommel deinsde achteruit en keek verslagen toe hoe Joost met enige handige grepen de machinerie weer naar binnen bracht. Maar hij herstelde zich en greep een breekijzer. „Ach ja", mompelde hij, „dat grove werk ligt mij niet zo. Ik ben beter in het fijne en tere, als je begrijpt wat ik bedoel. Daar bovenin is een deurtje en daar achter zit natuurlijk de ziel van de klok! Ga eens op zij, Joost!"

TOM POES EN DE KLOKKER

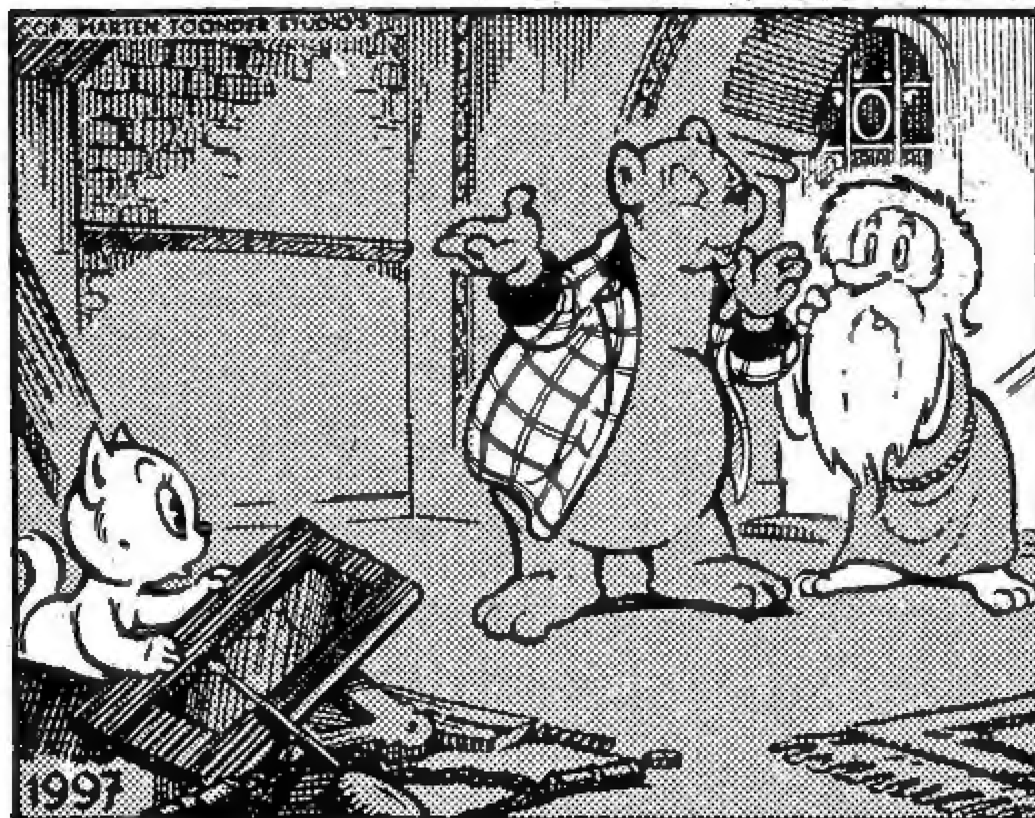

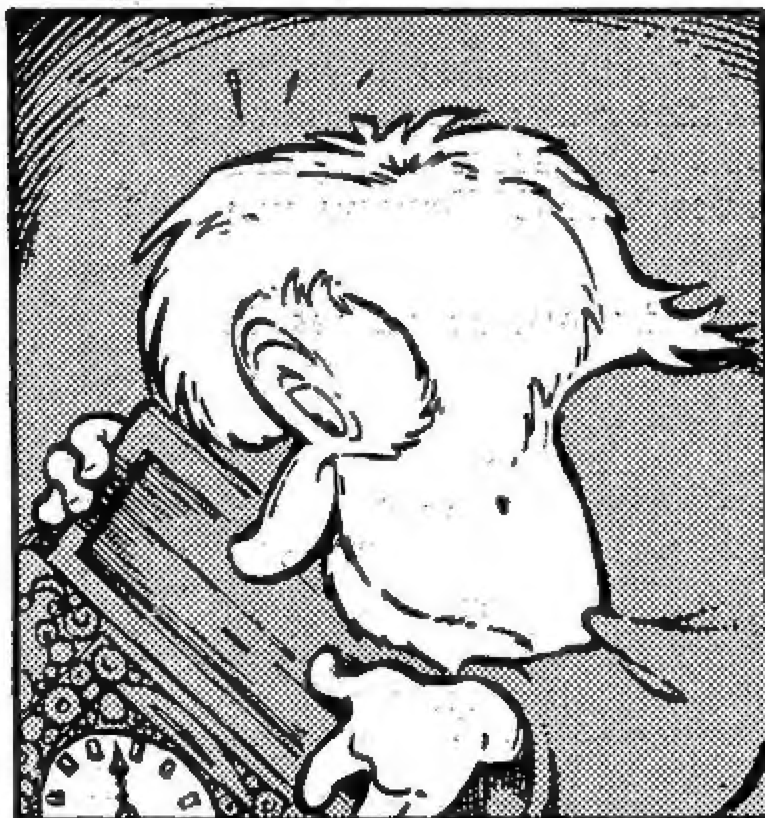

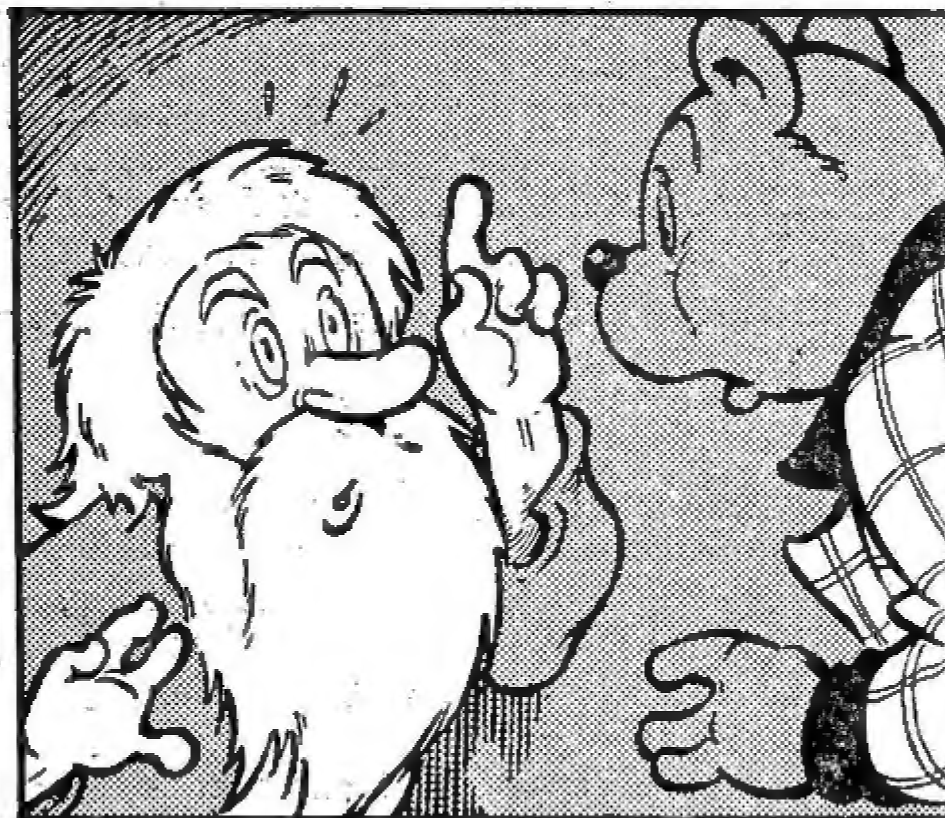

1996. Met behulp van het breekijzer slaagde heer Bommel er in een wonderlijk korte tijd in de oude klok uit elkaar te halen. Daar lag het kostelijk uurwerk nu – een verzameling van radertjes en wat houtwerk – meer niet. „Wonderlijk...", zei heer Ollie mijmerend, „ik dacht toch werkelijk, dat er nog iets meer in zou zitten. Iets dat denken kon of zo. Stel je voor: op het moment, dat mijn grootvader stierf, stond hij stil om nooit meer te gaan. Maar er zit niets in, ook niet achter dat deurtje. Het is vreemd." „Men moet een klok altijd door een bevoegd vakman laten herstellen, met uw welnemen!", zei Joost. „Maar excuseer, er wordt gescheld!" „Wat bedoelt hij?", vroeg heer Ollie achterdochtig. „Hoewel... ik moet zeggen... eh... ik wilde wel, dat die oude klok weer heel was, jonge vriend! Dit is een naar gezicht! Ik voel me net, alsof hij..." „Daar is een klokker aan de deur!", onderbrak Joost in de deuropening. „Er is iets te repareren, zei hij. En ik ben zo vrij geweest, hem binnen te vragen!" „Heel goed!", zei heer Bommel goedkeurend. „Een klokkemaker! Die komt als geroepen! Heel toevallig, werkelijk!" „Er bestaat geen toeval!", zei een knorrige stem. „Friemelpraat! Waar is de klok?"

TOM POES EN DE KLOKKER

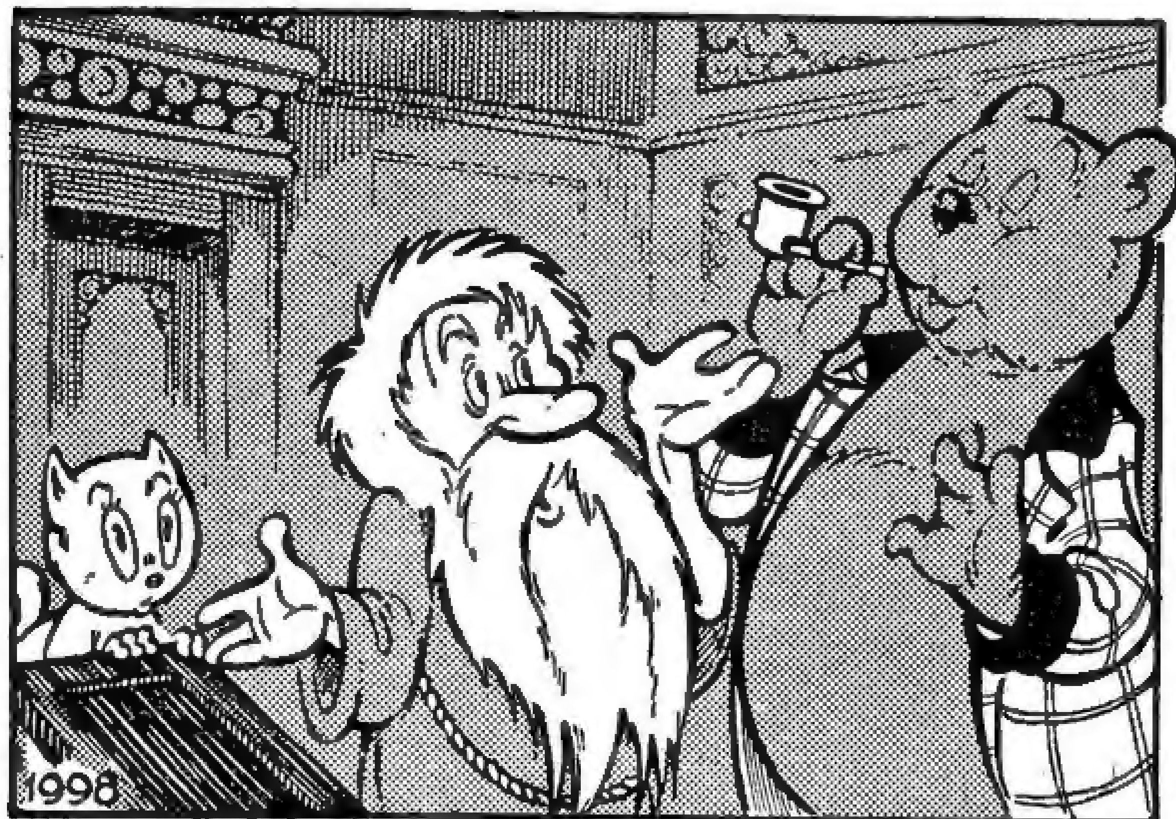

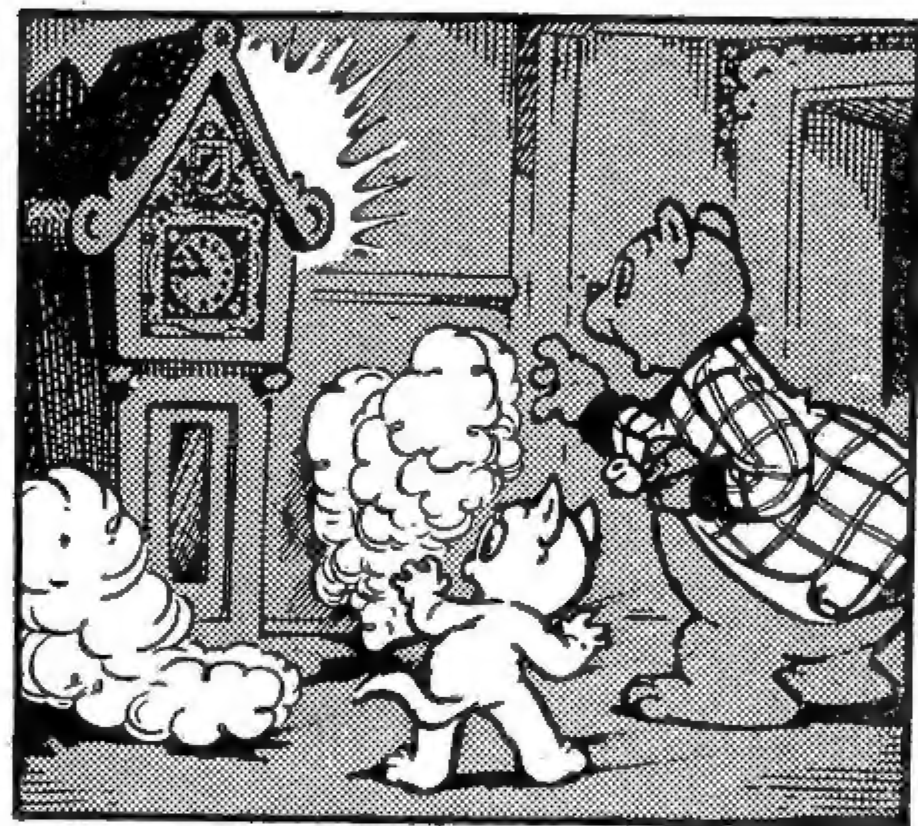
1997. Heer Bommel en Tom Poes keken verbaasd naar de grijsaard, die in een morsige pij naar binnen stapte. „Waar is de klok?", vroeg deze kort. „U komt als geroepen!", zei heer Ollie blij. „Kijk, daar ligt grootvaders klok.

Een heel mooi uurwerk! Dat was het, bedoel ik..." „Frutsels!", riep de oude uit. „We moeten opschieten! Ik heb alle tijd!" „O, juist!", begon heer Ollie, maar toen zweeg hij en er verscheen een rimpel in zijn voorhoofd. „Dat begrijp ik niet! Opschieten omdat u alle tijd hebt?" De oude werd ongeduldig. „Als je alle tijd hebt, moet je die doorgeven", riep hij boos, terwijl hij in de onderdelen begon te woelen. „Je moet geen tijd morsen! Als je alle tijd hebt, is het leven geen pretje! Ach! Wat een verantwoordelijkheid! Ik kan..." Hij zweeg plotseling en richtte zich plechtig overeind. „Dit is de beroemde Grootvader's Klok!", sprak hij ernstig. „Een van de zeven die er bestaan. Ik zal hem maken; maar de gevolgen zijn voor uw rekening."

TOM POES EN DE KLOKKER

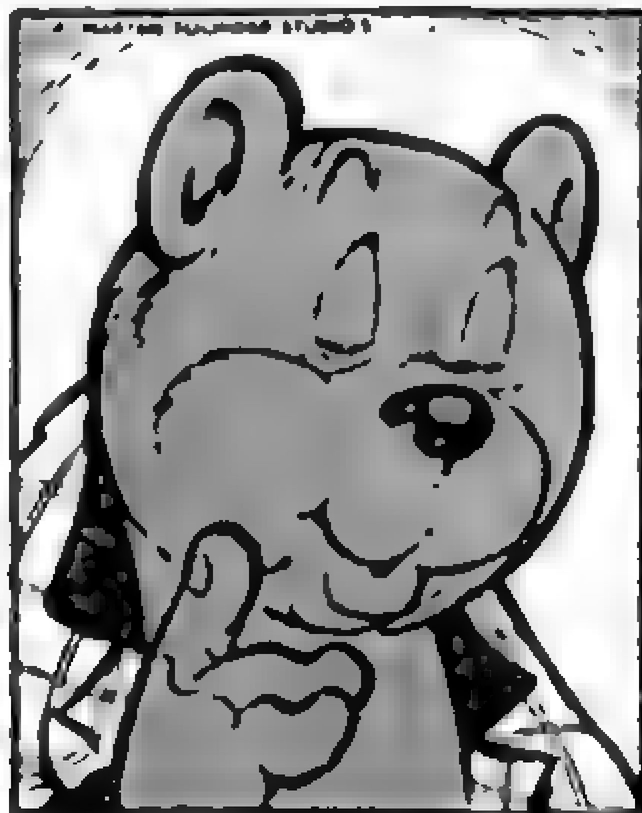

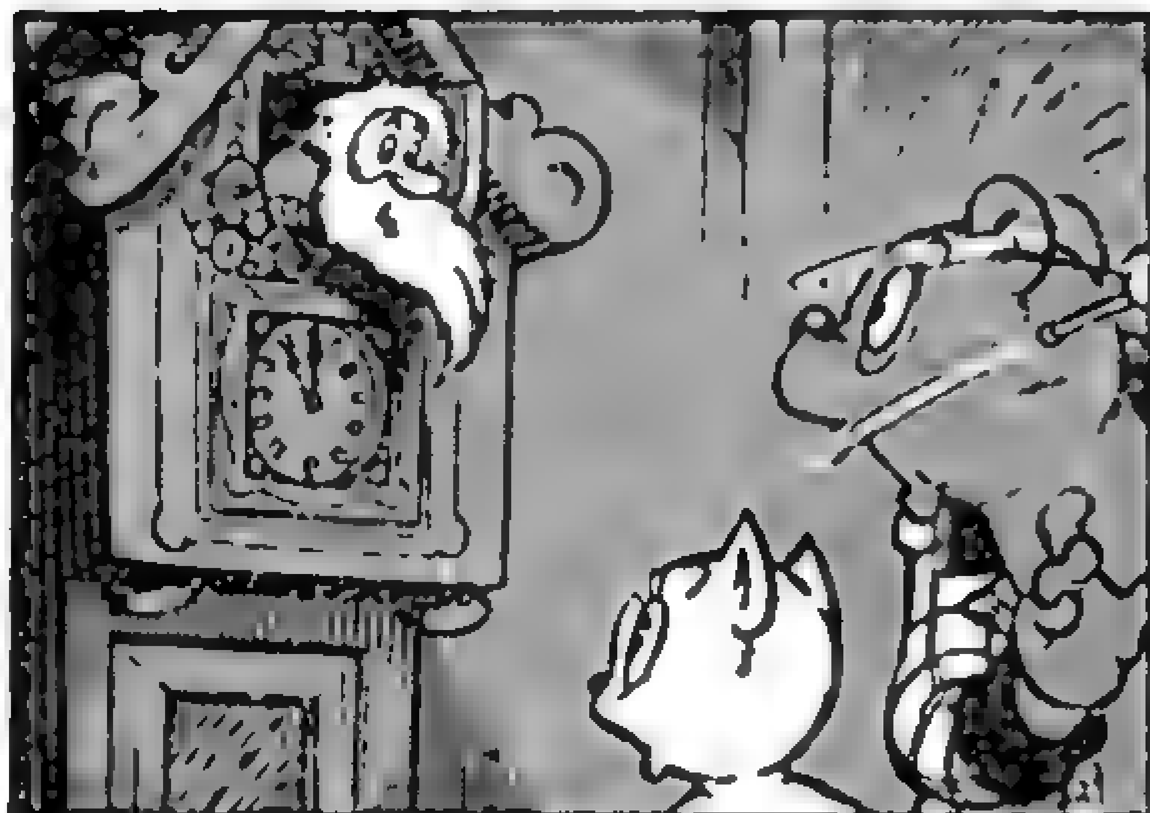

Heer Bommel keek de oude verbaasd aan. „Wat is er voor mijn rekening?", vroeg hij. „Natuurlijk zal ik de reparatie betalen, want geld speelt hierbij geen rol. Maar wat bedoelt u met gevolgen?" De grijsaard haalde de schouders op. „Er zijn gevaarlijker dingen dan geld", sprak hij onderwijzend. „Het sollen met deze klok is spelen met de tijd! En misschien kon uw grootvader dat doen – maar u kunt dat niet. Het is niet voor niets, dat hij stil bleef staan, toen uw opa's sterfuur verscheen! Wij leven nu in een andere tijd, en als wij met die tijd gaan frutselen, zijn de gevolgen niet te overzien!" „Ach kom!", zei heer Bommel met een dom lachje. „U ziet het erg somber, en bovendien heb ik niet begrepen, wat u eigenlijk bedoelt. Maak die klok nu maar, het is voor mijn rekening!" „Daar was ik al bang voor!" zei de oude. „Het zij zo!" Toen begon hij te werken. Het ging zó fijntjes en zó snel, dat het oog het niet kon volgen. Er waren slechts wat flitsen zichtbaar en er klonk een zacht rinkelen van metalen onderdelen toen alle verspreid liggende radertjes en veertjes op hun plaats schenen te springen. En voordat er zeven seconden verlopen waren, stond Grootvader's Klok rustig tegen de muur te tikken. Doch de oude klokker was verdwenen zonder een spoor achter te laten.

TOM POES EN DE KLOKKER

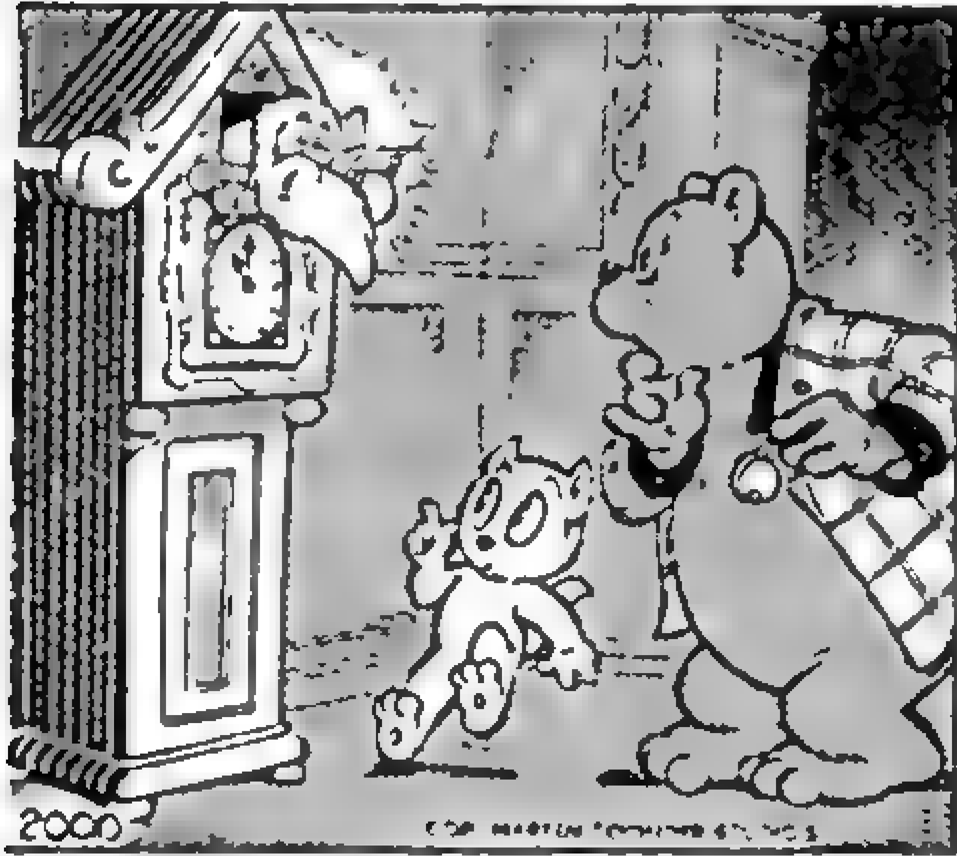

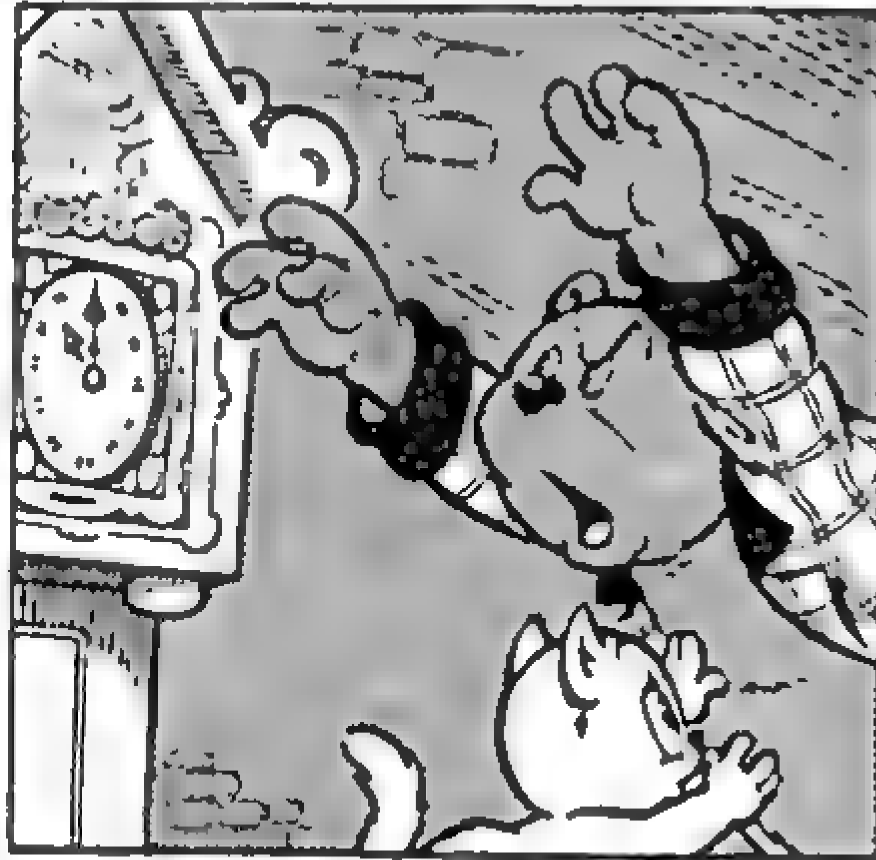
Tom Poes en heer Bommel luisterden bewonderend naar de plechtige tik van de oude klok.

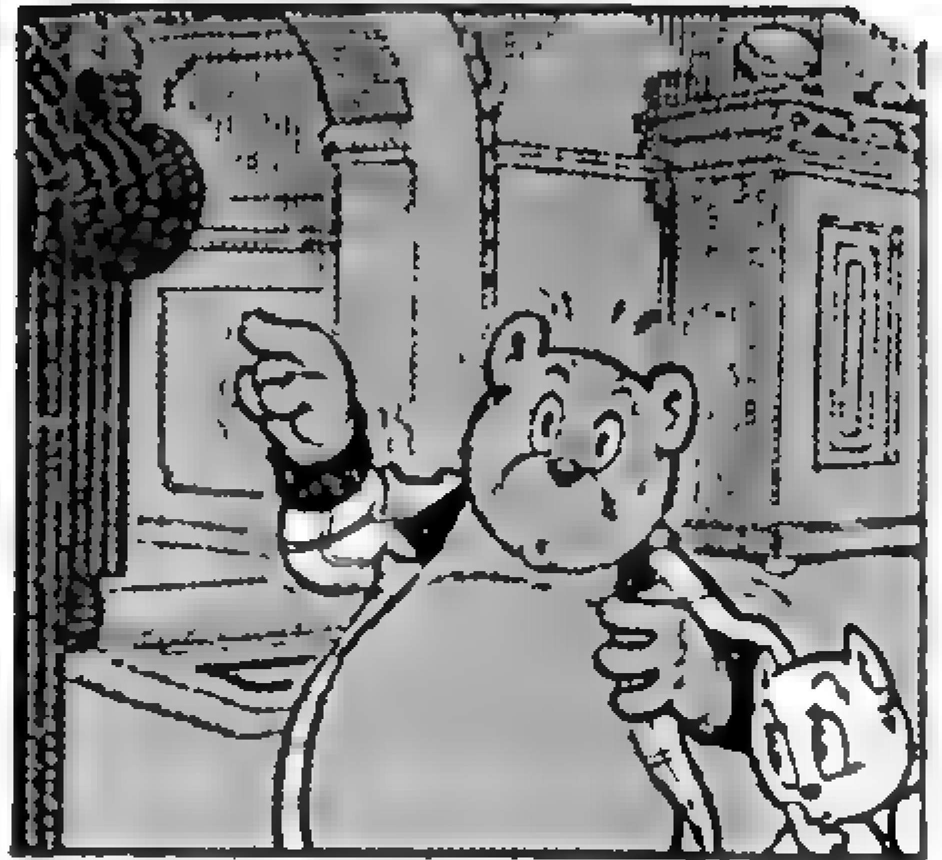
„Een mooi stukje werk, jonge vriend!", sprak heer Ollie prijzend. „Die oude klokkemaker was een vakman. Voordat ik tot tien kon tellen, had hij het werk gedaan – en keurig netjes, zeg nu zelf!" „Ja!", zei Tom Poes. „Maar waar is hij gebleven? En waarom was hij zo bezorgd? Ik heb het idee, dat er iets vreemds met dit uurwerk is, heer Ollie! Het is niet zó maar eens een klok!" „Nee, nee", gaf heer Bommel toe. „Het is grootvader's klok, dat moet gezegd worden. Maar daar is toch niets vreemds aan?" Zo sprekende trok hij zijn horloge en knikte goedkeurend. „Het klopt!", hernam hij

„Elf uur precies! Nu zullen we ook te weten komen, hoe het slagwerk is en wat er achter dat deurtje daarboven zit! De koekoek kan ieder ogenblik verschijnen." In het inwendige van de klok begon het te zoemen en een aanzwellend geronk kondigde de slag van elven aan. Toen sprong plotseling het deurtje open en het baardige gelaat van een kleine grijsaard boog zich driftig naar buiten. „Elf uur!", kraste zijn stem. „Wat doe je met je tijd!"

TOM POES EN DE KLOKKER

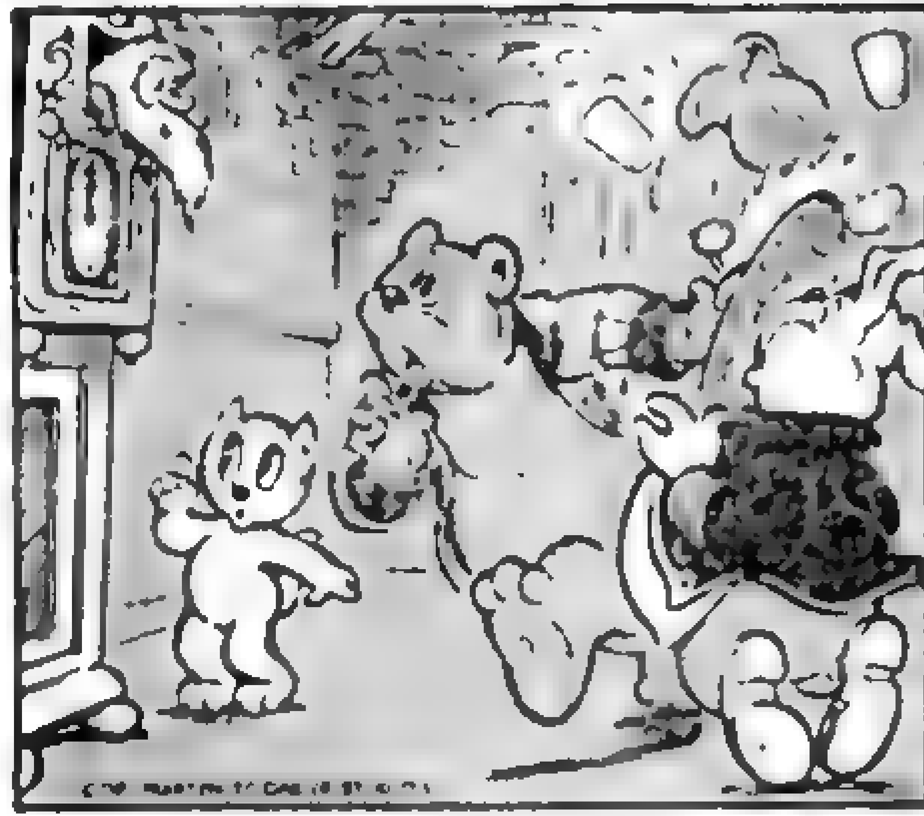
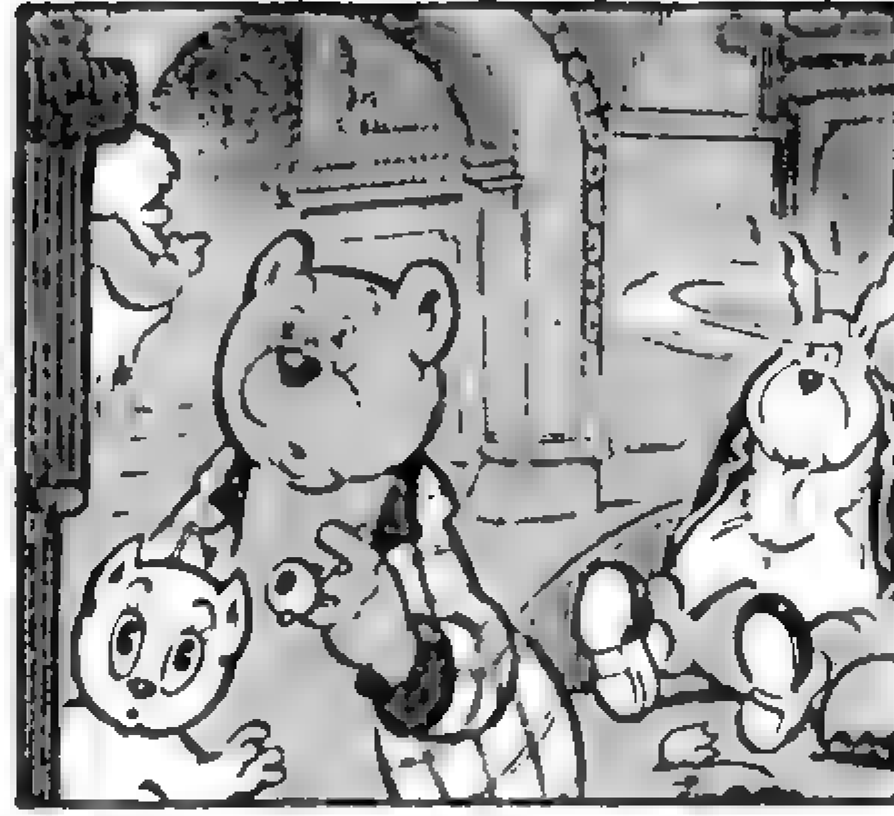

2000. Heer Bommel en Tom Poes staarden onthutst naar het verbitterde kopje van de kleine grijsaard dat uit de klok stak. „Elf uur, elf uur!", snerpte zijn stem. „Wat doe je met je tijd? Friemelpraat en futsels! Elf uur! Elf uur!"

Heer Bommel liep rood aan en sprong naar het oude uurwerk toe. Maar Tom Poes, die zijn vriend langer kent dan vandaag, hield hem tegen, zodat het deurtje met een klap dichtsloeg, vóórdat heer Bommel schade had kunnen aanrichten. Heer Ollie's woede verdween trouwens even vlug, als hij was opgekomen. „Zag je dat?", mompelde hij. „Die koekoek was geen koekoek, Tom Poes! Het was... eh... het leek op de klokkemaker! Maar dan alleen erg klein geworden. Zag je dat, jonge vriend? En hoorde je, wat hij riep?" „Hm, ja!", zei Tom Poes. „Wat doe je met je tijd?", vroeg hij. „Ik ben bang, dat we nog niet met hem klaar zijn.

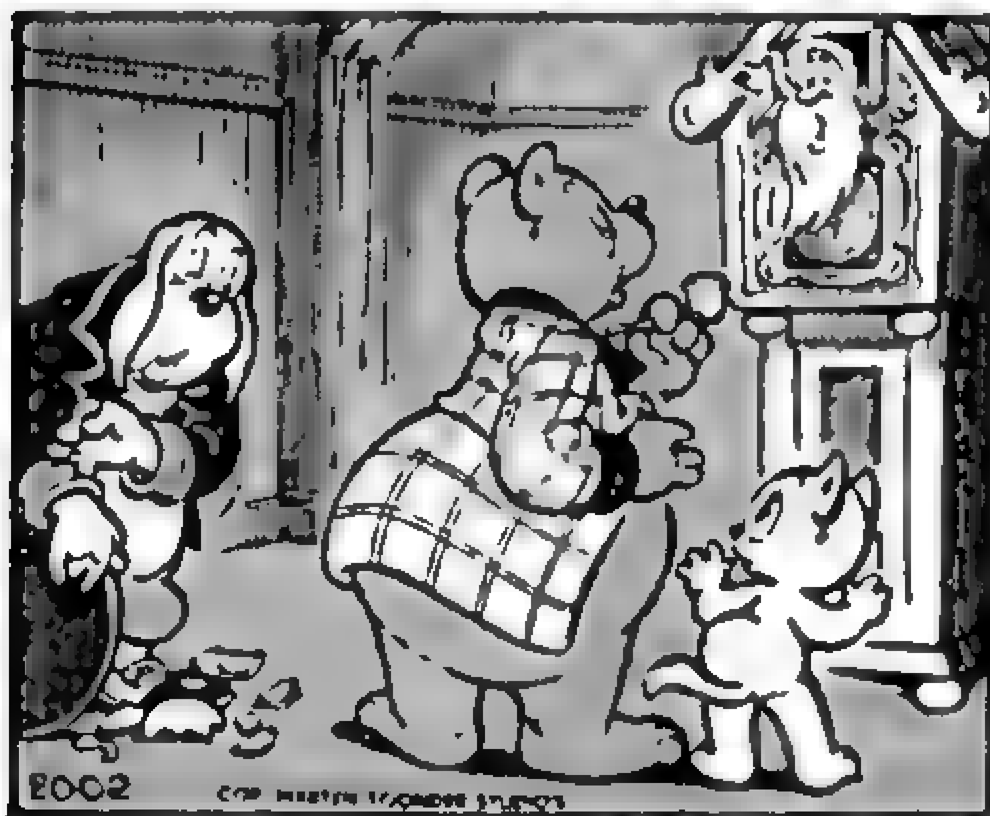
U zult iets met uw tijd moeten doen!" „Hm", zei heer Bommel ongerust, „denk je dat écht, jonge vriend? Maar och, tenslotte is het maar een gewone klokkemaker, die wat gekrompen is..." „Nee", zei Tom Poes. „Het is een klokker, en dat is heel wat anders."

TOM POES EN DE KLOKKER

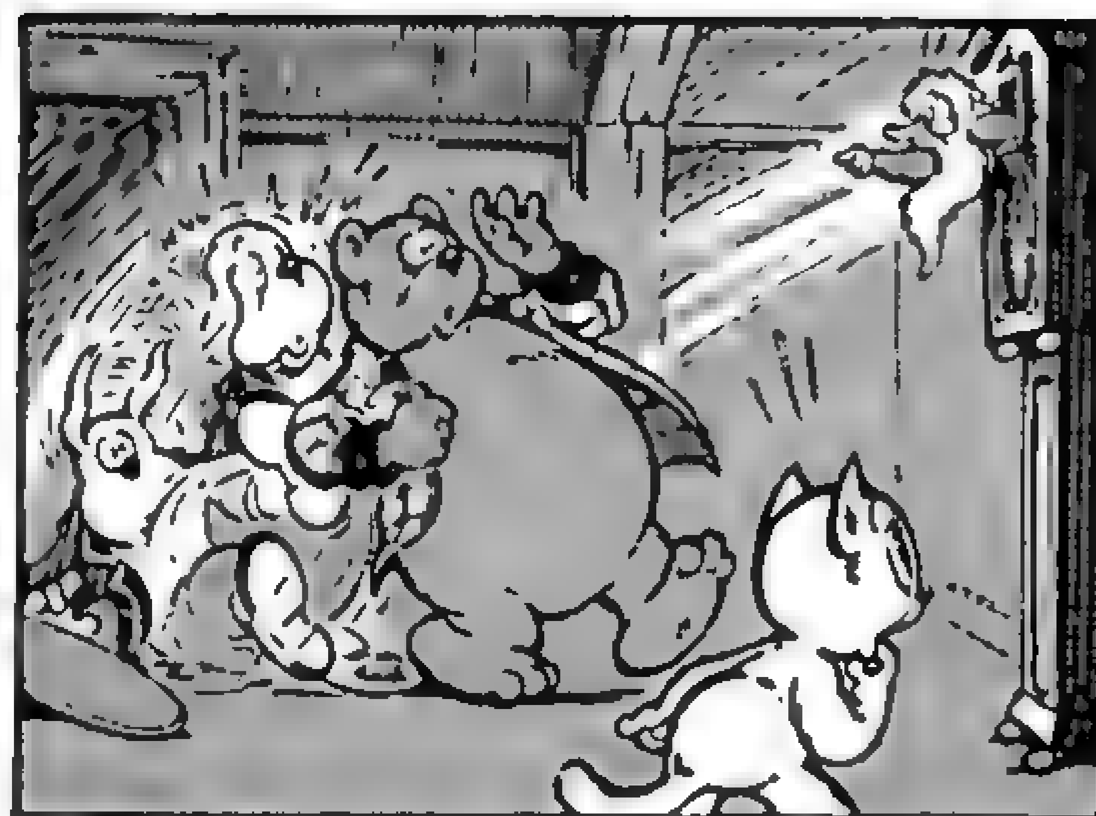

2001. „Laten we nog even tot twaalf uur wachten", zei Tom Poes. „Die oude klokker hoeft niet twaalf keer achter elkaar „Twaalf uur" te roepen! We zullen hem zeggen, dat we wel weten, hoe laat het is en dat hij beter kan vertellen wat hij eigenlijk wil. Dat lijkt me voor hemzelf ook prettiger!" „Heel goed, jonge vriend!", zei heer Bommel goedkeurend „Precies wat ik had willen voorstellen!" Daarna zaten ze lange tijd stil op de slag van twaalven te wachten, en Joost, die vond dat het laat werd, klom zorgzaam met een blad anijsmelk de trappen op om zijn meester op dat late uur te verrassen. Hij naderde onopgemerkt, precies op het moment, dat het klokkedeurtje om 12 uur opensprong, en heer Ollie wild overeind kwam. De brave knecht verloor daardoor het evenwicht en ging met de verkwikkende drank ten grond, zodat een luid gerinkel en gebonk de eerste woorden van de oude klokker overstemden. „Stop dat lawaai!", riep heer Bommel. „We weten al, dat het twaalf uur is. Vertel ons liever, wie je bent en wat je wil!"

TOM POES EN DE KLOKKER

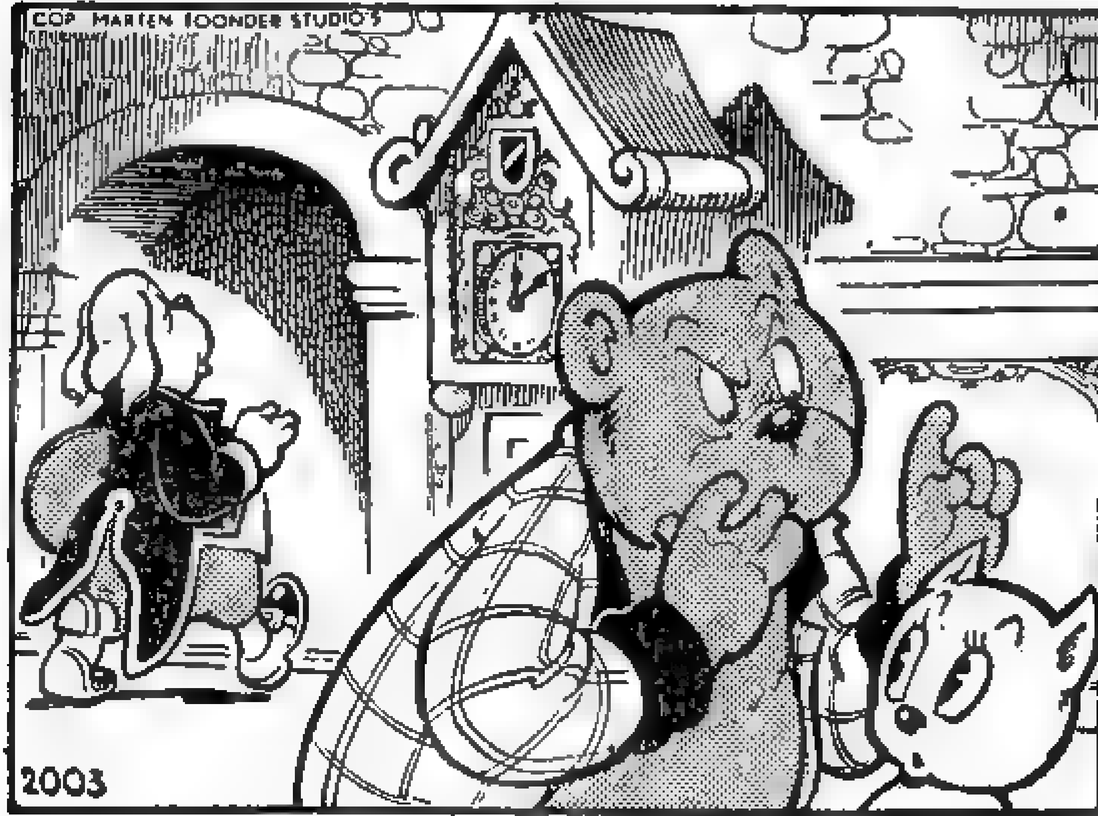

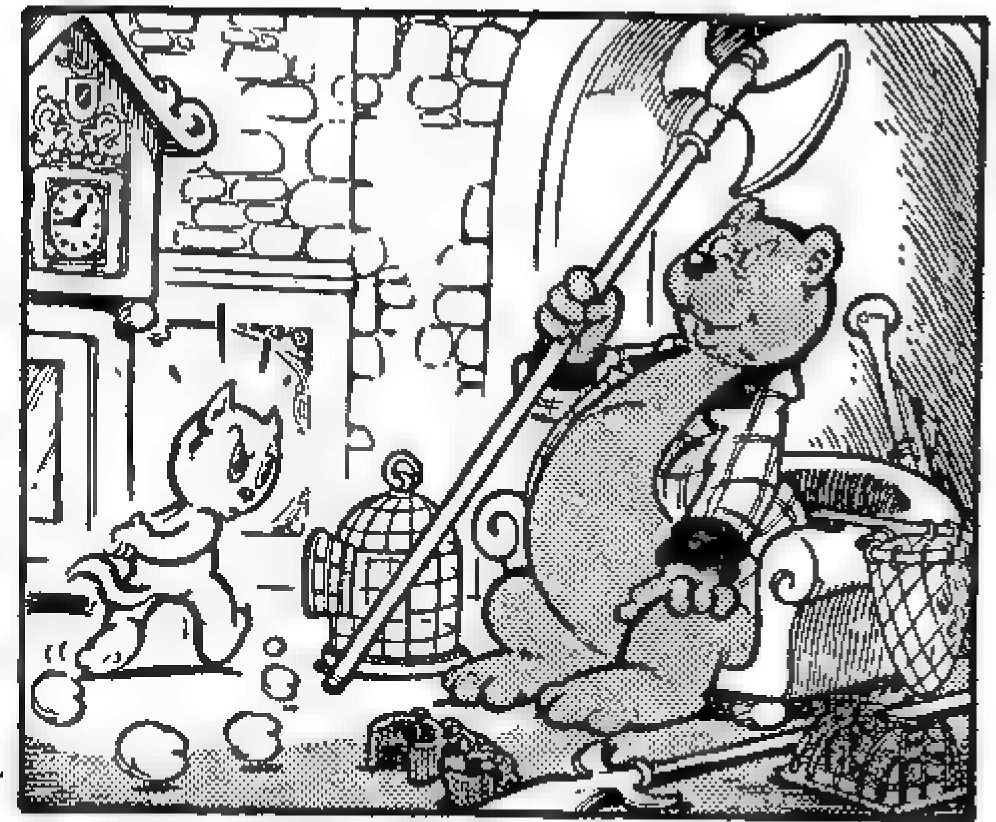

2002. „Ik ben een miniklokker", legde het oude ventje uit. „Eén van de zeven, die onder de grote klokker werkt. Ik ben de klokobold, die in déze woont, dit is de échte grootvaders klok. Maar het leven is geen pretje – iedereen probeert mij te doden!" „Te doden?", riep heer Ollie ontsteld. „Wat érg! Wie probeert er nu een zwak grijsaardje te doden? Zeg het me, u kunt op mijn steun rekenen!" „Bah!", riep de oude verbolgen. „Ik ben de tijd en iedereéén probeert mij te doden! En wil jij mij helpen? Bah! Friemelpraat! Jij probeert zelf ook om mij dood te slaan!" Heer Bommel deinsde ontsteld achteruit waardoor de trouwe bediende Joost, die inmiddels overeind gekrabbeld was, opnieuw tussen zijn serviesgoed geworpen werd. Dit overstemde het dichtkloppen van het deurtje, maar heer Ollie lette er niet op. „Hoorde je dat, Tom Poes?", stamelde hij. „Die klokker beschuldigt mij ervan, dat ik hem naar het leven sta! Dat kan ik niet nemen, jonge vriend! Dat is smaad! Ik zal hem ter verantwoording roepen!" „Hm!", zei Tom Poes. „Ik geloof niet, dat je dat met de tijd doen kan!"

TOM POES EN DE KLOKKER

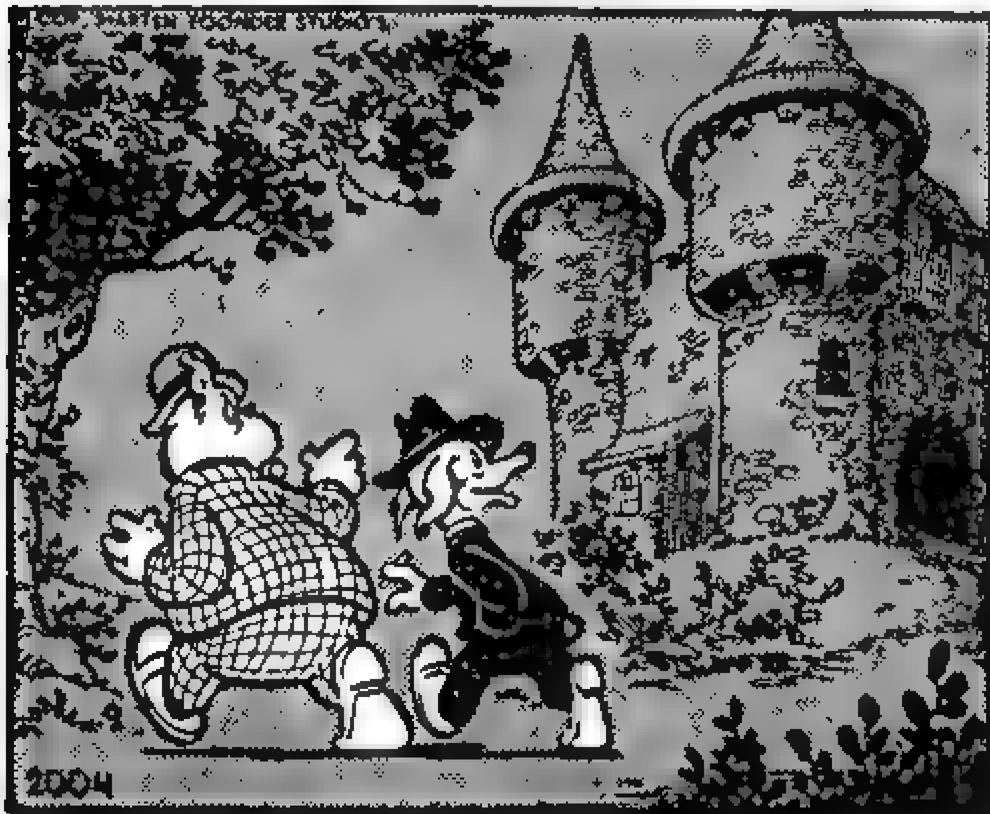

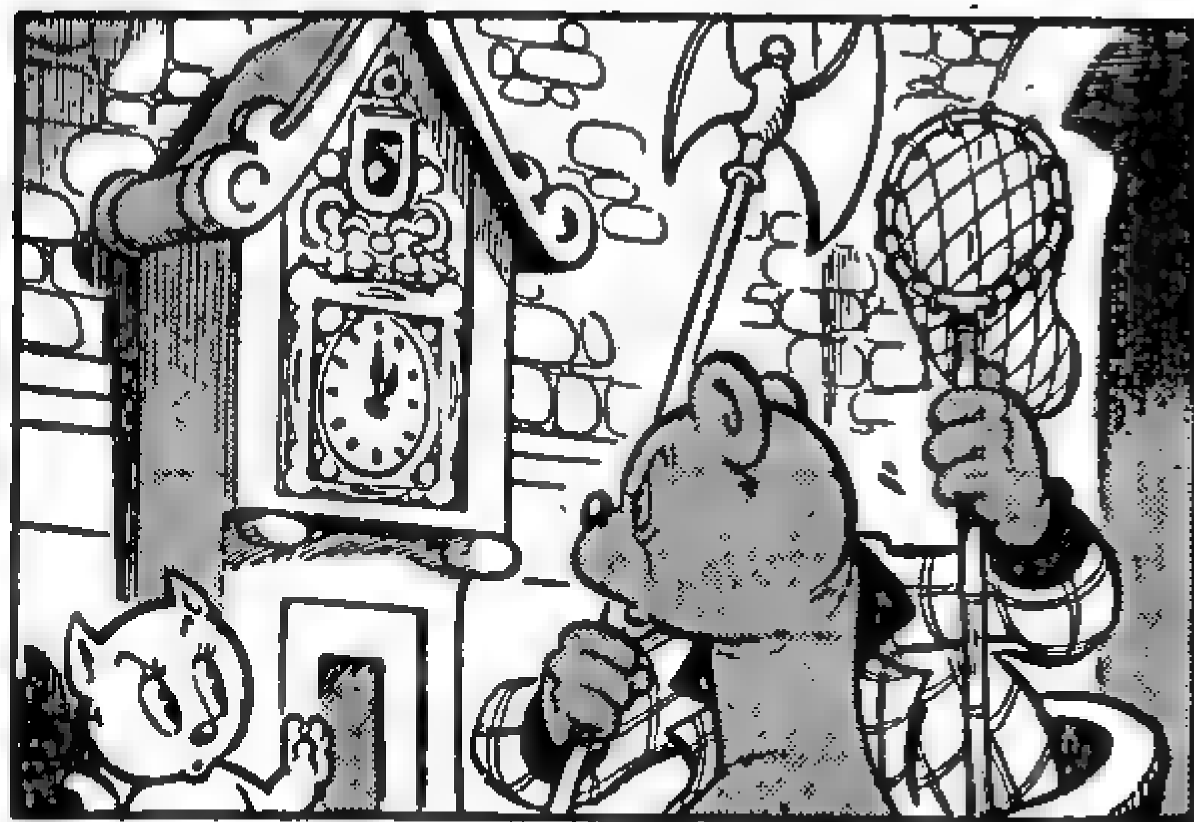

2003. De bediende Joost kroop omzichtig buiten heer Bommel's loopvlak en schreed toen waardig de kamer uit. Heer Ollie schonk geen aandacht aan hem. Hij boog zich, met een listige oogopslag naar Tom Poes. „Ik weet wat, jonge vriend!", fluisterde hij. „Ik ga die klokker vangen! Ik zal hem leren, dat een Bommel zich niet vals laat beschuldigen." „Ik zou dat niet doen!", zei Tom Poes ernstig. „Die oude is een tijdgeest en die laat zich niet vangen!" „Onzin!", riep heer Bommel uit. „Wij Bommels hebben de tijd – dat hebben alle heren van onze stand!" „Daar komt altijd narigheid van!", zei Tom Poes bekommerd. Maar hij had net zo goed zijn mond kunnen houden, want heer Ollie liep neuriënd naar een kast en begon daarin te rommelen. Na enig overleg haalde hij achtereenvolgens een vlindernet, een hellebaard, een ratteval, een vogelkooi, een rol touw en een stel handboeien voor de dag en legde die keurig om zijn stoel heen. „En nu maar wachten tot één uur!", mompelde hij plaatsnemend. „Ik zal hem afleren te zeggen, dat ik hem dood wil slaan!"

TOM POES EN DE KLOKKER

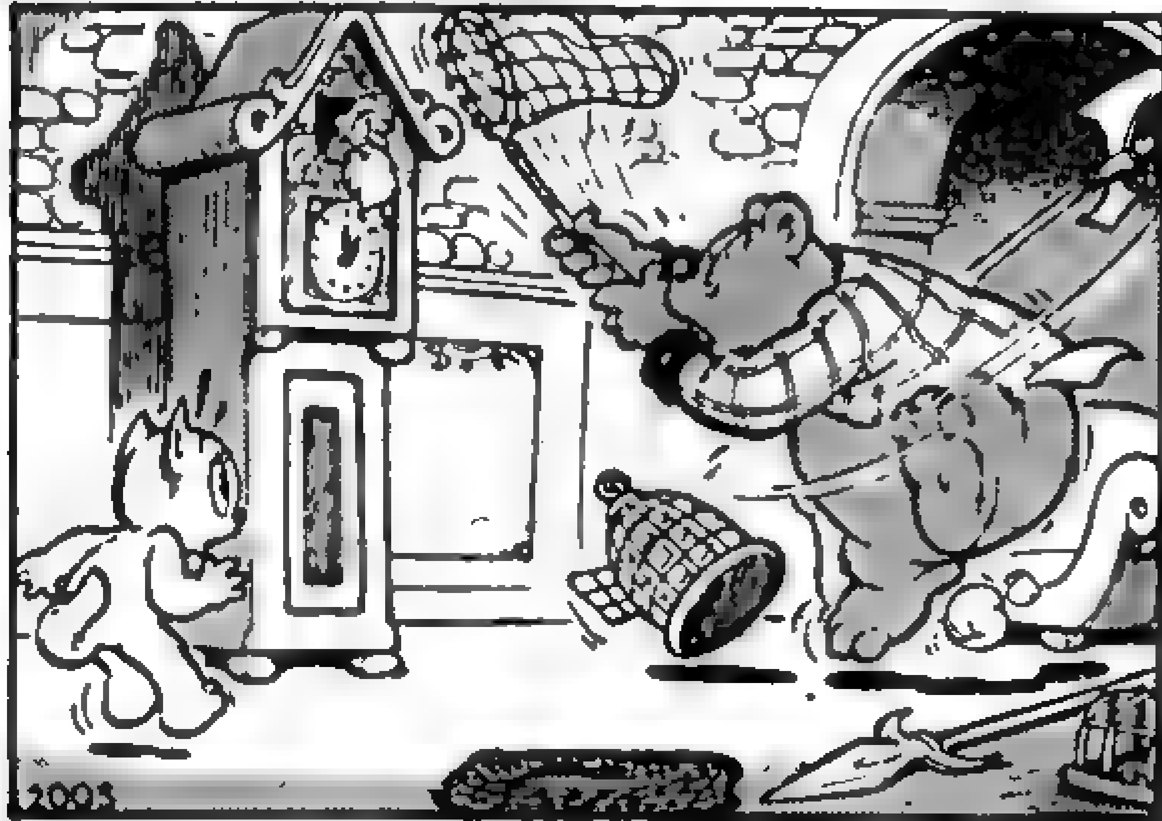

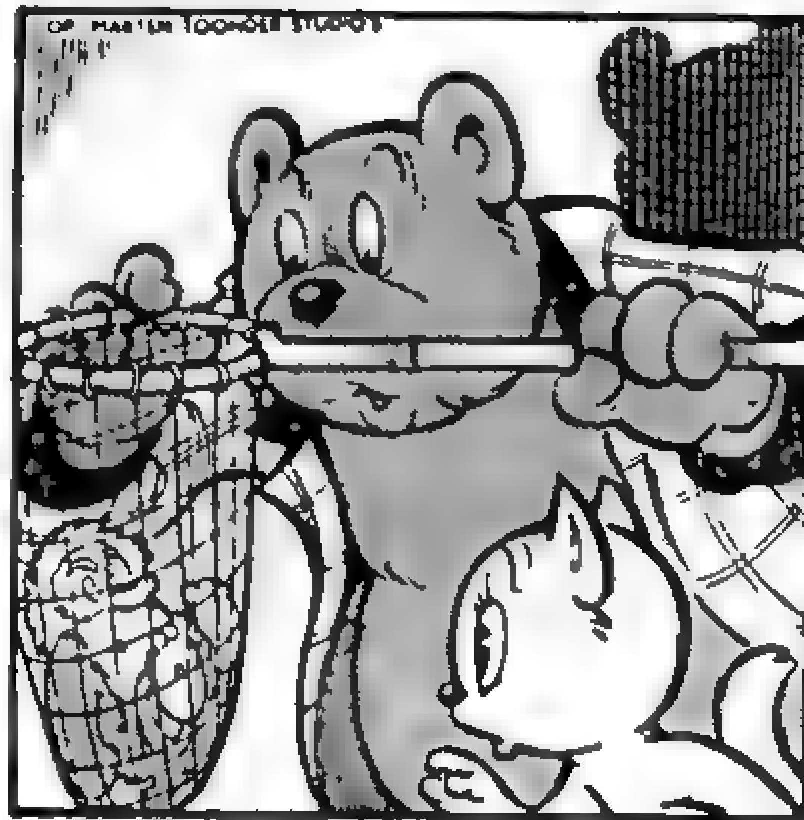

2004. Terwijl heer Bommel binnen op de klokslag van één uur zat te wachten, om de tijd te kunnen vangen, passeerde buiten een ongustig groepje het oude slot. Het waren de schurken Bul Super en Hiep Hieper, die bij nacht en ontij over de weg liepen, om ergens hun slag te slaan. „Kijk eens naar dat verlichte raam daar!", zei Super. Hij wees naar een van de vensters van slot Bommelstein, waarachter het silhouet van heer Ollie op de gordijnen zichtbaar was. „Daar zit die dikke!", gromde hij, voorzichtig nadersluipend. „Hij heeft een speer bij zich en ik heb zo het gevoel, dat hier werk voor ons te doen is! Ik wil zelfs wedden, dat het super-werk wordt! Kijk maar; het is niet gewoon daar." Daar had hij gelijk in. Heer Bommel zat met een gespannen blik en met zijn hellebaard en zijn vlindernet in de aanslag voor grootvader's klok. Tom Poes zag met gemengde gevoelens, dat het op slag van enen was, en hij probeerde vergeefs zijn vriend van zijn gevaarlijke plannen af te brengen.

TOM POES EN DE KLOKKER

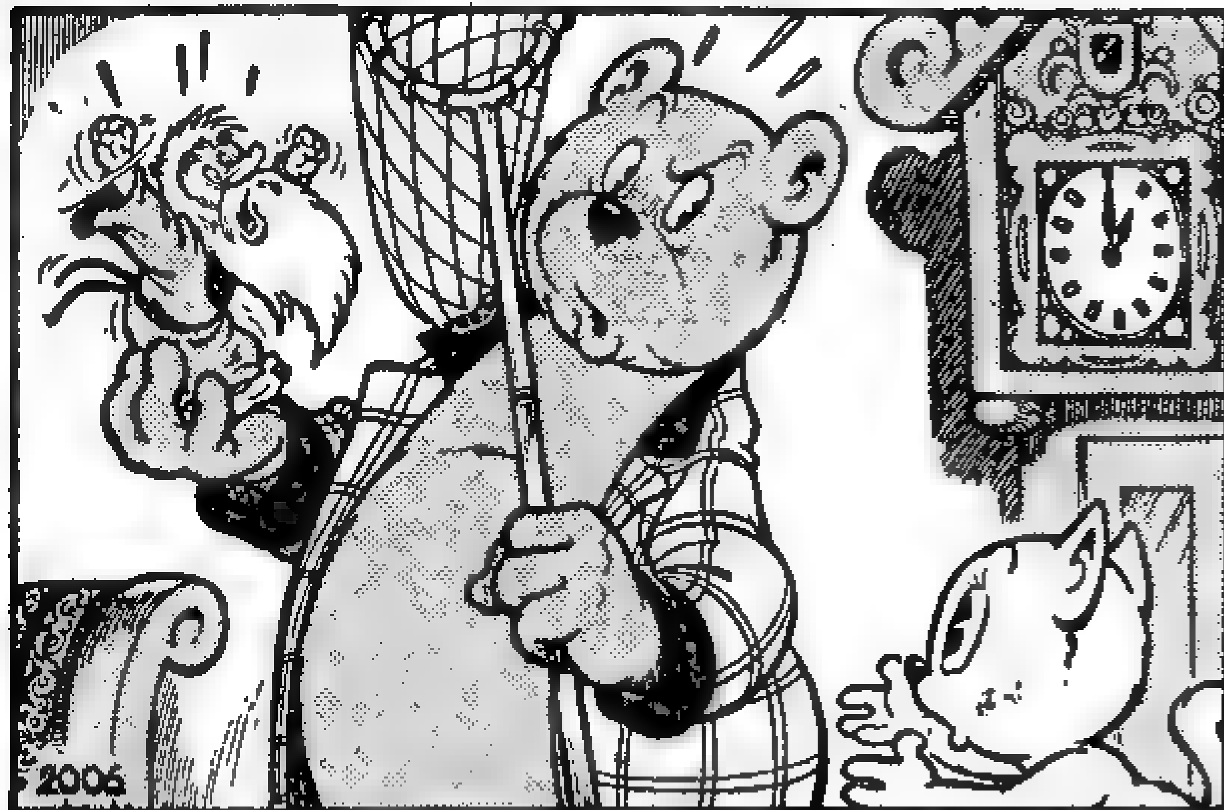

2005. Binnen in de oude klok begon het te ratelen en het deurtje klapte open. „Eén uur!", riep het grijsaardje jachtig, „wat doe je met je tijd?" En hij wilde, als gewoonlijk, weer in het binnenste van de klok verdwijnen. Maar heer Bommel sloeg met grote vaardigheid het vlindernet over hem heen en trok hem voorzichtig naar buiten. „Ik heb hem Tom Poes!", riep hij uit. „Ik heb de tijd!" De oude was een beetje suf van de schrik en hing tamelijk wezenloos in het net. „Laat me los!", piepte hij. „Je kunt de tijd niet vasthouden – dat geeft ongeluk!" „Oho!", sprak heer Ollie zegevierend. „Dat kan ik best. En ik wil weten wat u daarnet bedoelde. Daar heb ik recht op." Super en Hieper stonden buiten voor het raam naar het vreemde gebeuren te staren. Ze hadden de sprong van heer Bommel met zijn schepnet gezien en Bul Super had net tijd gevonden om verbaasd te mompelen: „Wel verdraaid. wat..." voordat heer Ollie toesloeg. Maar vanaf dat moment verstarden de beide gluurders, terwijl de frisse nachtwind plotseling ging liggen. Het was een merkwaardig verschijnsel waarvan de verklaring echter zeer eenvoudig is. Want op het moment, dat heer Bommel de tijd had, stond de tijd natuurlijk voor anderen stil

TOM POES EN DE KLOKKER

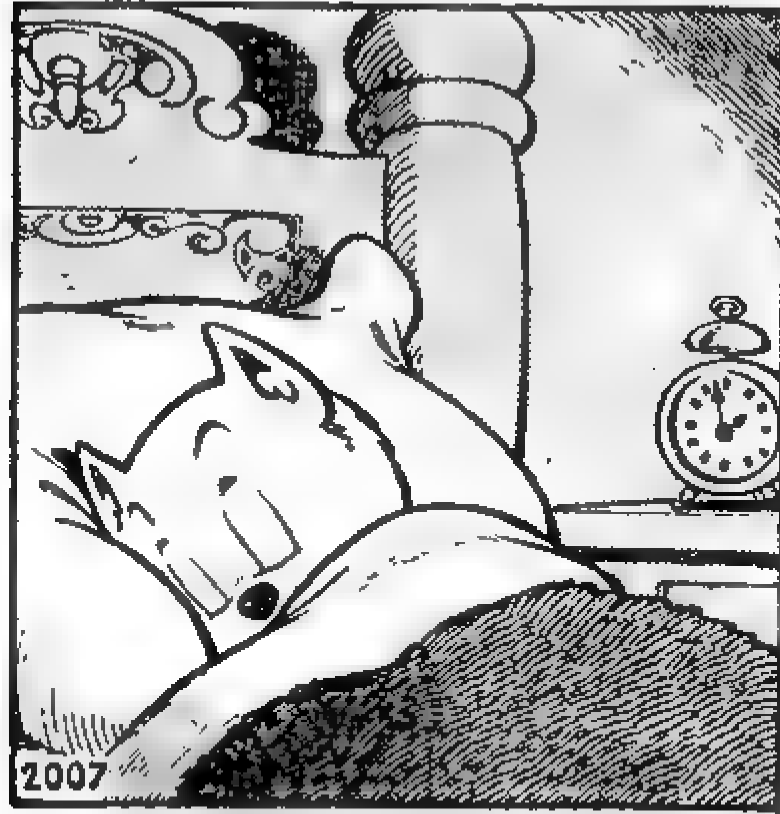

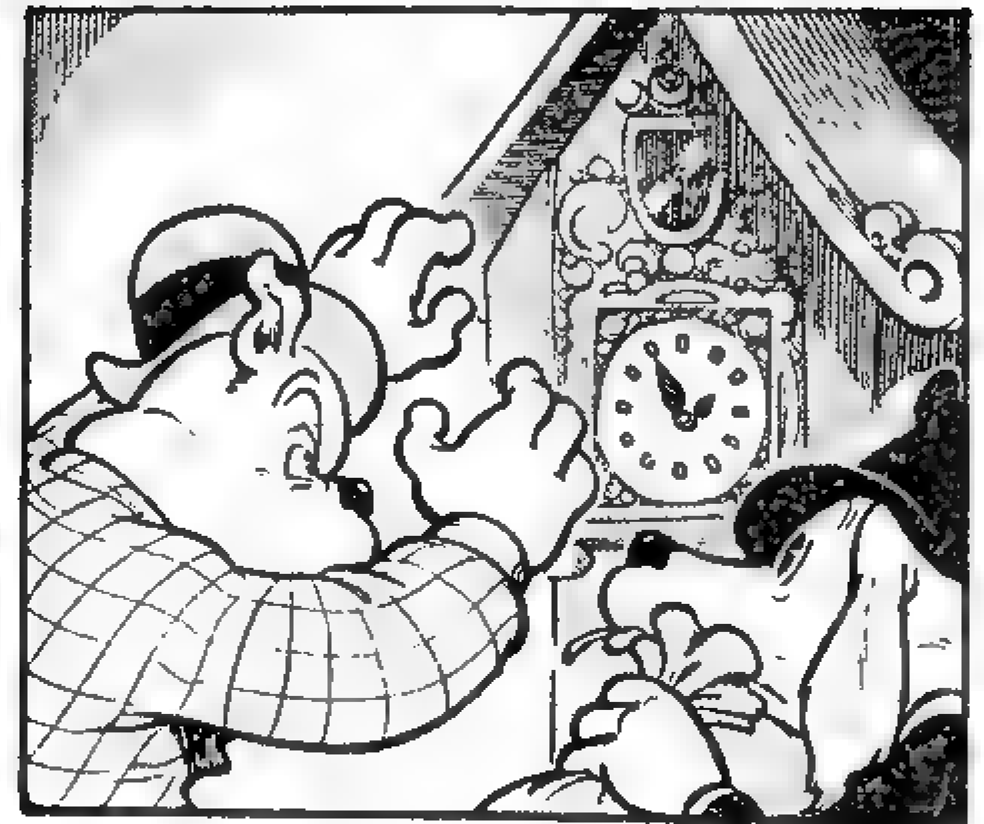

2006. Heer Ollie tilde het grijsaardje behoedzaam uit zijn onwaardige verblijfplaats en hield hem op de hand. „Ik wil eens even ernstig met u spreken", verklaarde hij streng. „Ik laat me niet voor moordenaar uitmaken!" „Dat heeft hij niet gedaan!", zei Tom Poes. „Hij zei alleen, dat u de tijd probeerde te doden – en dat hebt u toch ook gedaan? U zit hier nu al uren te wachten om de tijd te vangen!" „Laat me lopen! Gauw!", kraaide de grijsaard woedend. „Anders gebeuren er ongelukken." „Wat gebeurt er dan?", vroeg heer Bommel. „Wat voor ongelukken?" „Stop de friemelpraat", jammerde de klokker. „De tijd moet voortgaan! Anders klopt de vierde dimensie niet meer – en dan blijven we nergens." „Dat begrijp ik niet!", begon heer Ollie. „Wat..." „Laat me los, sukkel!", gierde het oude ventje. „Laat me gaan, dan zal ik je een dienst bewijzen!" Heer Ollie aarzelde even. Maar toen zette hij het grijsaardje voorzichtig weer in zijn klok. „Wat voor dienst?", vroeg hij nieuwsgierig. „Dat zal je wel zien!", piepte de klokker en sloeg het deurtje toe. Op dat moment begon buiten de wind weer te waaien en klapte Hiepers mond dicht.

TOM POES EN DE KLOKKER

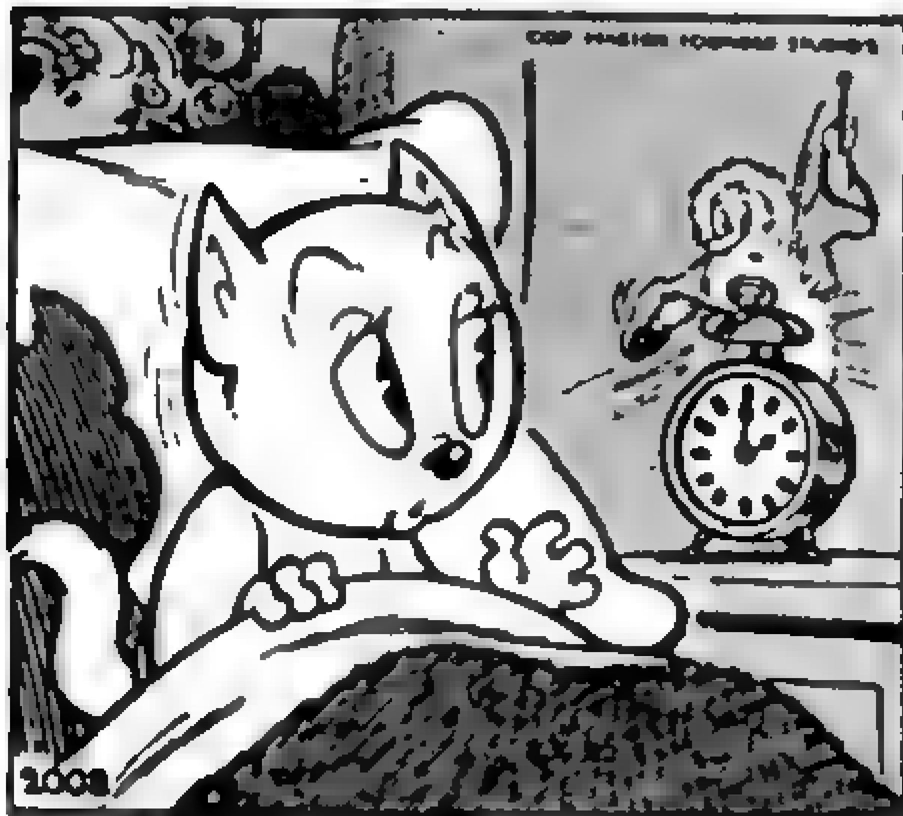

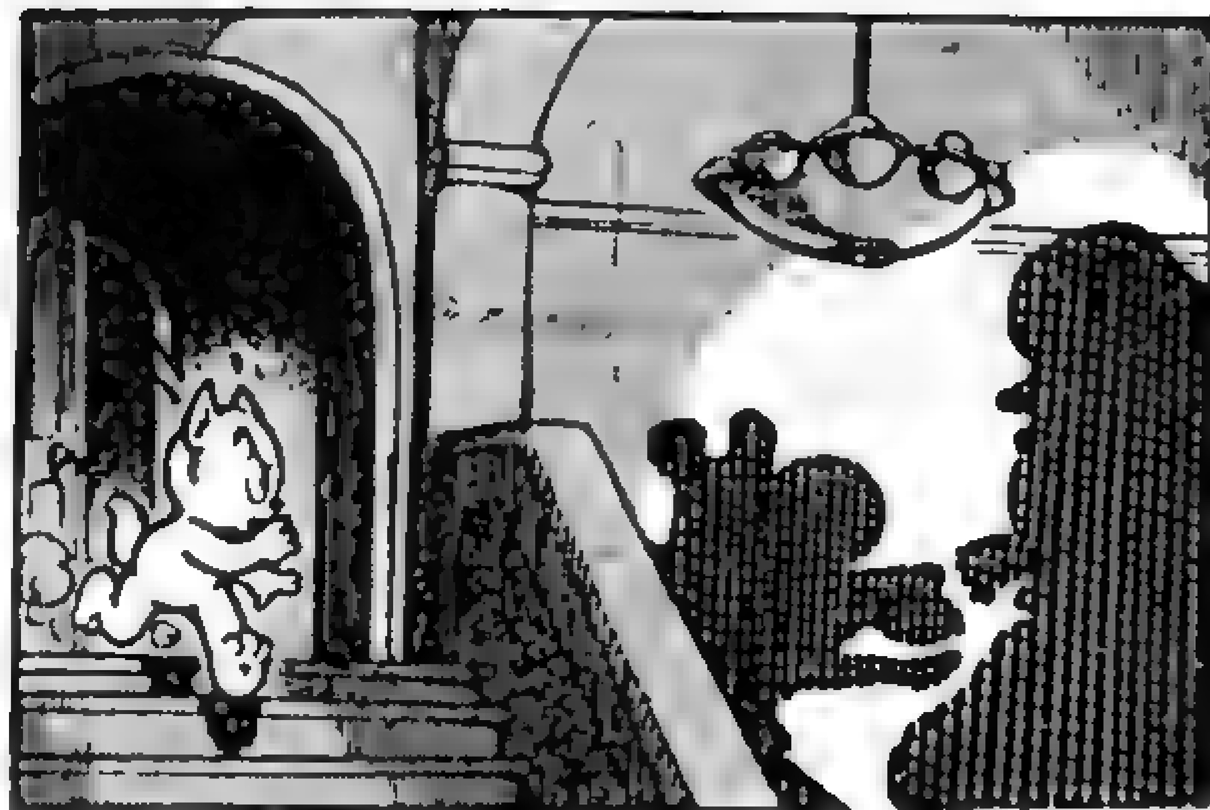
2007. In slot Bommelstein werd het nu eindelijk rustig. Heer Bommel had zich mompelend teruggetrokken en ook Tom Poes was naar de logeerkamer gegaan. Maar toen alle lichten uit waren kwamen Super en Hieper in actie. Ze waren verrast, doordat heer Ollie de tijd gevangen had en daardoor was hun het fijne van de zaak ontgaan. Maar Super, die een goede neus voor merkwaardige dingen heeft, besloot om grootvader's klok aan een nader onderzoek te onderwerpen. „Die bolle haalde iets uit de kast!", sprak hij, terwijl hij op bekwame wijze een ruit indrukte en naar binnen kroop

„Wat er precies gebeurde kan ik me niet herinneren, maar dat zien we wel als het twee uur is Het heeft iets met het slaan van die klok te maken!" „Ja, dat zal wel, baas!", zei Hieper „Als jij het zegt . . . Maar heeft het ook iets met geld te maken?" „Zeur niet!", snauwde Super „Je moet proberen om de grote lijn te zien! Ik ruik hier een superzaak, kerel!" „Ja baas", zei Hieper. „Je zult wel gelijk hebben!" Hij haalde een oude zak voor de dag en hield die gereed, terwijl Super zich in loerende houding voor de klok opstelde

TOM POES EN DE KLOKKER

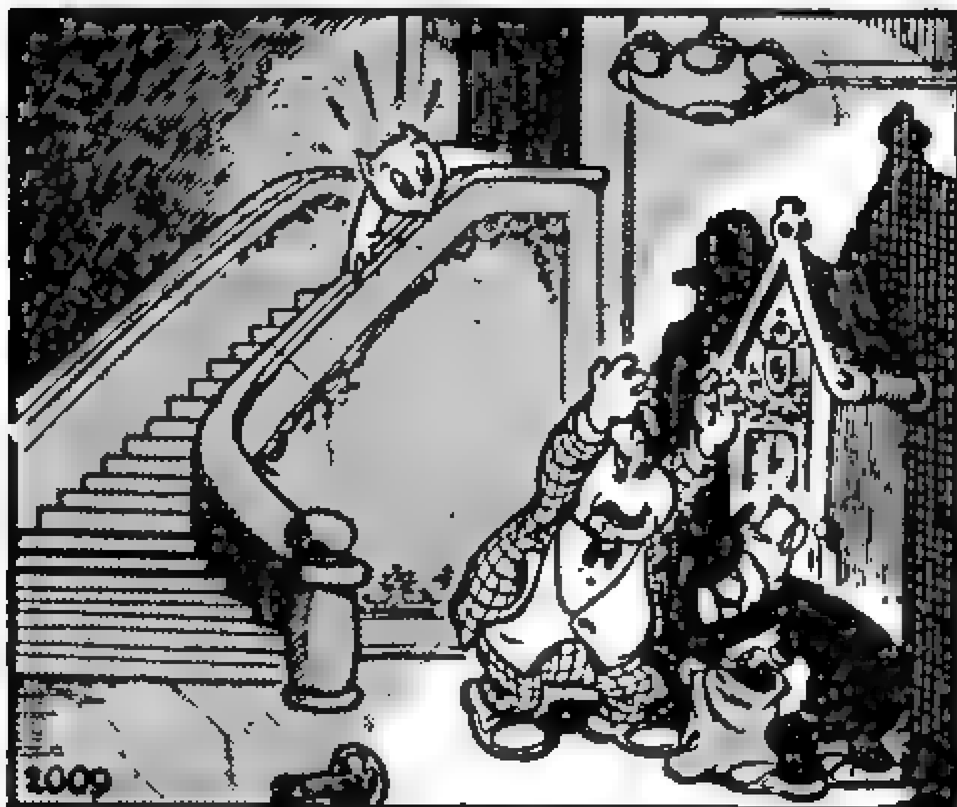

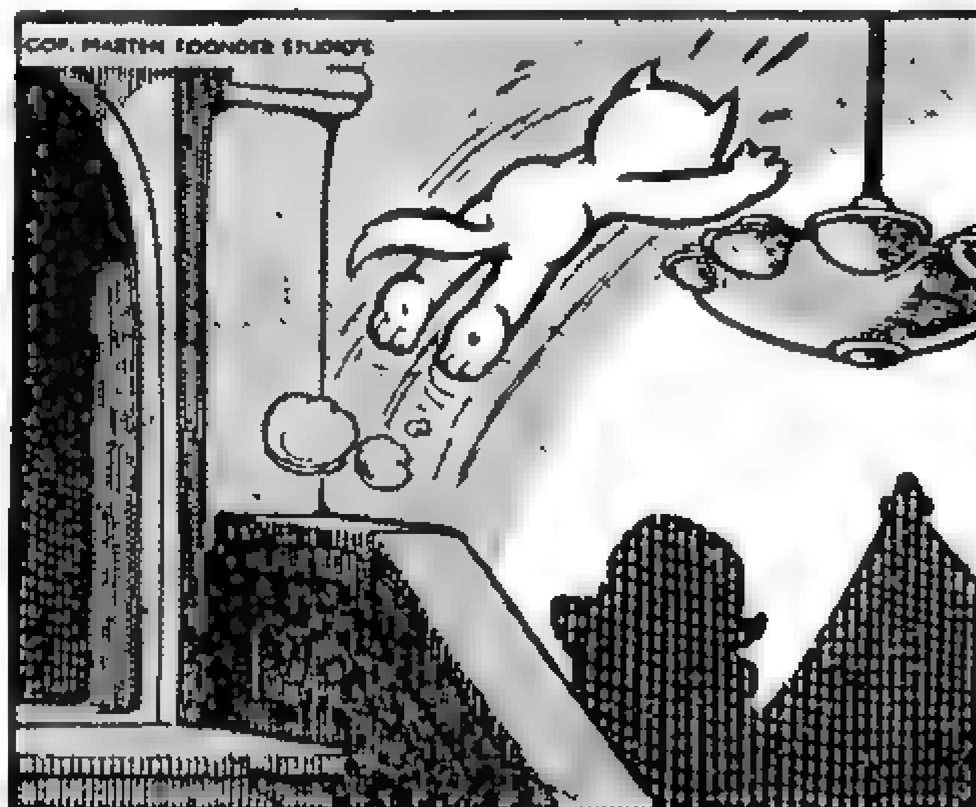

2008. De toestand bij grootvader's klok was ernstig nu de schurken Super en Hieper gereed stonden om de tijd te grijpen. Maar gelukkig is zo'n oude klokker geheel bij de tijd. En omdat het bejaarde ventje heer Bommel beloofd had, hem een dienst te bewijzen, zocht het Tom Poes op. Die lag rustig te slapen, maar gelukkig stond er naast zijn bed een wekker. Het was een eenvoudig uurwerk, dat de neiging vertoonde om vóór te lopen. En júist dat voorlopen schafte de klokker genoeg tijd om Tom Poes te wekken voordat grootvader's klok twee uur zou slaan. Hij sprong op het uurwerk en begon als razend op de bel te roffelen. „Word wakker!", riep hij. „Er is tijdnood!" Tom Poes schoot verschrikt overeind en keek wat suffig naar het oude kereltje. Maar toen die hem jachtig had uitgelegd, wat er aan de hand was, sprong hij meteen het bed uit en holde de gang op naar de trap. Het oude slot was in het duister gehuld, maar in het licht van een dievenlantaarn bewogen zich de schaduwen van Super en Hieper zich dichter naar de klok toe. Want toen hij de trap afrende, begon de oude klok juist te ratelen.

TOM POES EN DE KLOKKER

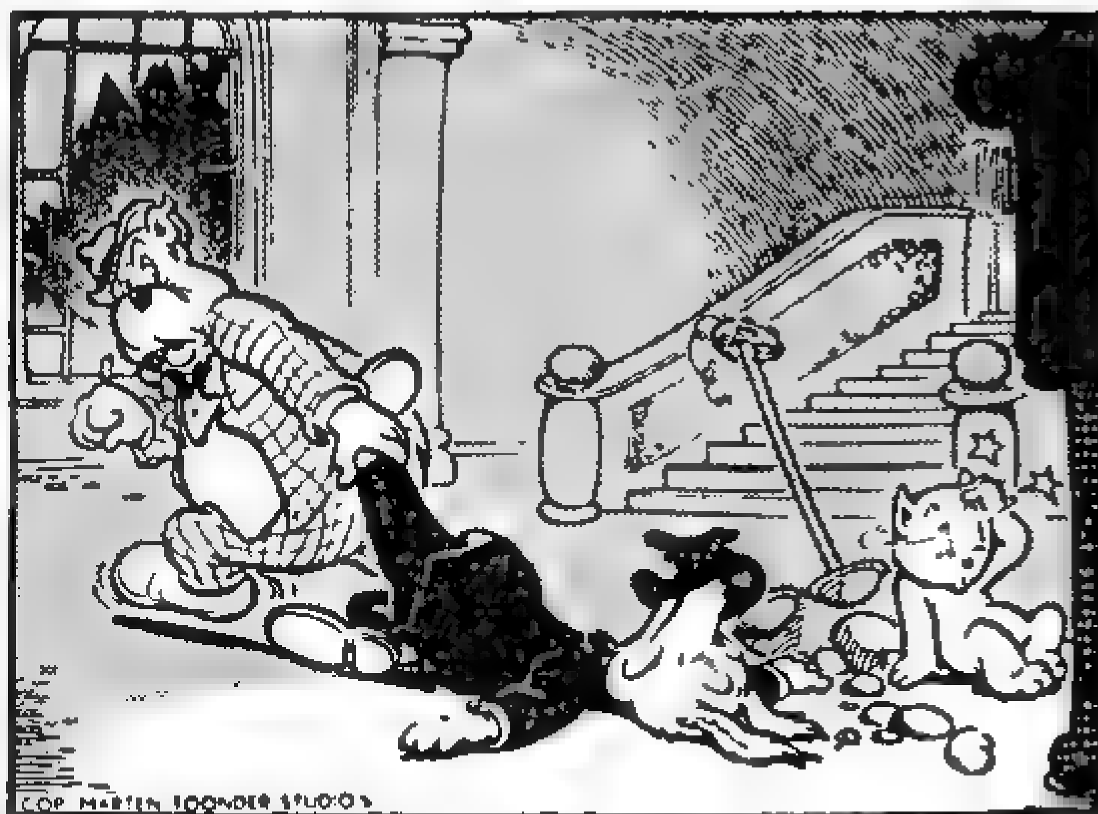

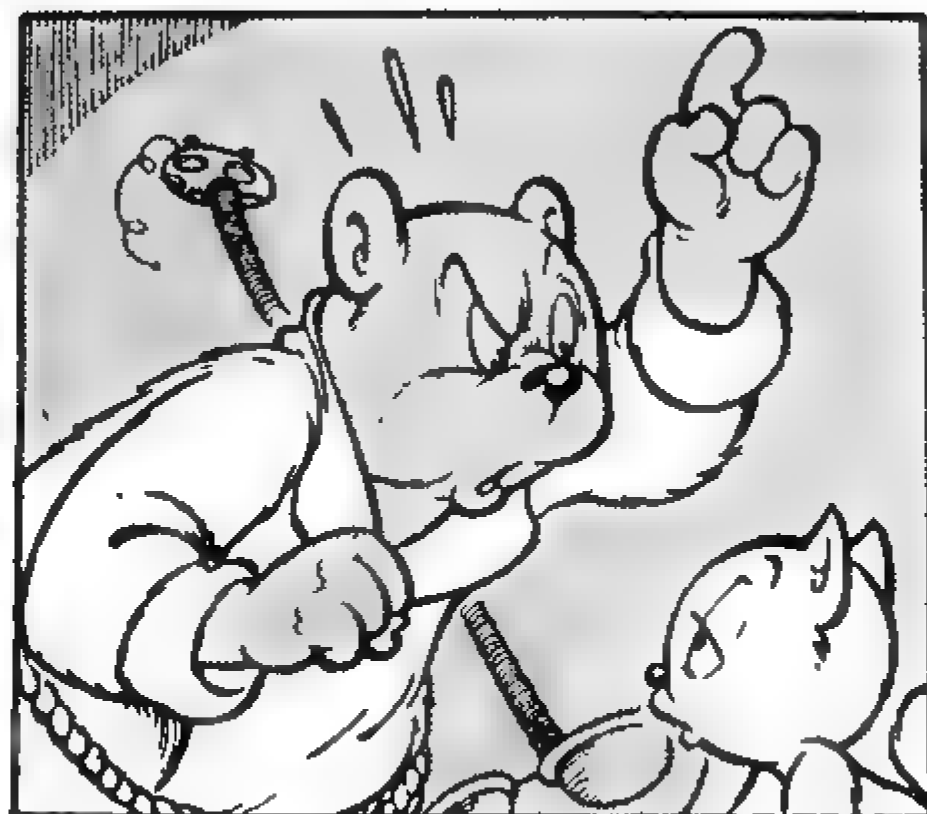

2009. „Houd je gereed, Hiep!", gromde Super. „Het ratelt binnen in die klok en direct gaat hij twee slaan!" „Ja baas!", zei Hieper. „Wat zou er uit die klok komen, Suup?" „Ik weet het niet!", snauwde Super. „Klets niet! Daar komt het!" Het oude uurwerk ratelde en schudde en het scheen wel, dat het een bijzondere tegenzin had om zijn plicht te doen. Maar omdat de oude klokker een hoge opvatting van zijn taak had, moest het er toch van komen. Tom Poes begreep, dat hij niet snel genoeg beneden zou kunnen zijn, en daarom klom hij op de ballustrade van de trap en sprong kortbesloten bovenop de lamp, die daar hing. Hierop was de aansluiting niet berekend en alles stortte met Tom Poes er bovenop, naar beneden. Het kwam met een vreselijke klap op de schurkachtige hoofden van Super en Hieper terecht en zonder zelfs een zucht te slaken, sloegen ze tegen de vloer. Juist op dat moment klapte het deurtje open en stak de oude klokker het hoofd uit het uurwerk. „Twee uur!", sprak hij opgelucht, „beid uw tijd!"

TOM POES EN DE KLOKKER

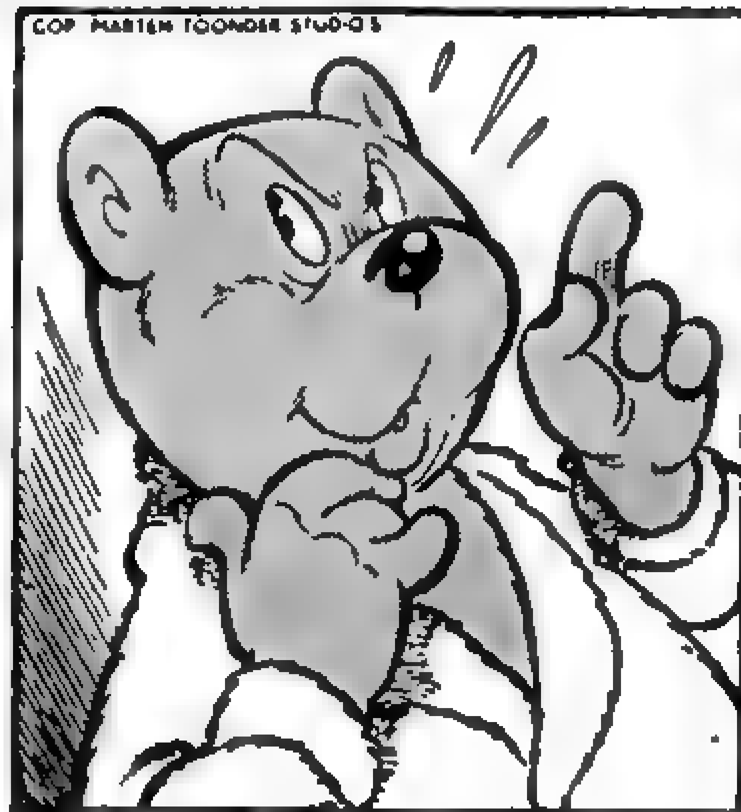
2010. Hoewel de kleine klokker met recht een héél druk bezet baasje genoemd kan worden. liet hij zijn werk toch even rusten op het zien van de puinhoop aan de voet van zijn uurwerk.

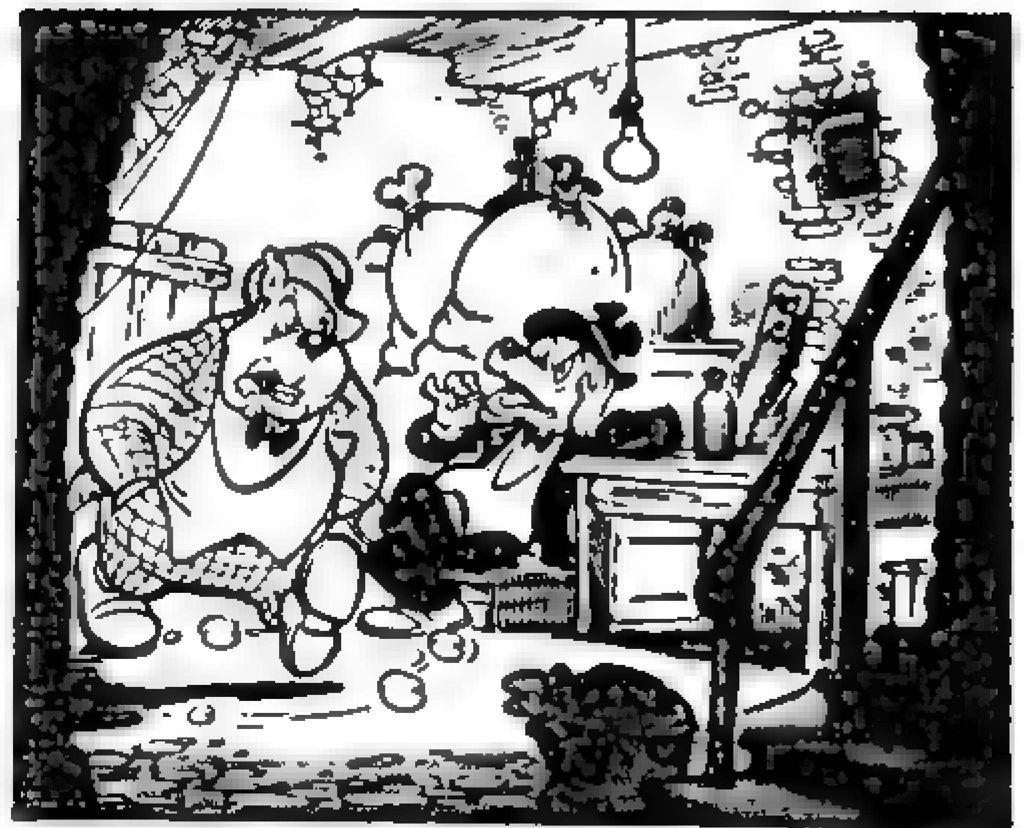
„Goed gedaan!", riep hij goedkeurend naar Tom Poes. „Precies op tijd. Houd die schurken in de gaten. Ze stelen tijd! Het zijn dagdieven!" Bul Super kwam wat tot zichzelf en richtte zich op. „Ik ben een eerlijk zakenman!", protesteerde hij suffig. Maar toen hij geen antwoord kreeg, begreep hij plotseling, dat hij hier geen goeds meer kon doen. Het lawaai van de vallende lamp had iedereen wakker gemaakt; boven sloeg tenminste een deur dicht en er naderden voetstappen. Kortbesloten greep hij daarom Hieper bij een voet en sleepte hem jachtig de kamer en het slot uit. Tom Poes was intussen weer bijgekomen en hij werkte zich uit de brokstukken omhoog om de boeven te volgen. Maar hij werd tegengehouden door heer Bommel. „Wat betekent dit, jonge vriend?", vroeg die streng. „Dit gaat te ver. Dat je in mijn lamp gaat slingeren zou ik oogluikend kunnen toelaten; maar in het holst van de nacht heb ik er bezwaren tegen. Er is een tijd van spelen en een tijd van slapen!"

„Ja!", zei Tom Poes, „maar als we niet oppassen is er helemaal geen tijd meer."

TOM POES EN DE KLOKKER

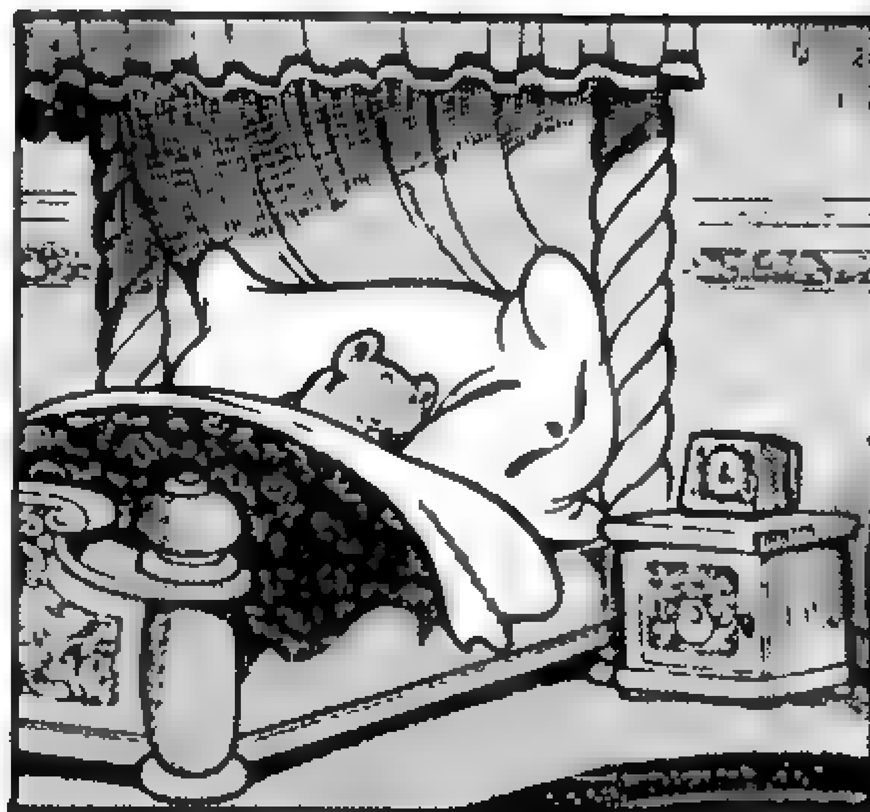

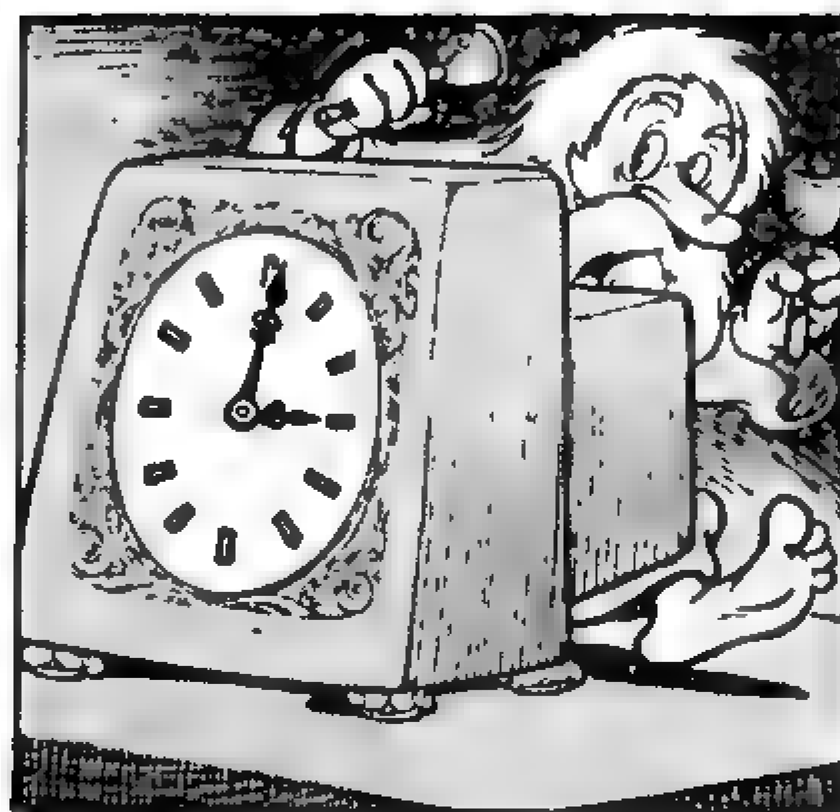

2011. „Wat bedoel je?", vroeg heer Ollie ongerust. „Wat is er gebeurd?" Tom Poes legde uit, dat hij Super en Hieper betrapt had bij het loeren op de tijd. „Gelukkig waarschuwde de klokker me!", besloot hij. „De oude baas wil natuurlijk niet ontvoerd worden, want hij hoort bij deze klok, die één van de zeven èchte grootvader's klokken is. Maar die schurken blijven natuurlijk op hem loeren." „Natuurlijk", zei heer Bommel begrijpend. „Ze zijn jaloers. Zakenlieden van dat slag hebben nooit tijd! Terwijl lieden van onze stand alle tijd hebben! Dat is nu eenmaal een oud recht. Ze kunnen niets beginnen, jonge vriend." Intussen hadden Super en Hieper zich teruggetrokken in een oud keldertje, dicht bij de stad Rommeldam. Daar zaten ze in het licht van een peertje een ongunstig gesprek te voeren. „Ik heb de zaak nu wel door!", gromde Super. „Ik weet nu, wat-er in die klok zit. De tijd zit er in! En ik wil de tijd hebben. Voel je 'm, Hiep? Ik wil de tijd hebben want wie de tijd heeft, heeft macht!" „Haha!", riep Hiep. „Een goed idee, baas! Maar hoe krijg je de tijd."

TOM POES EN DE KLOKKER

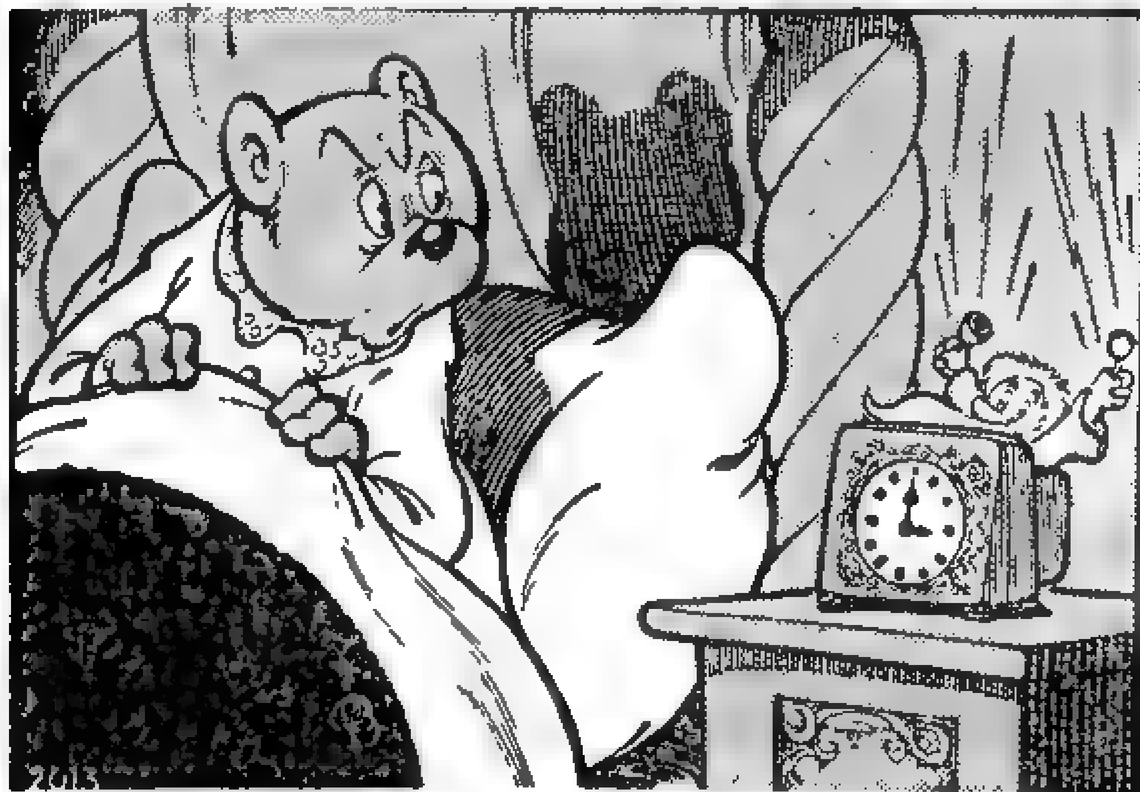

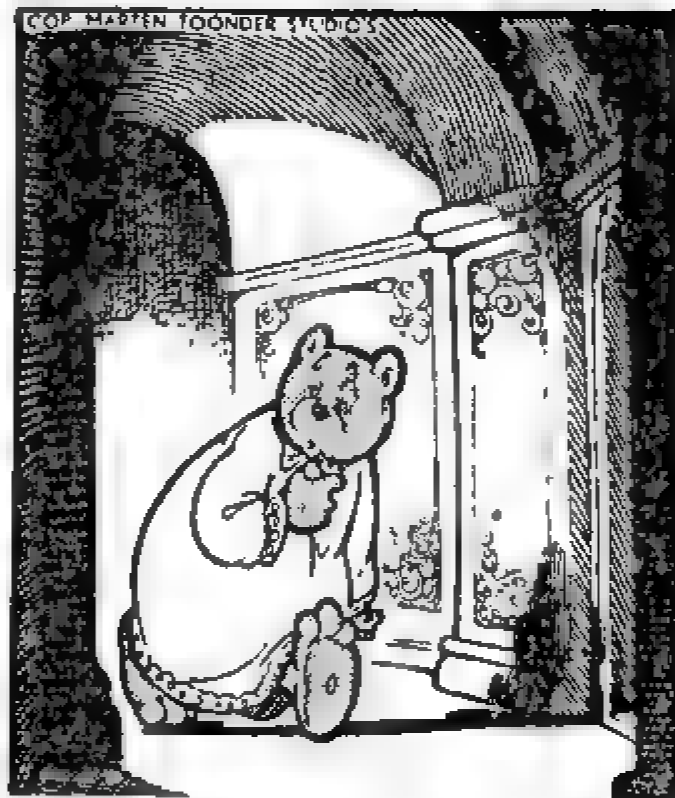

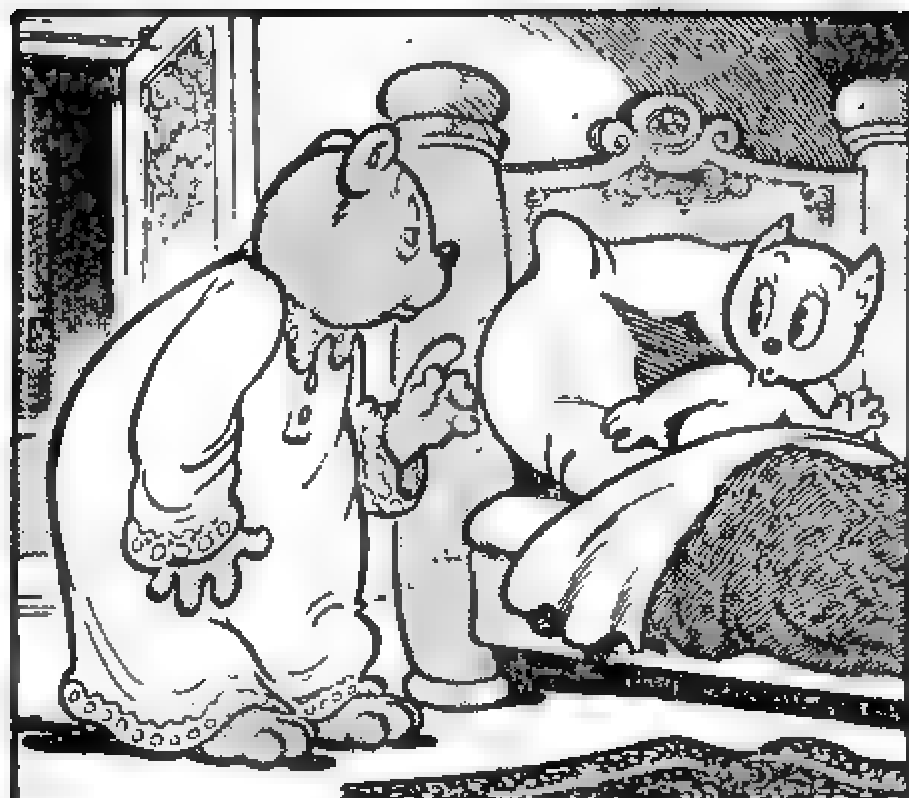

2012. „Ik weet het!", zei Super, na enig peinzen. „Ik heb de manier gevonden om de tijd te grijpen zonder daarbij door allerlei sukkelaars te worden lastig gevallen." „Da's knap, baas", zei Hieper bewonderend. „Het is heel eenvoudig als je even nadenkt. Je blaast gewoon iedereen op en draagt dan rustig en ongehinderd de klok weg!" „Ja!", zei Hieper, een weinig twijfelend, „maar dan moet je hard blazen! Hoe wil je dat doen?" „Een tijdbom!", legde Super met een akelige lach uit. En hij begon met geoefende hand te monteren. Onbewust van dit vreselijke plan lag heer Bommel rustig te slapen en snurkte zacht. Naast zijn bed stond een fraai wekkerklokje dat net als de wekker van Tom Poes een aardig eindje achter liep. Dat wás in dit geval opnieuw een voordeel. Want de oude klokker had een dringende boodschap en toen hij zoals gewoonlijk om drie uur uit grootvader's klok naar buiten keek om het zijne te zeggen, trof hij slechts een verlaten kamer aan. Zo was heer Ollie's wekkerklokje dus de laatste kans om zijn boodschap kwijt te raken.

TOM POES EN DE KLOKKER

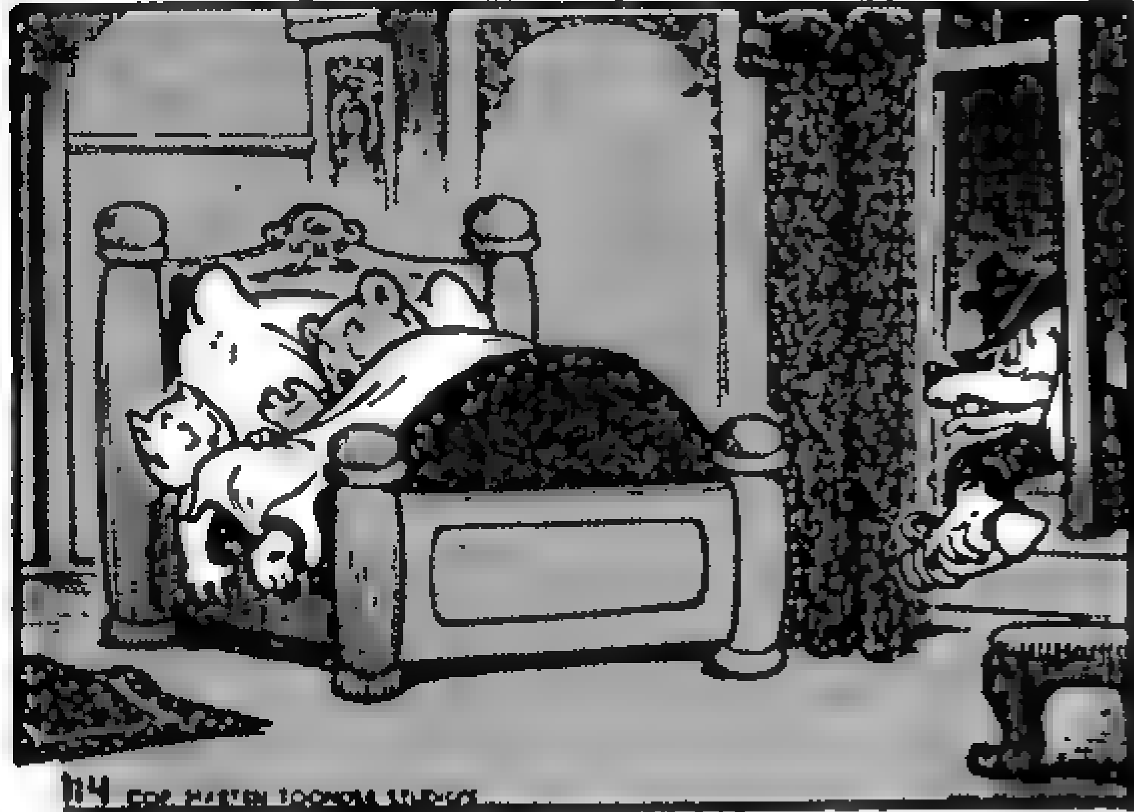

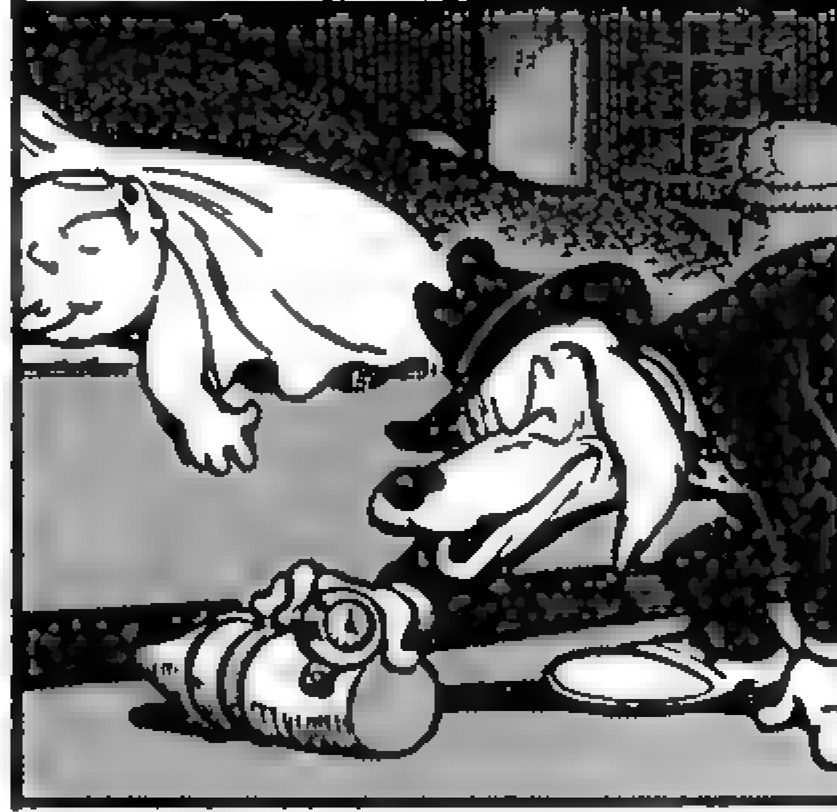
2013. Zo gebeurde het dus, dat heer Bommel's wekkerklokje om drie uur in de nacht luid rinkelend afging. Heer Ollie schrok wakker en richtte zich suffig op. Tot zijn verrassing zag hij bij zijn klokje de klokker staan, die driftig uitriep: „Drie uur! Drie uur! Drie uur! Je verslaapt je tijd. Er is nood!" „Nu nog mooier!", gromde heer Bommel. „Mag een heer dan niet eens nachtrust genieten? Ik ben toch al slapeloos na alles wat er gebeurd is en als ik dan eindelijk in slaap val kom je me weer wakker maken! Wat bedoel je eigenlijk? Wat wil je?" Maar het grijsaardje was al weer in het binnenste van het uurwerk verdwenen en kon dus geen antwoord meer geven. „Vreemd!", mijmerde heer Ollie. „Ik had die wekker toch niet op drie uur afgesteld. Dat weet ik zeker! Er moet dus wel een dringende reden geweest zijn om mij te wekken. Hm! Hij wilde zeker laten weten, dat er gevaar dreigde of zo iets ..."

Heer Bommel dacht daar enige tijd verder over na totdat hij zeker wist, dat dat de bedoeling van de waarschuwing geweest moest zijn.

Tenslotte kroop hij dan ook uit zijn bed en liep vermoeid de gang door naar de logeerkamer van Tom Poes. „Word wakker, jonge vriend!", zei hij. „Er dreigt gevaar of zo! De tijd heeft me gewaarschuwd, als je begrijpt, wat ik bedoel ..."

TOM POES EN DE KLOKKER

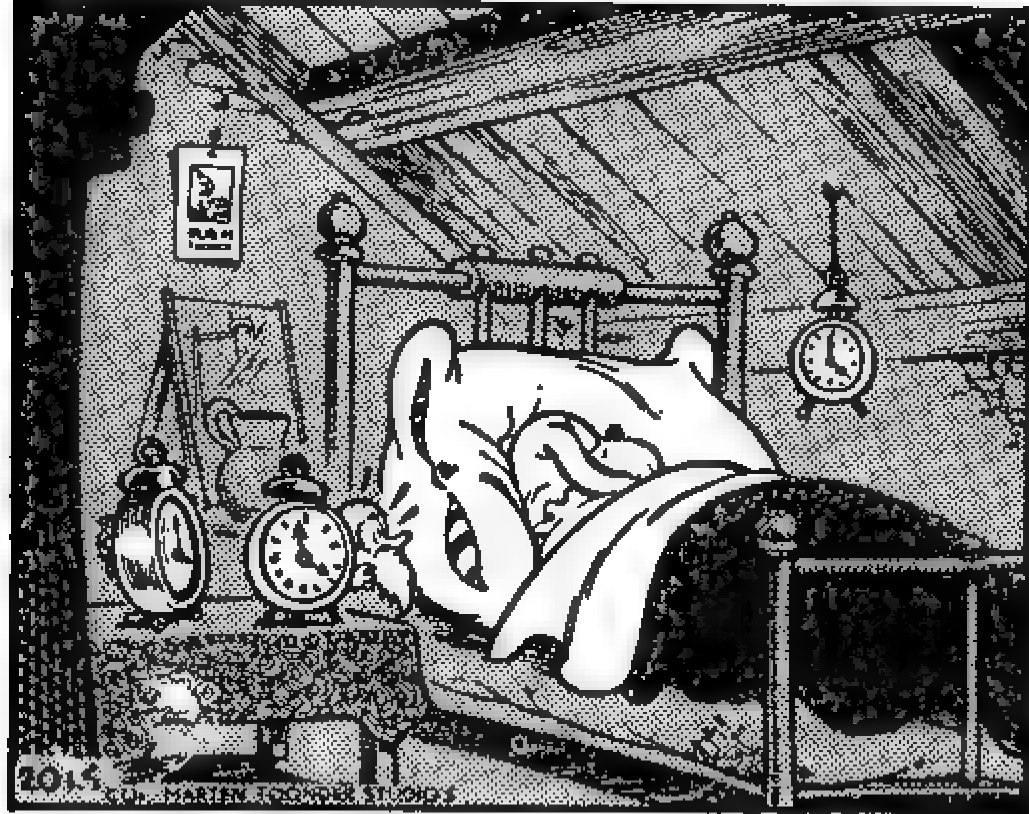

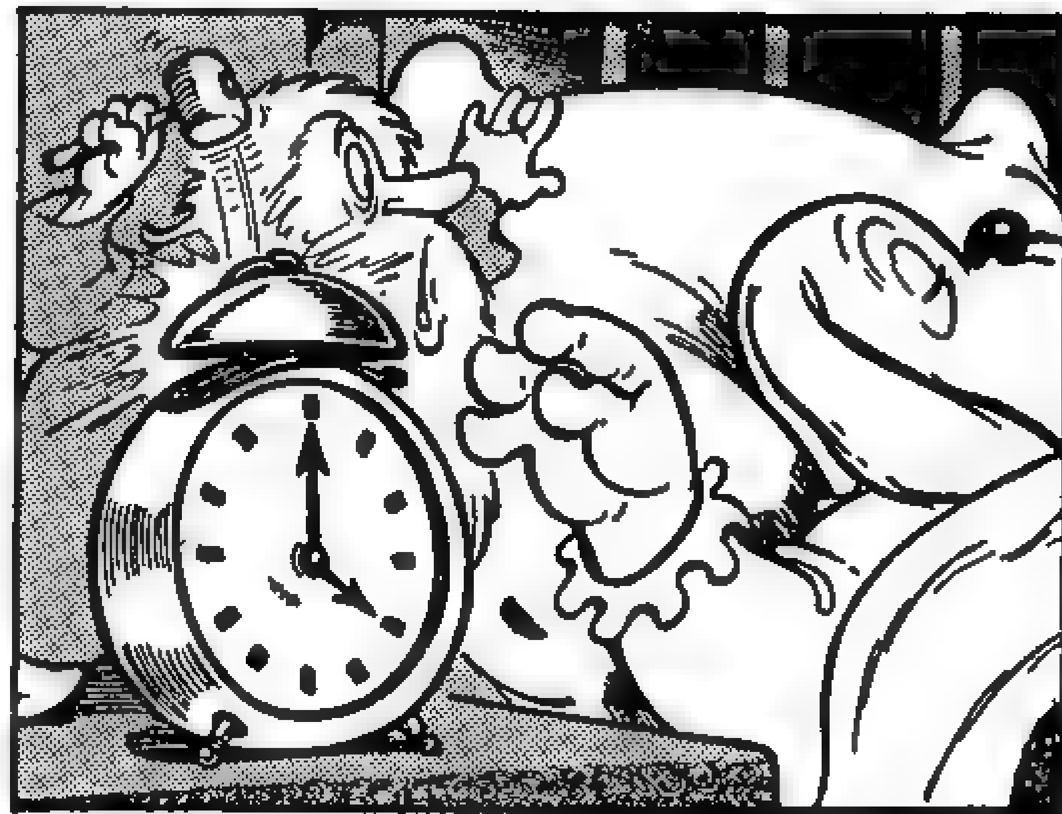

2014. Tom Poes luisterde verbaasd naar het verwarde verhaal over de waarschuwing van de oude klokker zonder er achter te komen, wat er precies aan de hand was. „Die waarschuwing snap ik niet", zei hij tenslotte. „Ik ga weer slapen!" Heer Ollie keek hem bedroefd aan. „Goed!", zei heer Ollie met een dapper lachje. „Dan zal ik wel eenzaam de wacht houden, hoe moe ik ook ben. Schuif een eindje op, Tom Poes. Een klein stukje deken is toch wel het minste, dat je me kunt aanbieden op mijn nachtwake!" Zo sprekende liet heer Bommel zich in het bed glijden, trok het dek naar zich toe en was binnen enkele minuten vast in slaap. Tom Poes schikte zich op het randje, zo goed en zo kwaad als dat ging en dommelde ook weer in. En toen alles weer stil was, verscheen het ongunstige gelaat van Hiep Hieper in de vensteropening. Héél stilletjes stapte de schurk het vertrek binnen, en legde met een vlugge beweging een zacht tikkende tijdbom voor het bed. Daarop liet hij zich weer naar buiten zakken. „Alles is in orde, baas!, zei hij. „De bom is afgesteld op vier uur en die sukkels slapen rustig. Ze hebben niets gemerkt!"

TOM POES EN DE KLOKKER

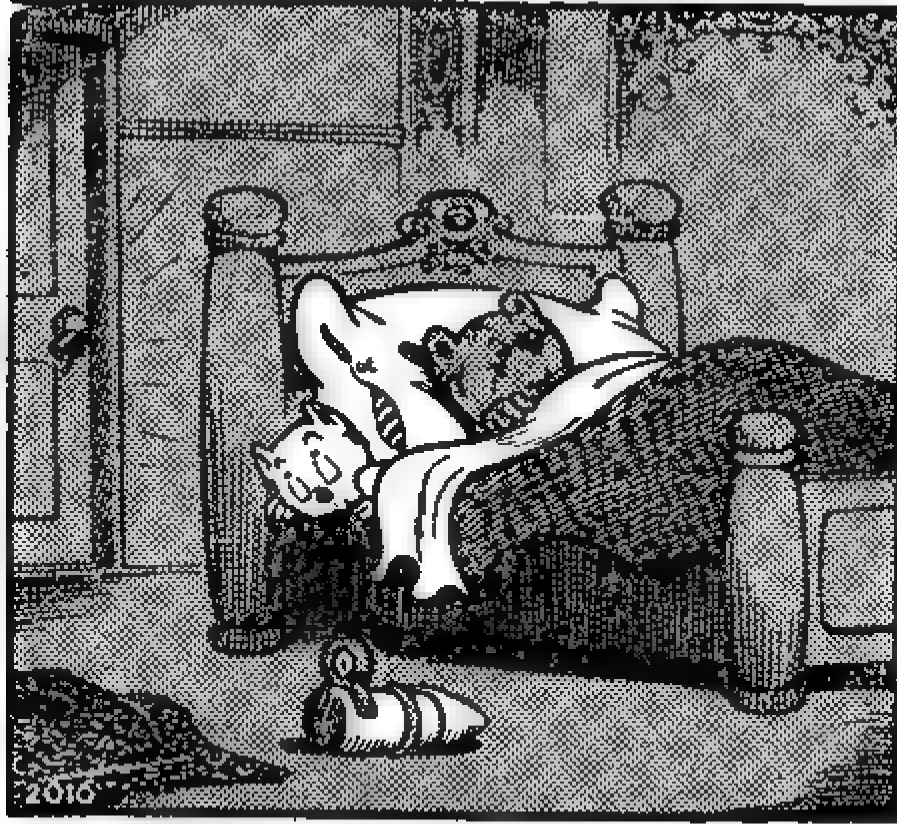

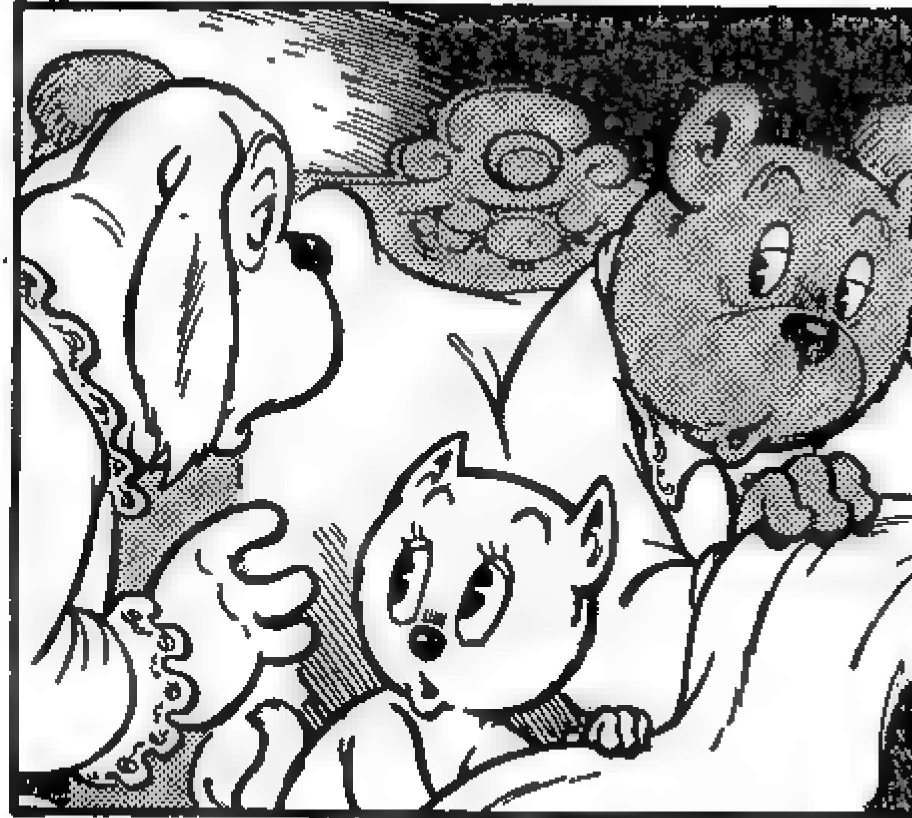

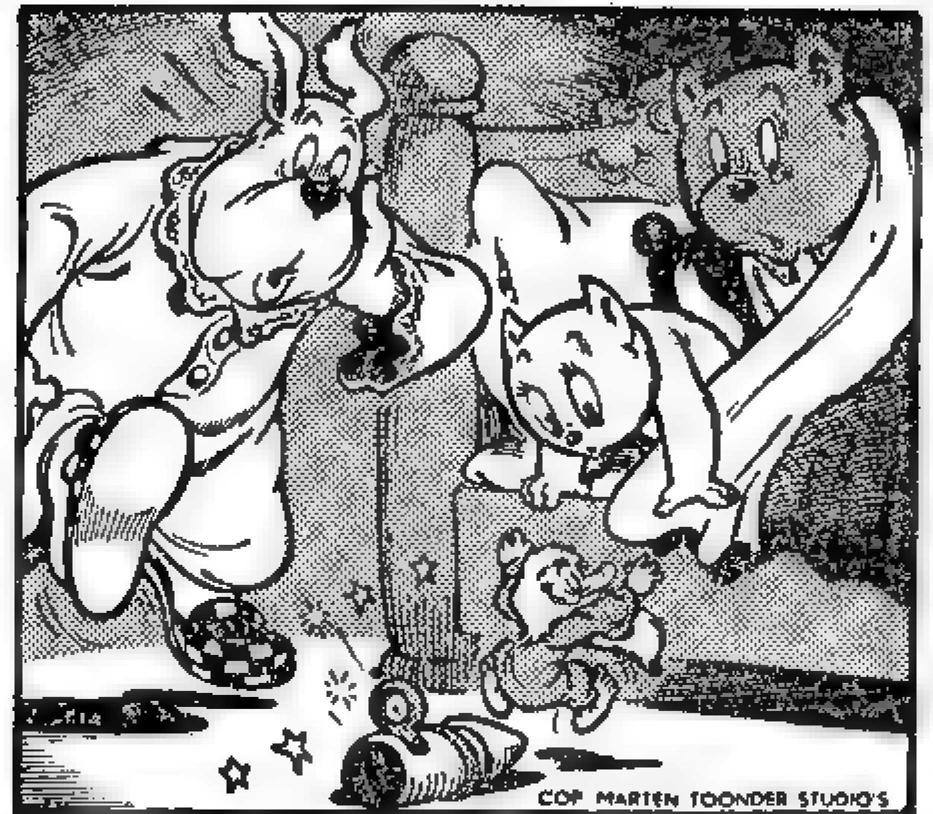

2015. Wat zo'n oude klokker tussen de uren doet, weet ik niet. Op het moment, dat het deurtje in grootvader's klok achter hem dichtklapt, verdwijnt hij uit het gezicht en zijn daden onttrekken zich zodoende aan onze waarneming. Maar het is zeker, dat hij de belofte, die hij heer Ollie gegeven had, wilde houden en daarom probeerde hij op alle manieren gehoor voor zijn nood te vinden. Dat was bij heer Ollie op niets uitgelopen, en daarom besloot de grijsaard het tegen vieren opnieuw te proberen bij de bediende Joost. De trouwe knecht, die moeilijkheden met ontwaken had, had naast zijn eenvoudig bed drie wekkers opgesteld, die elk een andere tijd aanwezen, zodat ze achter elkaar konden aflopen. Uit de vroegste daarvan schoot nu de grijsaard tevoorschijn, en begon met een hamertje op de bel te slaan. „Vier uur!", riep hij daarbij. „Er is tijdnood! Je verslaapt je tijd! Er is nood! Vier uur! Help!" Maar uitwerking had dit lawaai niet. De slapende bediende tastte met een gewoontegebaar ach ter zich en zette de wekker af, zonder acht te slaan op de wanhopige oude. Vertwijfeld wrong deze de handen toen hetzelfde met de tweede wekker gebeurde. „Wat nu te doen?", prevelde hij. „Om vier uur gaat de derde wekker af", prevelde hij, „maar dan is het te laat. De enige plaats, die ik nu nog weet, is het uurwerk van de tijdbom!"

TOM POES EN DE KLOKKER

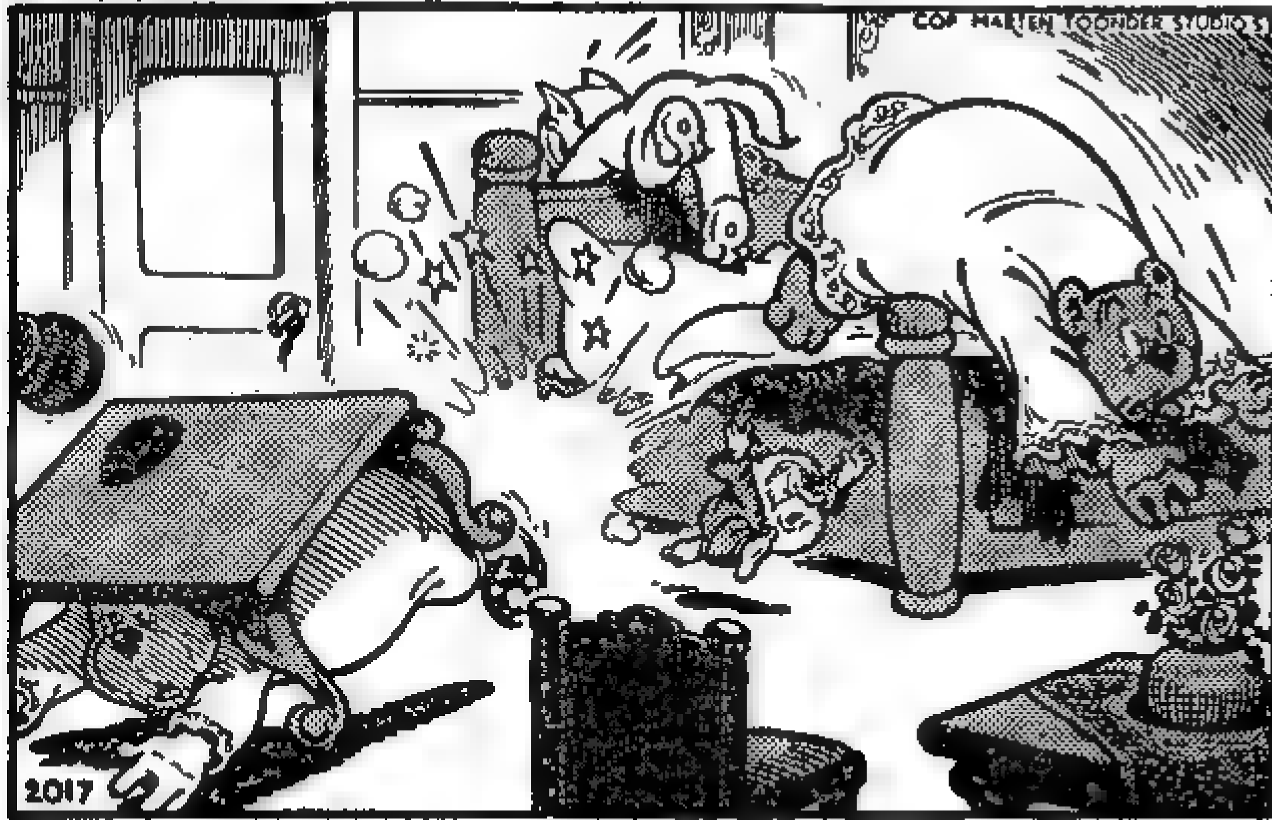

2016. Het liep tegen vieren toen er plotseling op de deur van de logeerkamer geklopt werd en de bediende Joost in de opening verscheen. „Excuseer", sprak hij met dikke stem. „Ik werd zonet door mijn wekker wakker gemaakt!" „Huh?!", riep heer Bommel, opschrikkend. „Moet je daarom Tom Poes uit zijn rust wekken?" „Nee", hernam Joost, „nee, met uw welnemen, dat was niet alles! uit de wekker verscheen de kleine grijsaard die u in uw klok houdt. En die..." „De klokker!", riep heer Ollie uit. „Dat ventje heeft mij voor iets gewaarschuwd zodat ik slapeloos waak.

Wat wilde hij?" „Hij wilde mij voor iets waarschuwen, als u mij toestaat", zei Joost ernstig. „Eerst lette ik er niet zo op – ik dacht, dat ik droomde, wanneer ik zo vrij mag zijn. Maar later dacht ik..." „Alweer waarschuwen? Waarvoor dan toch?", vroeg Tom Poes ongeduldig. Op dat moment begon er voor het bed iets te sissen en temidden van enige sterretjes en vonken schoot de oude uit de tijdbom te voorschijn. „Vier uur!", krijste hij. „Uw tijd is gekomen! Om vier uur ontploft deze bom. Wee u! Beidt uw tijd! Vier uur!"

TOM POES EN DE KLOKKER

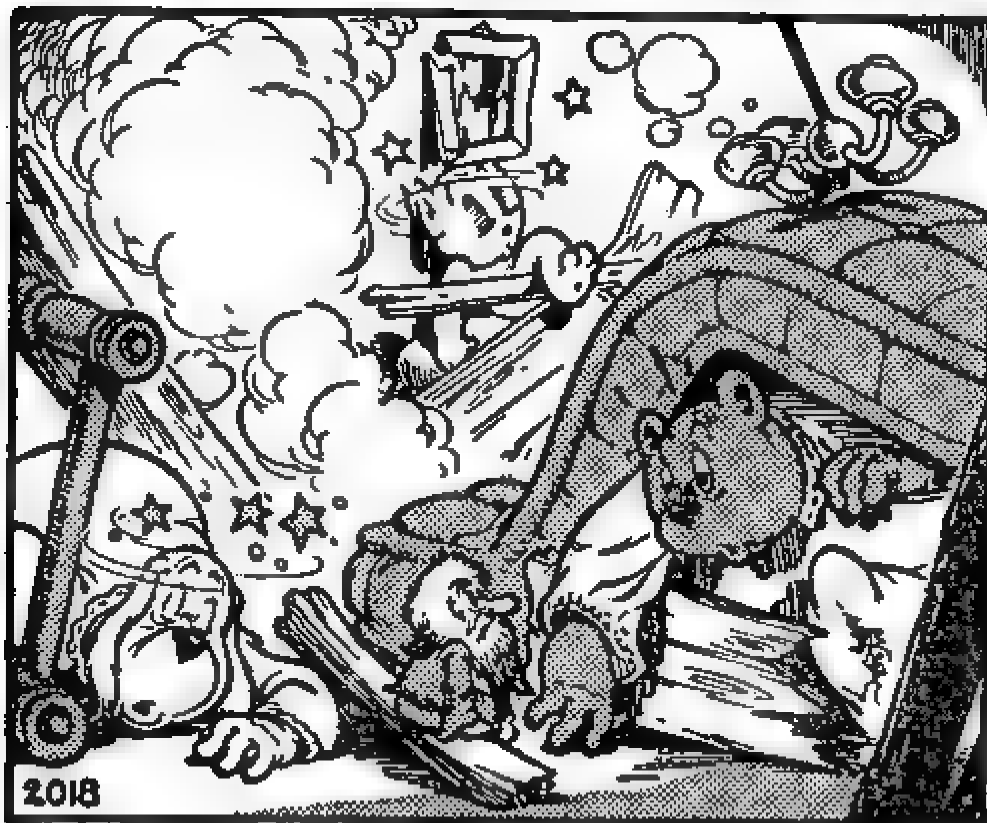

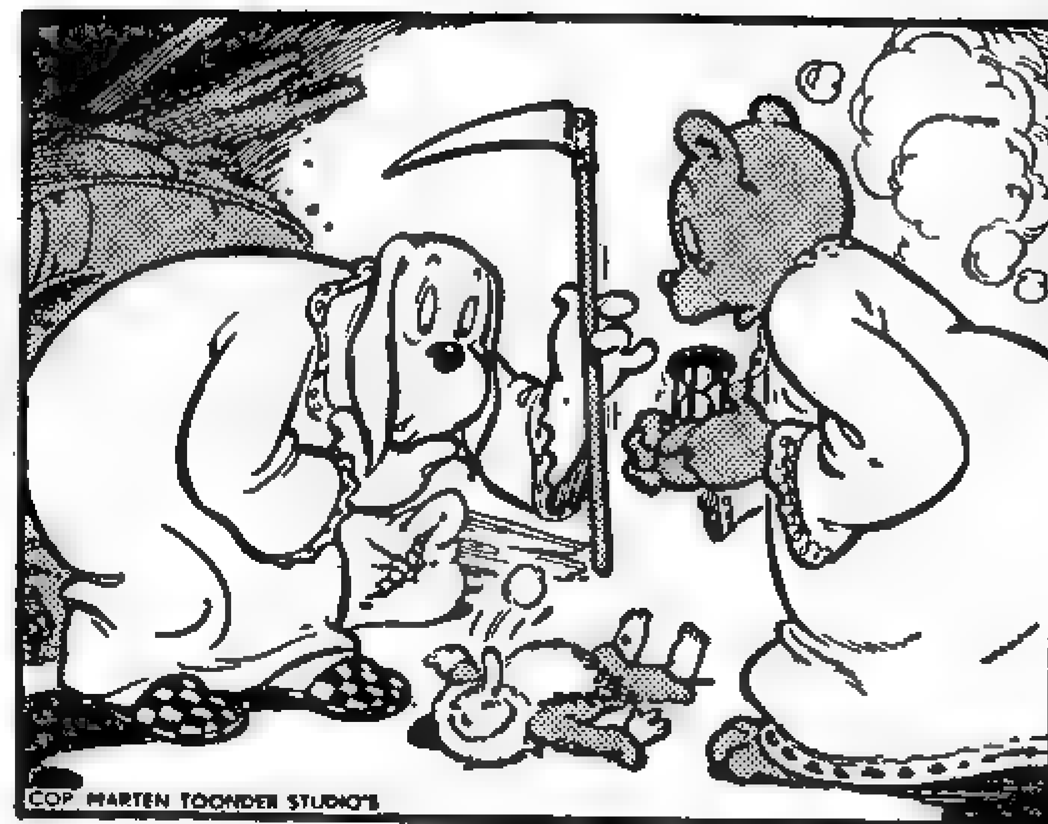

2017. Nu ontstond er een vreselijke verwarring in het logeervertrek. Terwijl de oude klokker temidden van vonken en sterretjes de vlucht nam, trachtte iedereen dekking te zoeken. „Een tijdbom!", riep Tom Poes. „Kruip onder het bed!" „Een b-bom!", piepte heer Ollie. „Help! kan de klokker de tijd niet even stilzetten?" „Dat gaat niet!", riep de grijsaard al rennend. „De tijd moet zijn loop hebben. . . " Wat hij verder had willen zeggen zullen we nooit weten, want op dat moment ontplofte de bom met een knal, die de ruiten deed barsten en die de kamer in een blauwe smook hulde. Buiten kwamen nu de beide schurken Hieper en Super in actie. Zij hieven hun wijsvingers in het maanlicht omhoog en glimlachten ongunstig. „Ontploft!", stelde Super tevreden vast. „Nu kunnen we rustig die oude klok naar buiten dragen."

TOM POES EN DE KLOKKER

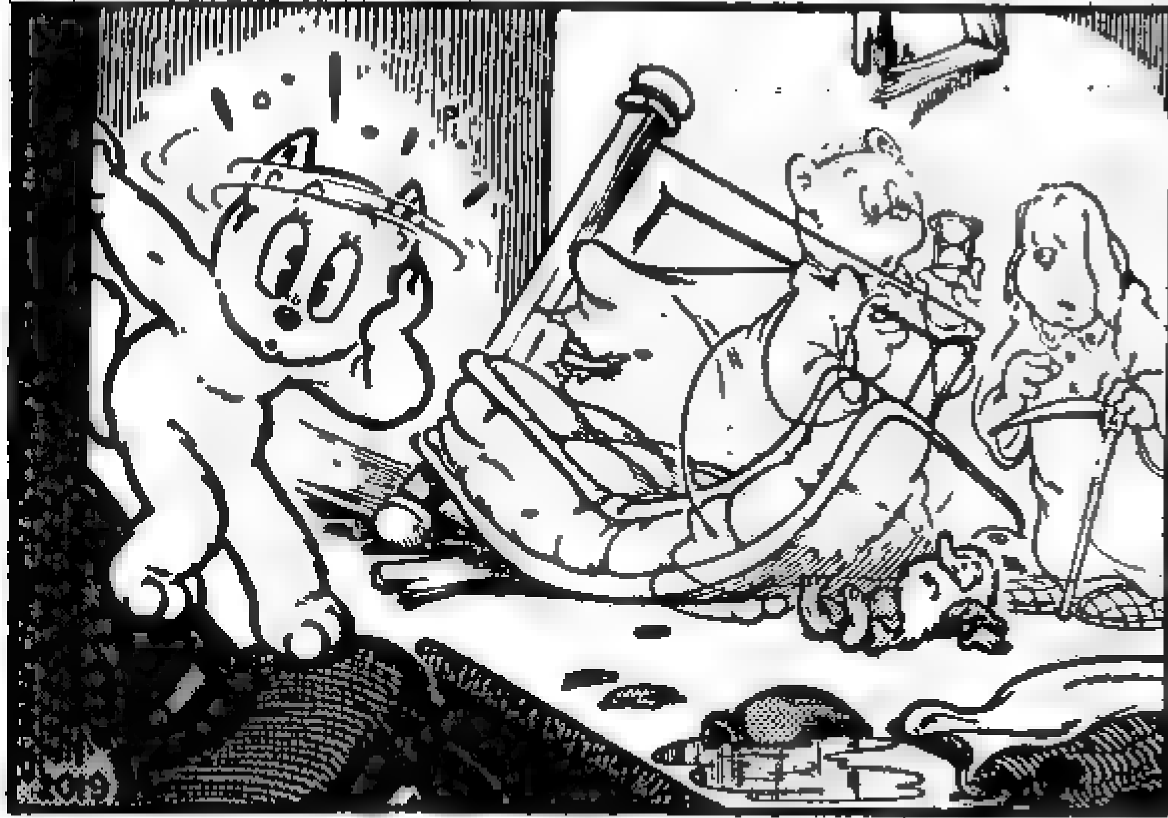

20.18. De kruitwolken trokken langzaam op en toen er weer wat zicht was, bleek Super's tijdbom niet degelijk genoeg geweest te zijn, omdat iedereen nog leefde. Heer Bommel was onder een matras gekropen, en hij was er het beste af gekomen. Toen hij het hoofd weer onder de kapok uittrok bemerkte hij, dat hij zich wat suf en dovig voelde, maar het verder heel best maakte. „Er is niets gebeurd, om zo te zeggen!", sprak hij tot het kleine grijsaardje, dat gerafeld en met een blauw oog voor hem zat. „De tijd gaat gewoon door, merkt u wel?"

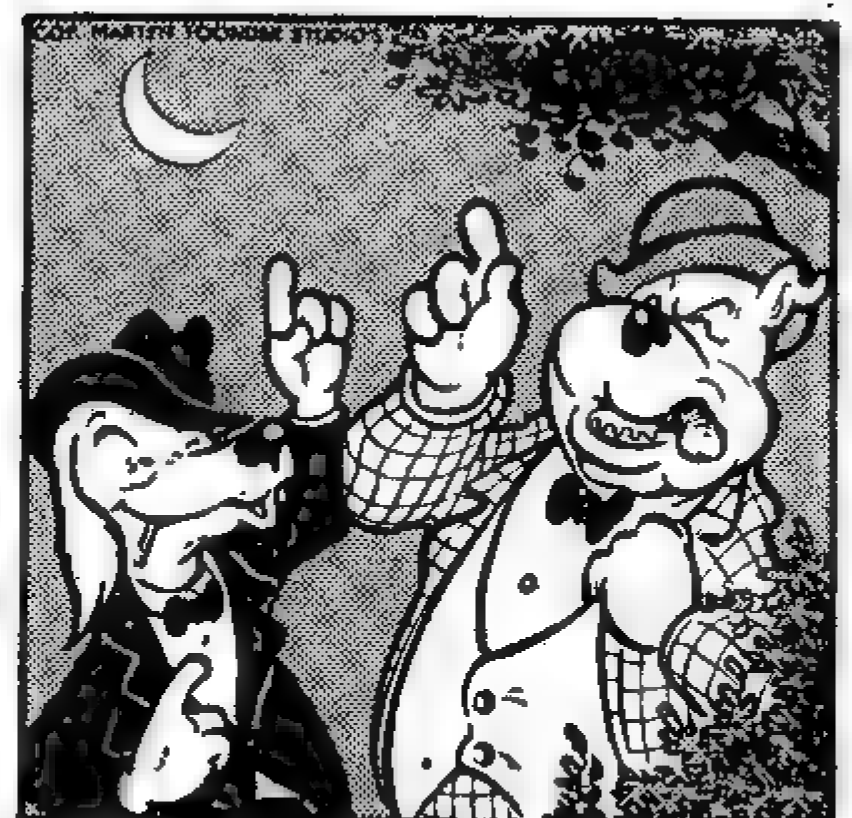
De oude trok wat geschroeide haren uit zijn baard en keek heer Ollie bekommerd aan. „De toestand is héél ernstig!", sprak hij met zwakke stem. „Men kan de tijd niet straffeloos laten ontploffen! Ik heb mijn loop moeten staken — totdat ik weer beter ben. Jullie merken dat niet omdat je bij de tijd bent. Maar ik ben de enige mini-klokker van Rmmeldam — en daarom staat de tijd stil." „Maar dat kan toch niet?", riep heer Ollie geschokt uit. „De tijd kan toch niet zo maar stil houden? Hoe moet dat dan?"

De oude klokker zuchtte diep. Zijn trekken hingen héél zorgelijk naar beneden toen hij vanonder zijn pij een zandloper en een zeis te voorschijn haalde. Deze voorwerpen gaf hij aan heer Ollie en aan Joost, die ook bijgekomen waren. „Hier!", mompelde het ventje gebroken. „We zijn maar met z'n zevenen, en er kan er niet één gemist worden. Daarom moeten jullie de tijd zolang voor me waarnemen! Doe je best!" En na deze woorden viel hij flauw...

TOM POES EN DE KLOKKER

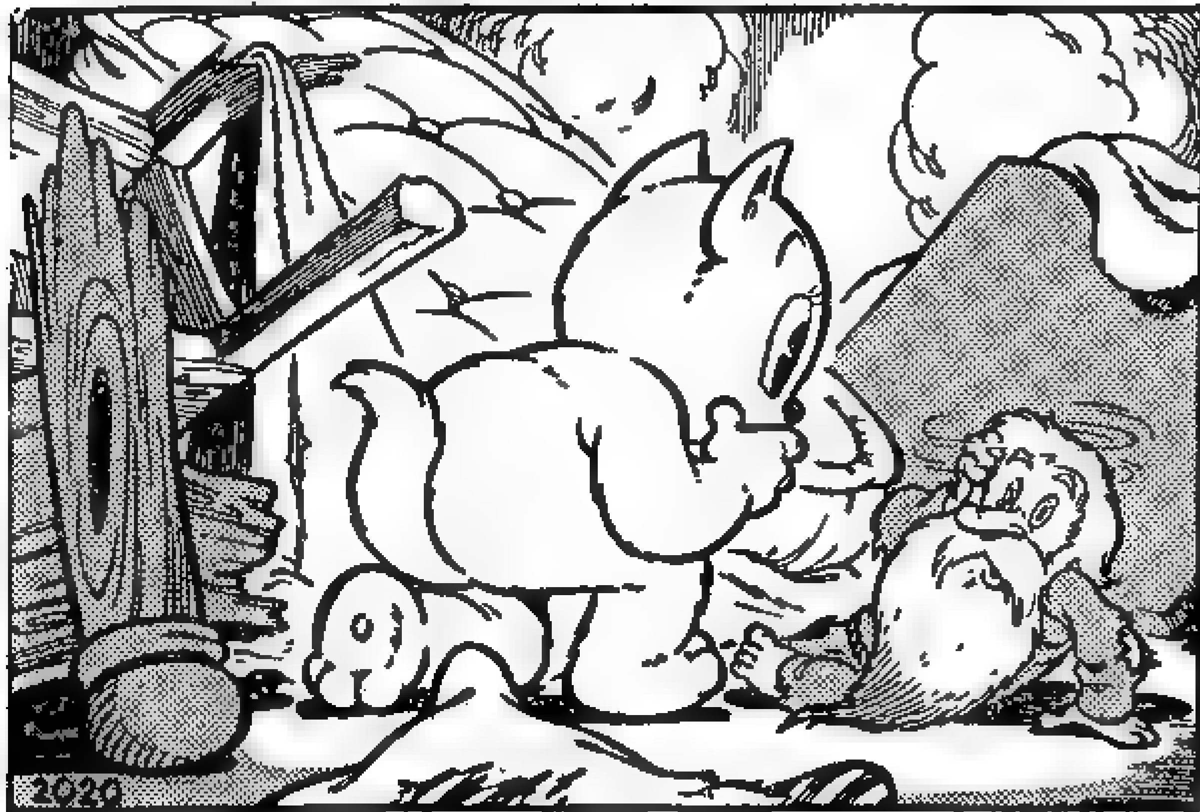

2019. Heer Bommel keek met uitpuilende ogen naar de zandloper en toen naar de zeis, die Joost voorzichtig in de hand torste. „Wat bedoelde die oude klokker?", vroeg hij geschokt. „Wat moeten we doen?" „We moeten de tijd voor hem waarnemen, met uw welnemen!", legde Joost uit. „Ik weet niet hoe, maar dat zal zich wel wijzen!" „Onzin!", riep heer Ollie uit. „Dat gaat te ver! Ik heb wel wat anders te doen, dan de tijd. . ." Zijn laatste woorden waren steeds zwakker geworden en eindigden in een zacht gelispel. Trouwens, ook de vormen van Joost en hem werden steeds vager en verdwenen tenslotte helemaal. Ik denk, dat het door die zandloper en die zeis kwam en dat het bij het waarnemen van de tijd hoorde. Een feit is in ieder geval, dat toen Tom Poes bijkwam en om zich heen keek, hij alleen nog maar de kleine grijsaard zag, die flauw gevallen was. Nu zal de oplettende lezer zich misschien afvragen, waar de beide schurken Super en Hieper zich bevonden. Wel, die stonden nog precies eender als op het moment, dat de bom ontplofte. Want op het ogenblik, dat de oude klokker bewusteloos was geraakt, stond de tijd stil. En dat duurde, totdat heer Bommel hem over zou hebben genomen.

TOM POES EN DE KLOKKER

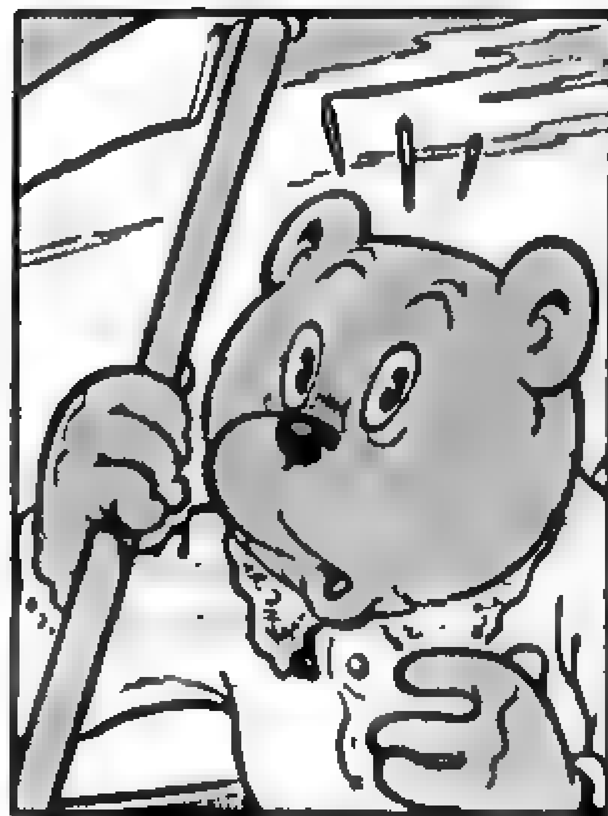

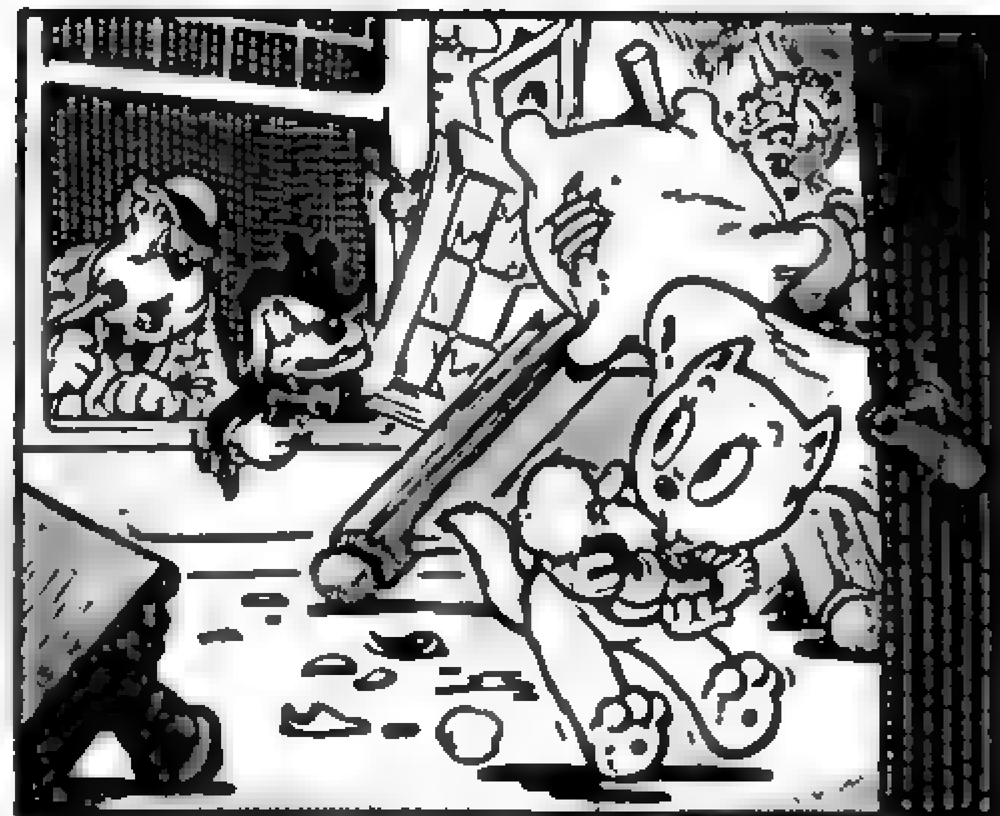

2020. Tom Poes wreef zich de ogen uit en keek verbaasd naar de kleine klokker. Die begon weer wat bij te komen. Hij knipperde een paar keer vermoeid met de oogleden en mompelde iets in zijn baard. „Wat zegt u?", vroeg Tom Poes. „Mommohn-blub mom-mom", prevelde de grijsaard zwakjes. „Wacht u maar", zei Tom Poes, „doe het maar kalm aan, dan gaat het direct vanzelf. Maar waar zijn heer Ollie en Joost?" Het oude baasje richtte zich wat op en slikte moeilijk. „Weg!", sprak hij met zwakke stem. „Ze nemen de tijd waar!" Tom Poes moest daar even over nadenken, maar hij begreep het niet. „Ze zijn toch niet in de lucht gevlogen?", vroeg hij bezorgd. „Nee, nee", zei de oude klokker. „Maar ik ben door die plof mijn ritme kwijt; mijn cadans! En daarom heb ik mijn tijdglas aan je vriend gegeven – er zat niets anders op. Zodoende neemt die nu de tijd waar. Maar er zullen nu rare tijden aanbreken, en daarom moet ik zo vlug mogelijk weer beter worden. Breng me naar een plek, waar de tijd stil staat, ventje, dan ben ik gauw weer de oude, hoop ik." „Een plek waar de tijd stil staat?", zei Tom Poes peinzed. „Hm, ik weet wel wat! Ik zal u naar een museum brengen. Kom, laten we voortmaken, want hoe korter heer Bommel uw werk doet, hoe beter lijkt me!" Nu het was de hoogste tijd, dat er iets gedaan werd. Want de schurken Super en Hieper waren weer in beweging gekomen omdat heer Ollie aan het werk was gegaan. Hoe? Dat zullen we morgen zien.

TOM POES EN DE KLOKKER

2021. Heer Bommel en Joost zelf hadden niet gemerkt, dat ze onzichtbaar werden. Integendeel, ze hadden de indruk, dat hun omgeving vager werd en daar was heer Ollie helemaal niet gerust op. „Ik voel me zo raar!", klaagde hij. „Alles wordt zo wazig en zo..." „Het is de tijd!", legde Joost uit. „We zitten in de tijd, met uw welnemen. We zijn bezig een dimensie te worden en dat vervaagt de gewone indrukken!" „Hm!", zei heer Bommel. „Juist, net wat ik dacht! Maar... waar zijn we eigenlijk?

Ik... we zitten in een boot! We varen! Wat heeft dat te betekenen?" Joost keek peinzend naar het vreemde landschap, dat zich langzamerhand aan zijn ogen begon te ontvouwen en knikte bedachtzaam. „Ik geloof, dat ik het begrijp, als ik zo vrij mag zijn, heer Olivier!", sprak de verstandige knecht. „We varen op de rivier van de tijd. Kijk, achter ons ligt het verleden, dat is scherp afgetekend, ziet u wel? Om ons heen is het heden, dat verandert steeds. En daar voor ons, in de nevel, ligt de toekomst.

Het is heel logisch – men moet alleen even anders gaan denken!" „Wat verwarrend is dat allemaal!", riep heer Bommel geprikkeld uit. „Wat wordt er van ons verwacht? Ik bedoel: wat doet de tijd met zijn tijd, als je begrijpt, wat ik bedoel? Alleen maar voortdrijven op een rare rivier?" Dat was een moeilijke vraag. En de oude klokker, die er antwoord op had kunnen geven, was te ziek om zich met iets te bemoeien. Hij werd net op dat ogenblik door Tom Poes naar de deur gedragen om in een museum van zijn schok te kunnen herstellen. Maar halt! Daar verschenen de schurken Super en Hieper voor het venster, met getrokken revolvers.

TOM POES EN DE KLOKKER

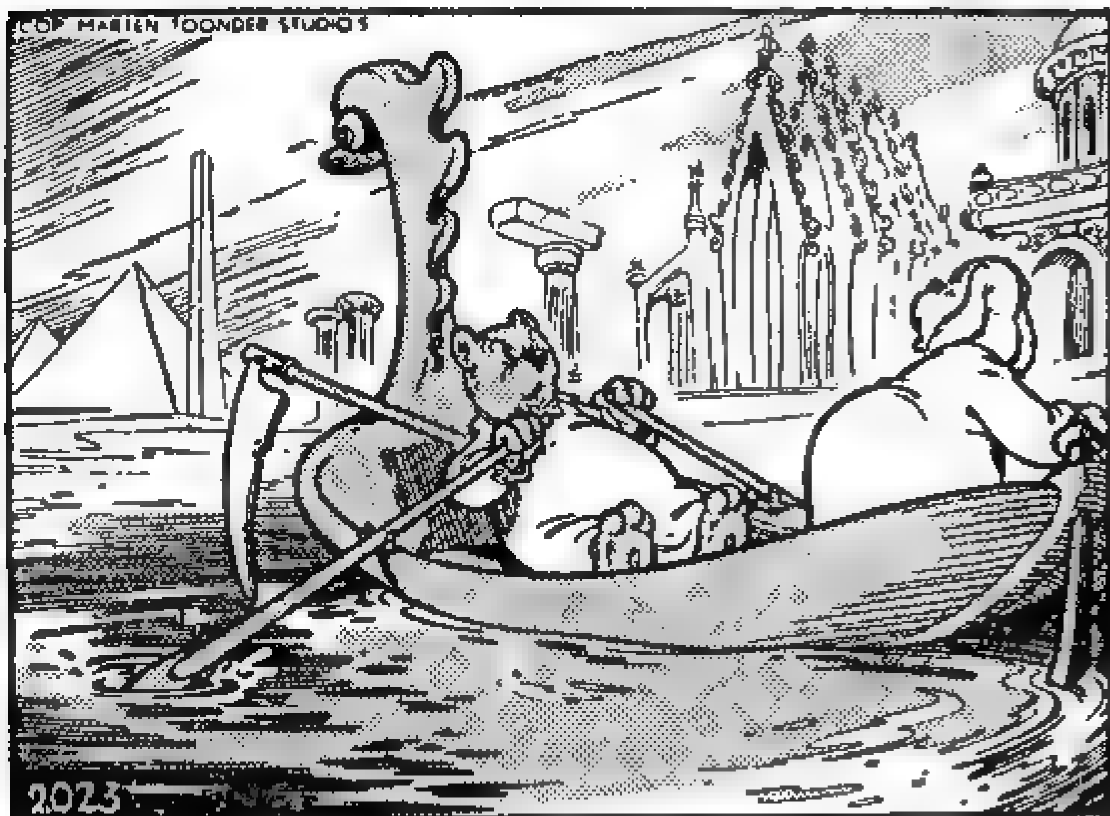

2022. Tom Poes keek verschrikt naar de beide schurken, die met getrokken revolvers voor hem stonden. „Waar is die bolle Bommel?", vroeg Super scherp. „Ja, en waar is Joost?", viel Hieper in. „Dat willen we wel eens weten, hè baas? Zijn ze ontploft?" „Misschien wel", zei Tom Poes. Hij wilde niet vertellen, dat heer Ollie de tijd waarnam, want hij vond, dat deze boeven daar niets mee te maken hadden. „Ga nu maar weg", ging hij voort. „Deze grijsaard is ziek!" „Dat hindert niet!", zei Super. „Geef dat ventje maar hier, dan zullen wij hem wel beter maken. We kunnen rustig wachten tot hij weer in orde is, want we hebben alle tijd, als we hèm hebben." Nu was het gelukkig niet helemaal waar, wat de schurken dachten, want degene die alle tijd had, was heer Bommel.

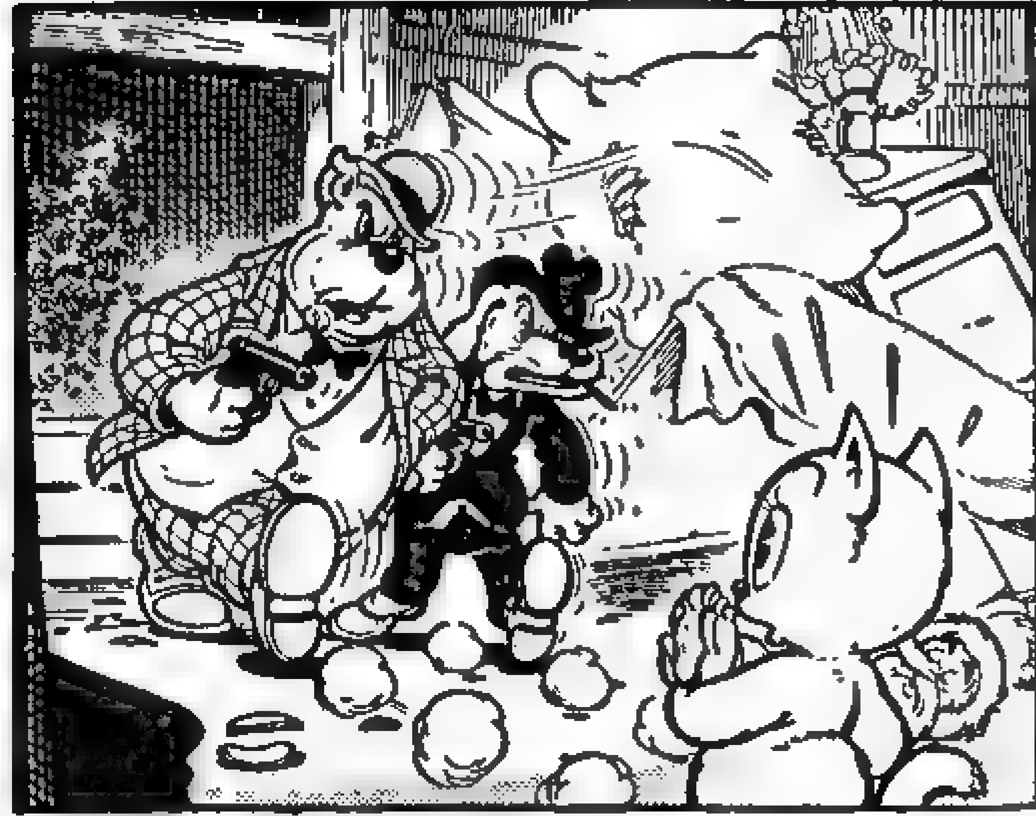
Maar die was er niet zo blij mee. Na enig varen op de nevelige rivier begon hij te zuchten en te mompelen en toen greep hij een roeispaan. „Ik hoop, dat die oude klokker gauw weer beter is!", sprak hij. „Zoals ik al zei: wat doet de tijd met z'n tijd? Alleen maar drijven? Onzin! Ik wil aan land om me een weinig te vertreden.

Men zegt niet voor niets, dat de tijd z'n loop moet hebben! Heb je ooit gehoord, dat de tijd z'n drijf moet hebben? Nu dan!" En hij begon naar de kant te roeien.

TOM POES EN DE KLOKKER

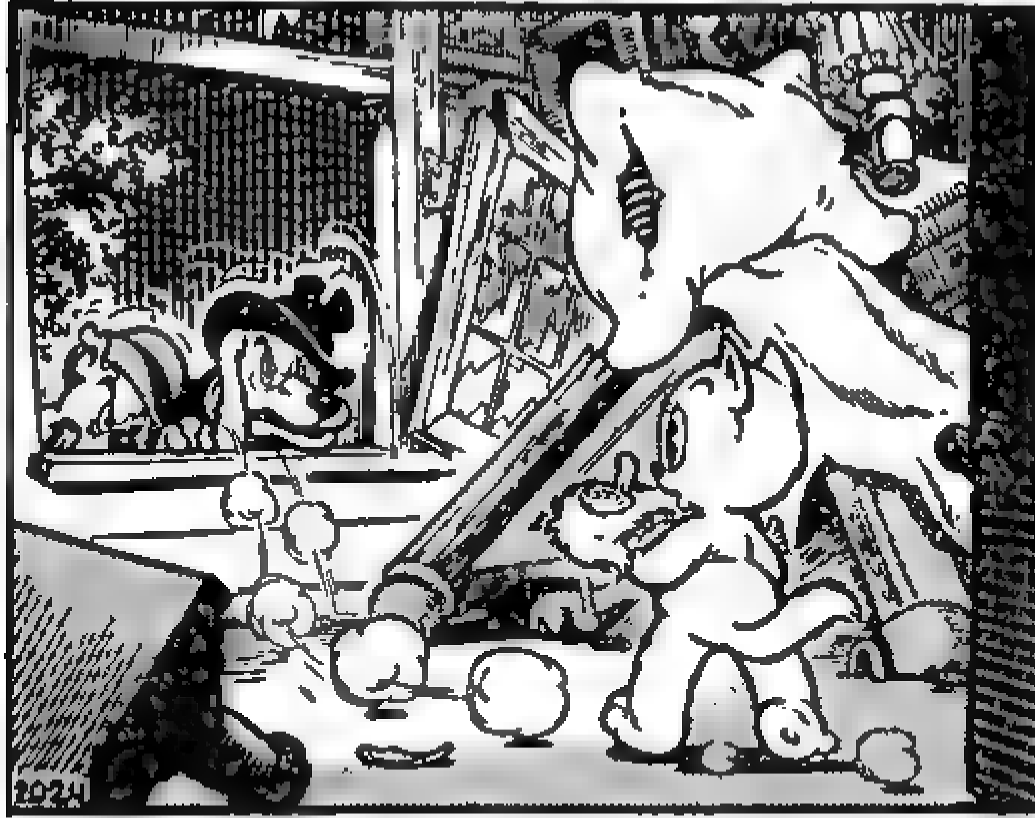

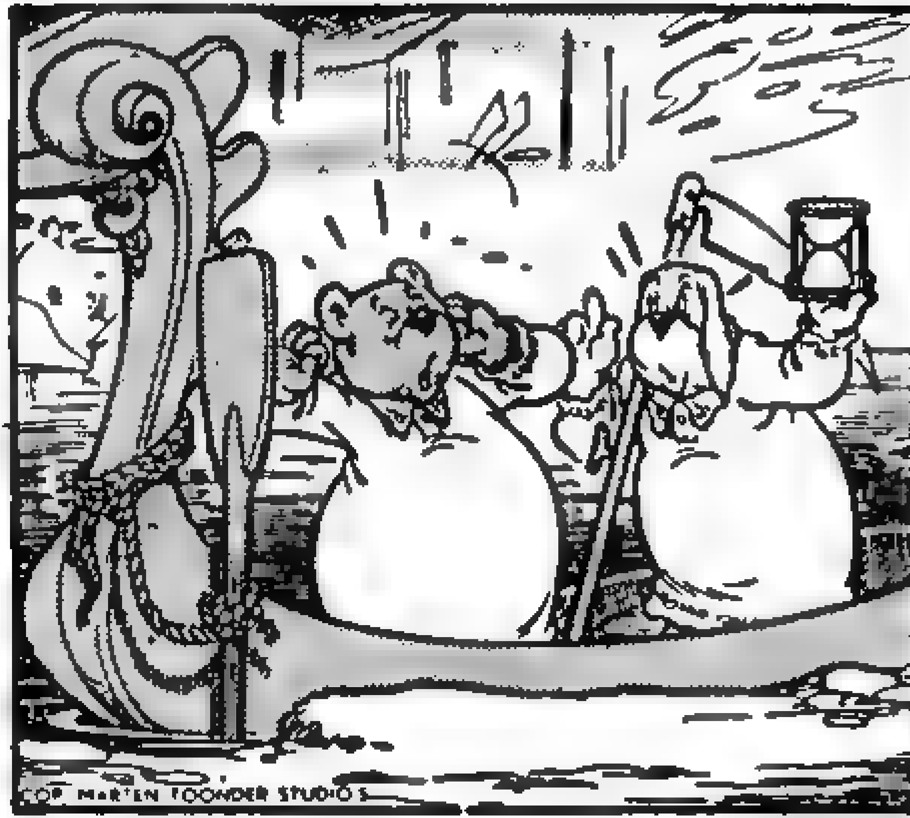

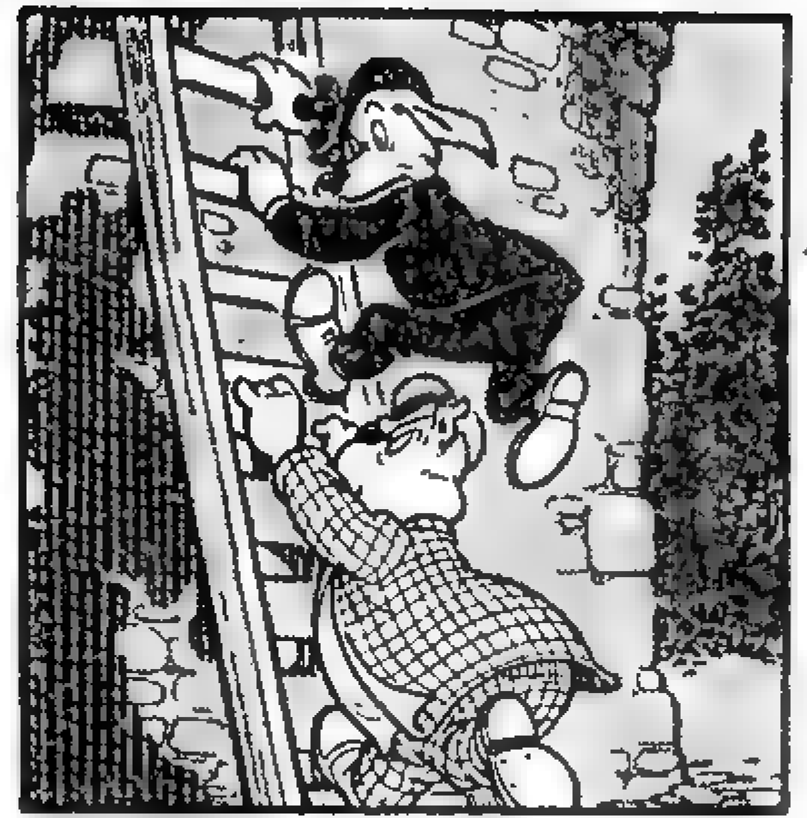
2023. Heer Bommel vatte dus de roeispaan en begon naar de oever te roeien, die vaag en veranderlijk door de nevels zichtbaar werd. Maar door het wenden van het bootje was hij de richting een beetje kwijt geraakt en nu roeide hij terug. „Excuseer, heer Olivier!", zei Joost benauwd. „Het komt me voor, dat we de verkeerde kant uitgaan. Als tijd zijnde moeten we altijd vóórwaarts en niet achteruit, als u mij toestaat. Deze gang van zaken lijkt me hoogst bedenkelijk!" „Onzin!", hijgde heer Bommel, al roeiend. „Ik ben meester over mijn eigen tijd en ik ben mans genoeg mijn eigen koers uit te stippelen!" Joost antwoordde niet. Hij zuchtte nagenoeg onmerkbaar en begon zijn meester te helpen om naar de wal te komen. Maar natuurlijk had hij gelijk: Men kan de tijd niet zo maar terugroeien zonder dat er vreemde dingen gebeuren. Dat merkten de beide schurken Super en Hieper dan ook. Ze waren dreigend met hun revolvers op Tom Poes toegelopen onder het roepen van: „Geef hier die oude of ik schiet!" En ze staken net hun handen uit om de patiënt over te nemen toen er een vreemd gevoel over hen kwam. Een geheimzinnige macht hield hen tegen en zonder dat ze er iets aan konden doen begonnen ze terug te stappen in de richting van het raam, vreemde kreten uitend, als: „Tiechs ki fo eduo eid reih feeg!"

Tom Poes keek er verbaasd naar en zonder direct te begrijpen wat er aan de hand was.

TOM POES EN DE KLOKKER

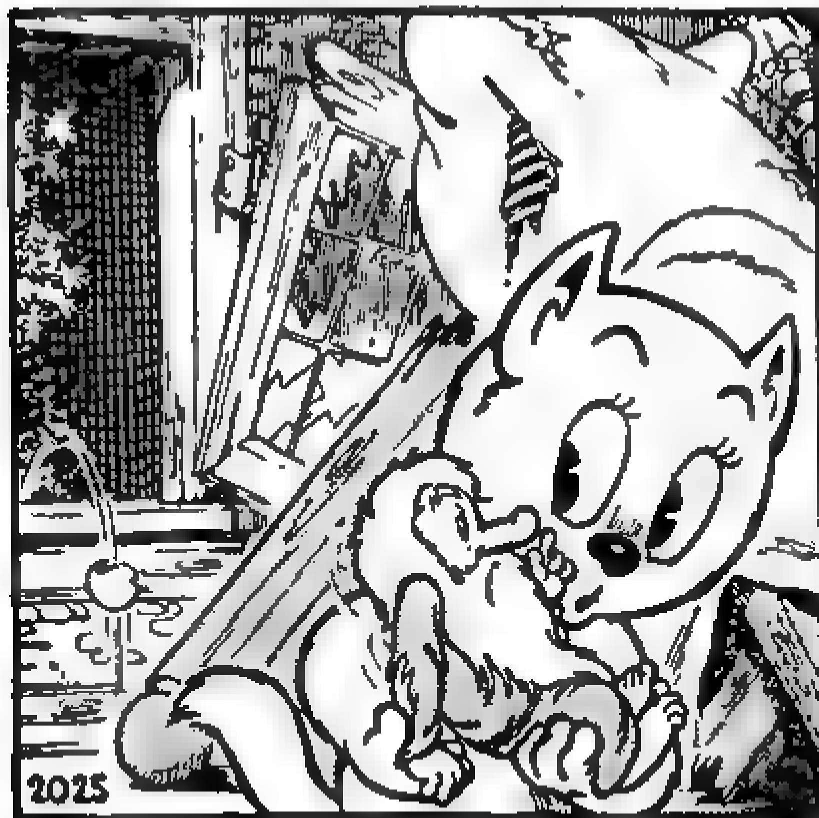

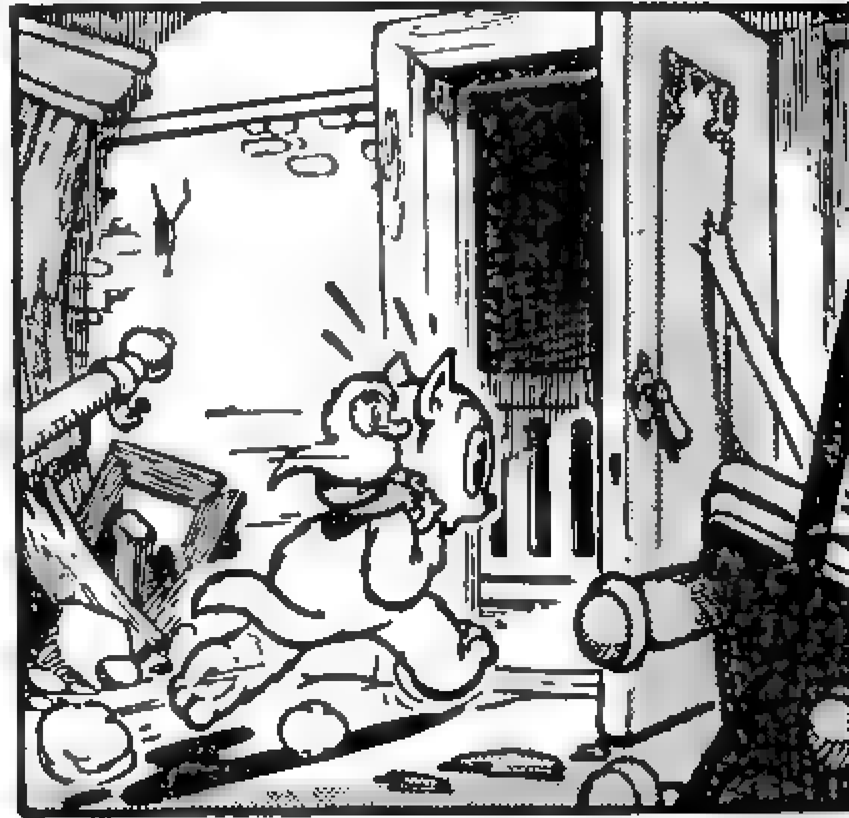

2024. Doordat heer Bommel weer terug roeide, begon de tijd terug te lopen zoals we hebben gezien. Het bewegen van de schurken Hieper en Super gebeurde nu in omgekeerde volgorde, zodat ze ruggelings naar het raam stampten, onder het praten van wartaal. Tom Poes zag ze tot zijn grote opluchting weer onder het vensterkozijn verdwijnen en de rust keerde weer in het kamertje. Nu is het natuurlijk vreemd dat ik dit hele verhaal nog eens in omgekeerde volgorde zou moeten doen, wanneer heer Ollie terug zou blijven roeien. Maar gelukkig deed hij dat niet. Toen hij de oever bereikte had hij er genoeg van. Plechtig rees hij wat overeind en rekte zijn verstijfde spieren. „Oef!, sprak hij vermoeid. „Wàt een werk! Ik schei er mee uit, Joost! Ik ben moe!" „Dat gaat niet, als u mij toestaat, heer Olivier!", zei Joost bezorgd. „Men kan de tijd niet stil laten staan. Daar zouden de grootste ongelukken van komen! We moeten voort, met uw welnemen!" Heer Bommel haastte zich echter niet. Hij bleef peinzend staan, en zolang hij dat deed stond de tijd inderdaad stil; zeer tot ongenoegen van Super en Hieper, die net halverwege de ladder waren en in een zeer ongemakkelijke houding moesten blijven hangen.

TOM POES EN DE KLOKKER

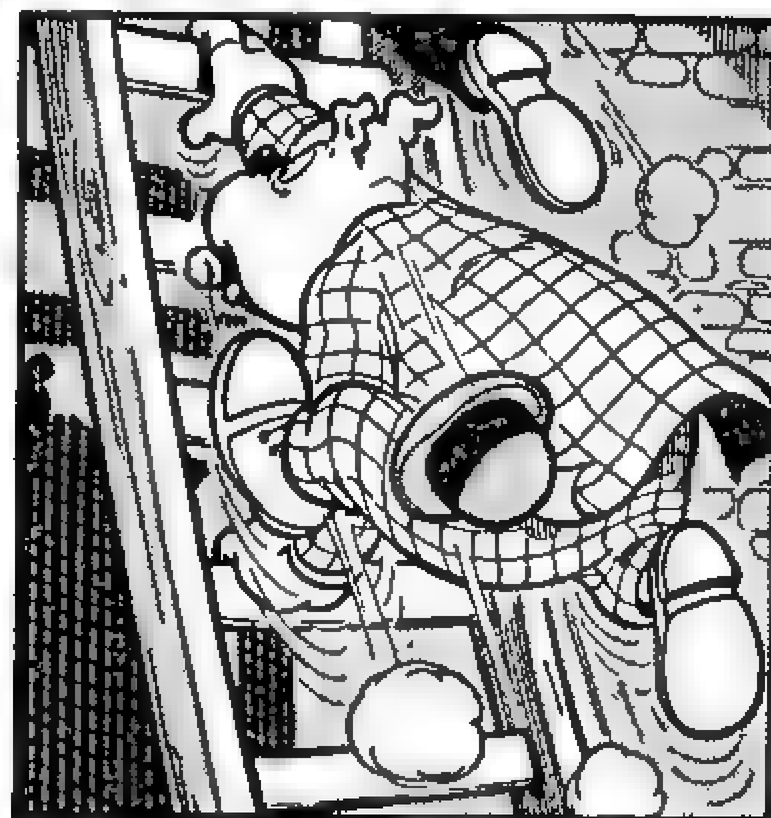

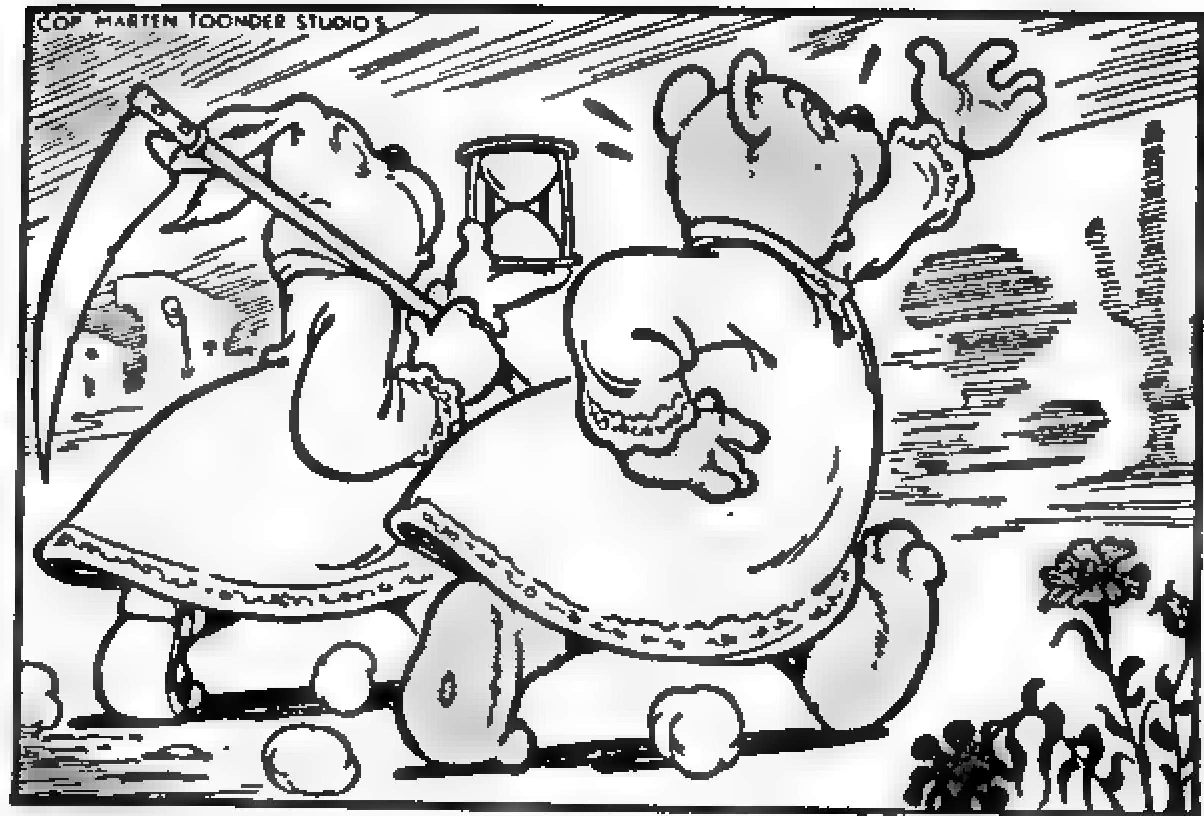

2025. De oude klokker had het gebeuren lijdelijk aangezien. Het was duidelijk, dat hij nog steeds te geschokt was om zich over iets op te winden, want zelfs toen de tijd terug begon te lopen werd hij niet driftig. Pas op het moment, dat de tijd stilstond richtte hij zich op en kuchte. „Net waar ik al bang voor was!", mompelde hij. „Bommel is aan het knoeien! Hij verwaarloost z'n tijd. Frutsels maakt hij er van. Zet de tijd stil! Treurig!" „Wat moeten we doen?", vroeg Tom Poes. „En hoe komt het, dat de tijd voor ons niet stilstaat? We praten tenminste gewoon." „Dat komt omdat jij de tijd op je arm hebt", zei de klokker met iets van zijn vroegere kracht. „Ik kan door die Bommel-tijd heenbreken, dat is voor mij niets dan friemel! Kom nu jongske, breng mij naar dat museum. Hoe eerder ik weer de oude ben, hoe beter het is!" Tom Poes gehoorzaamde. Hij snelde de deur uit met de grijsaard op zijn rug, zonder last te hebben van het stilstaan van de tijd. En dat gaf hem een aardige voorsprong op Super en Hieper, die er wèl last van hadden. Trouwens, heer Bommel begon ook het onjuiste van zijn handelwijze in te zien. „Ik begrijp het!", mompelde hij na enig nadenken. „De tijd staat niet stil", zei mijn goede vader altijd en daar houd ik mij aan! Komaan Joost, we gaan verder." Zo sprekende ging hij aan land en begon voort te stappen, gevolgd door de trouwe bediende, die zeis en tijdglas droeg.

TOM POES EN DE KLOKKER

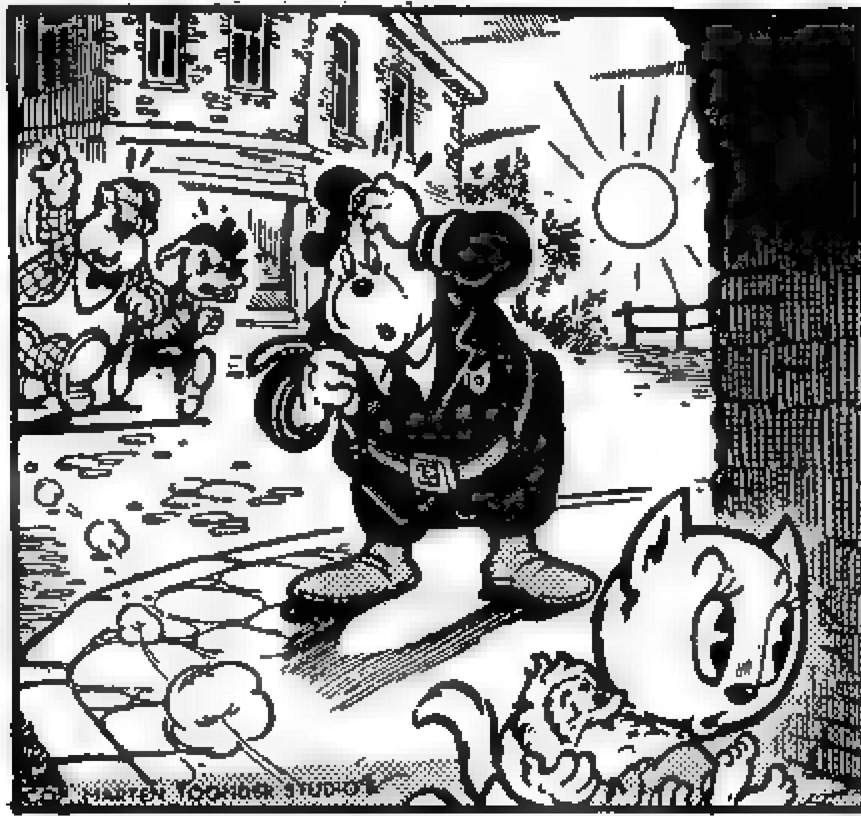

2026. Zolang heer Bommel de tijd stil had laten staan, hadden de schurken Super en Hieper aan de ladder gehangen. Wat zij in hun ongemak dachten, was waarschijnlijk niets, want wanneer de tijd stil staat, denkt men niet, zou ik zo zeggen. En wanneer men niet denkt, staat de tijd stil. Ze slaakten echter allebei tegelijk een diepe zucht toen heer Bommel begon te lopen. Ze keken elkaar een ogenblikje wat vreemd aan, doch begonnen toen als één man de ladder weer te bestijgen. En heel vlug dit keer; ze begonnen te voelen, dat het tijd werd om de tijd in handen te krijgen. Heer Ollie intussen liep langs de nevelige oever van de tijd-rivier, met het heldere verleden achter en de toekomst tamelijk mistig vóór zich. „Wil je wel geloven, dat ik er aardigheid in begin te krijgen?", sprak hij na een poosje tot de bediende Joost, die hem, met zeis en zandloper, op de voet volgde. „Het is aardig om zo regelrecht naar de toekomst te wandelen. In het dagelijkse leven komt men daar zo zelden toe, als je begrijpt wat ik bedoel!" „Zeker, heer Olivier!", zei Joost. „Ik volg u, met uw welnemen. Maar mag ik even opmerken, dat u iets te hard loopt? Op deze wijze gaat de tijd te snel!" „Onzin!", zei heer Bommel krachtig. „Voor een heer die zich naar de toekomst richt, gaat de tijd nooit te snel!"

TOM POES EN DE KLOKKER

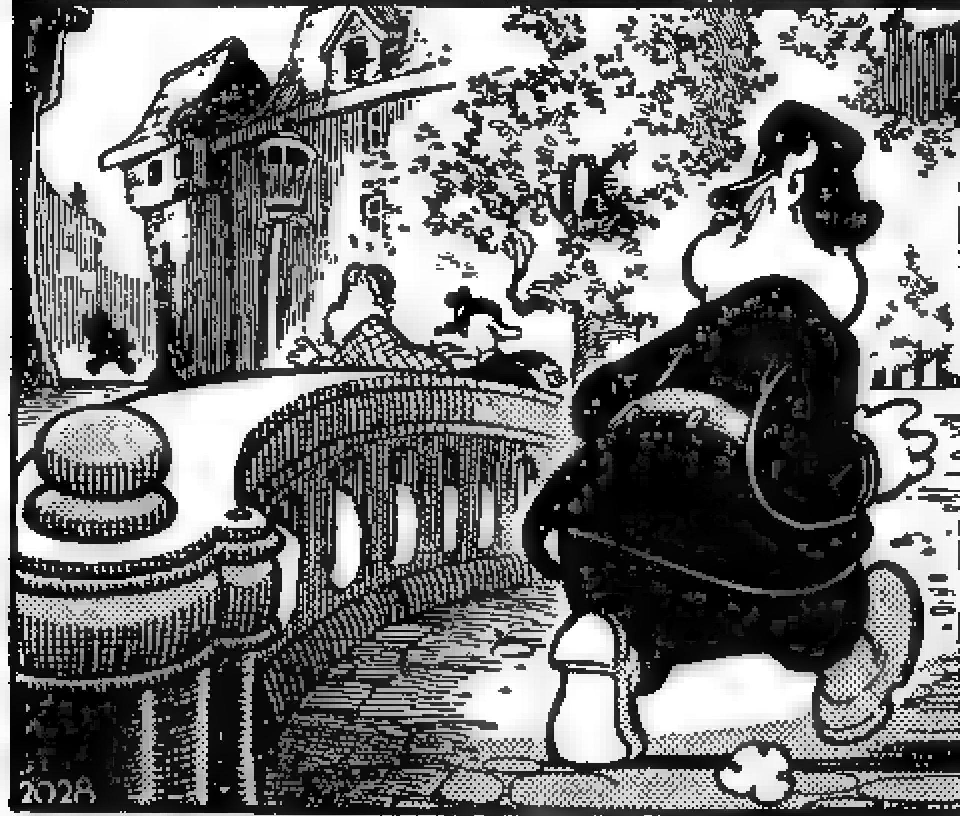

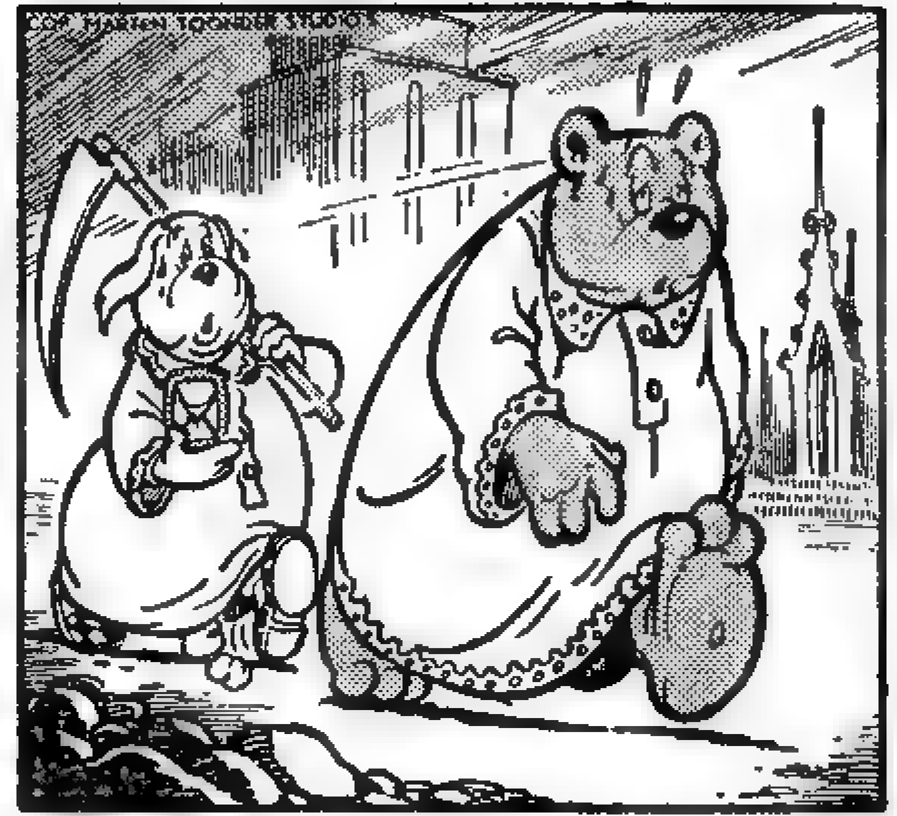

2027. Nu heer Bommel eenmaal schik in zijn werkzaamheden had, begon hij steeds sneller te lopen. Het is begrijpelijk, dat de gevolgen daarvan in de dagelijkse wereld merkbaar waren. Daar heb je bijvoorbeeld commissaris Bulle Bas, die nachtdienst had. De ijverige ambtenaar zag tot zijn grote verbazing de zon met de snelheid van een luchtballon boven de huizen stijgen. Geschokt greep hij naar zijn horloge, doch dit wees nog steeds een nachtelijk uur aan. Nu begon hij ook een neiging in zichzelf te bespeuren om sneller te gaan denken en te lopen. Doch omdat hij een ambtenaar was met een lange en trouwe staat van dienst, wist hij dit onwennige gevoel te onderdrukken. Bevreemd keek hij om zich heen. „Het is een griepaanval, dat is het!", mompelde hij. Doch op dat moment werd hij gepasseerd door Tom Poes, die op weg was naar het museum om daar de oude klokker onder te brengen. De commissaris keek verbaasd naar het kleine grijsaardje, dat op de armen van Tom Poes zat en krabde zich het hoofd. Voor hij echter een opmerking had kunnen maken was het vreemde groepje reeds met versnelde tred gepasseerd. Van dezelfde kant naderde nu echter een ander tweetal – en wie zouden dat anders zijn dan de schurken Super en Hieper, die hun prooi volgden? Ook zij liepen met een kwieke dribbelpas, die zij vergeefs probeerden te vertragen, toen ze de commissaris in de gaten kregen. „Goedemorgen, agent!", zeiden ze, beleefd de hoeden afnemend. Ze probeerden er uit te zien, alsof ze helemaal geen kwaad in de zin hadden. Maar dat maakte Bulle Bas nu juist achterdochtig.

TOM POES EN DE KLOKKER

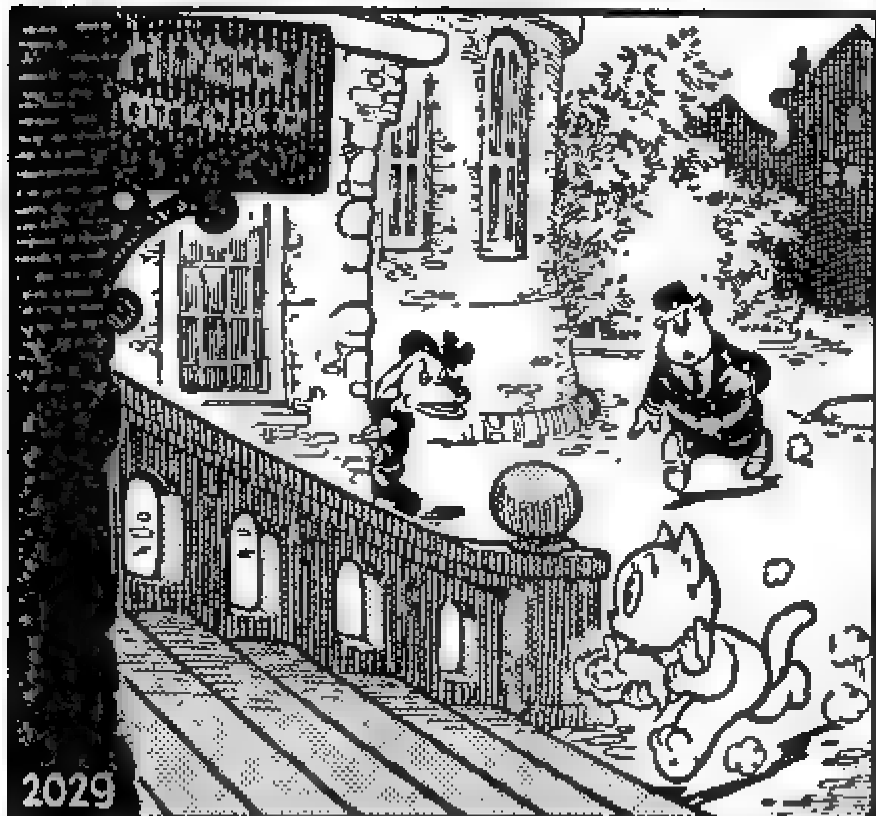

2028. Commissaris Bulle Bas keek met grote verbazing de snel voortdribbelende groep na en wierp nogmaals een blik op de stijgende zon. „Er is iets niet in de haak!", prevelde hij. „Het zou me niet verbazen als er wat achter steekt!" Zo mompelend begon de plichtsgetrouwe politiechef Super en Hieper te volgen. Super, die dat merkte, boog zich over naar zijn medeplichtige. „Luister Hiep!", gromde hij. „Jij blijft die twee volgen totdat je weet waar ze heen gaan. Ik ga nu naar ons keldertje om een paar gereedschappen te halen. We moeten die agent kwijt raken, begrepen?" De commissaris begon intussen te merken, dat ook hij de neiging vertoonde om zich met een versnelde pas voort te bewegen. Slechts zijn ijzeren zelfbeheersing voorkwam zo'n onwaardig gedrag, maar vreemd was het voor hem. Geen wonder. Hij kon niet weten, dat heer Bommel de tijd waarnam en dit met grote voortvarendheid deed. „Excuseer, heer Olivier!", klaagde Joost, die met zeis en zandloper achter zijn meester draafde. „Dit houd ik niet vol. Ik ben niet geoefend, met uw welnemen. En overigens maak ik me ernstige zorgen over de gang van tijd, als u mij toestaat!" „Onzin!", hijgde heer Bommel. „We naderen de toekomst, Joost. Als we daar zijn kunnen we even uitrusten!"

TOM POES EN DE KLOKKER

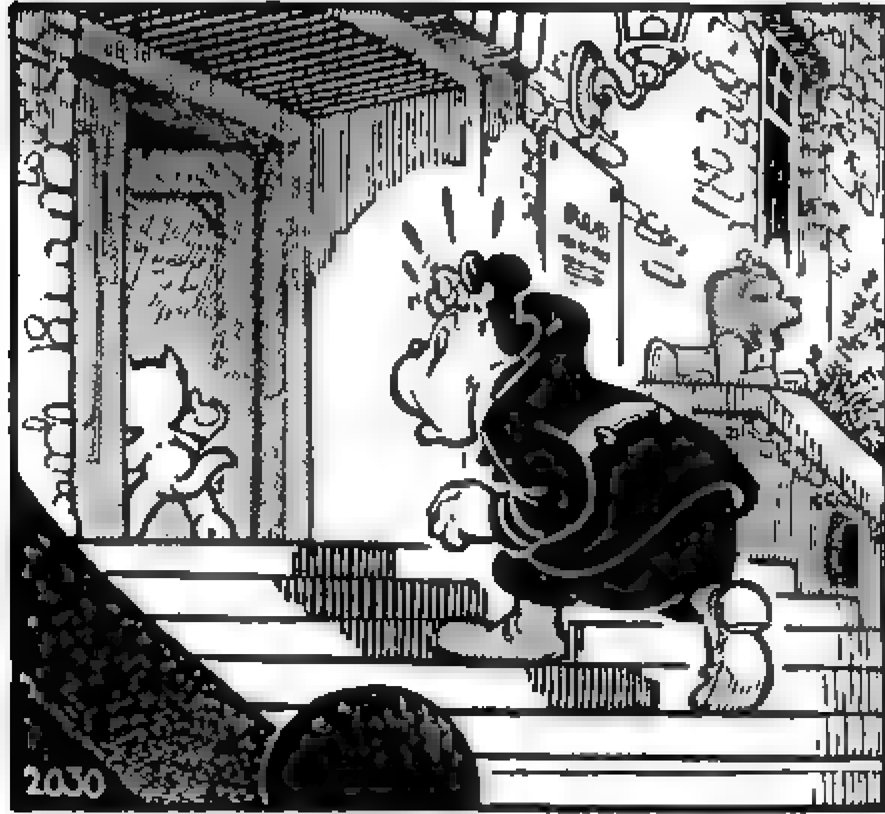

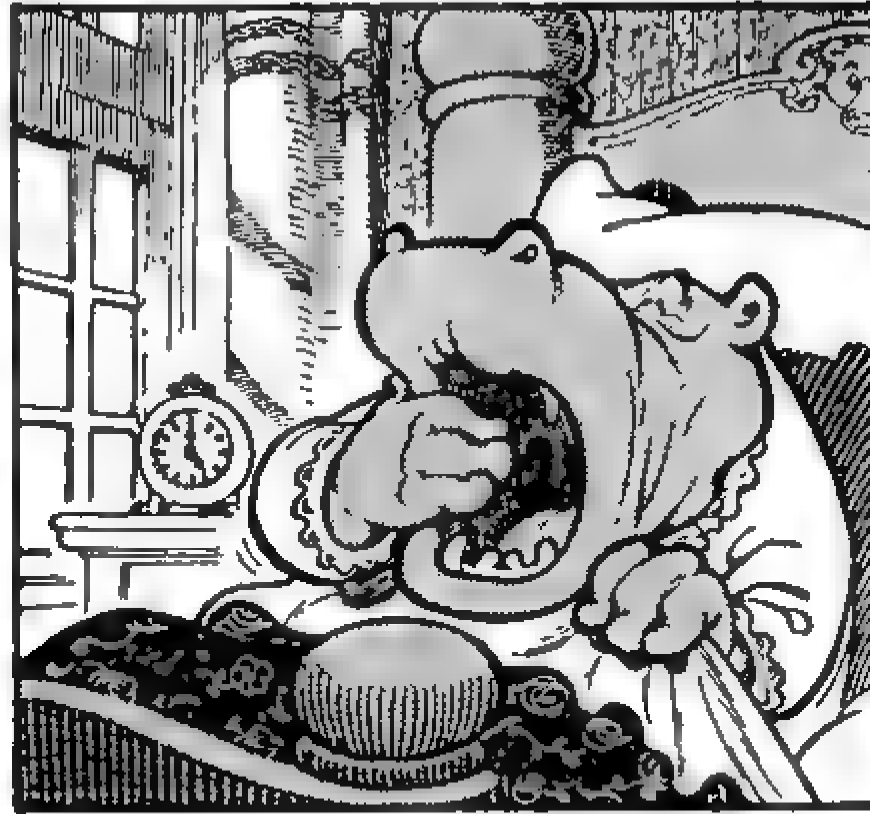

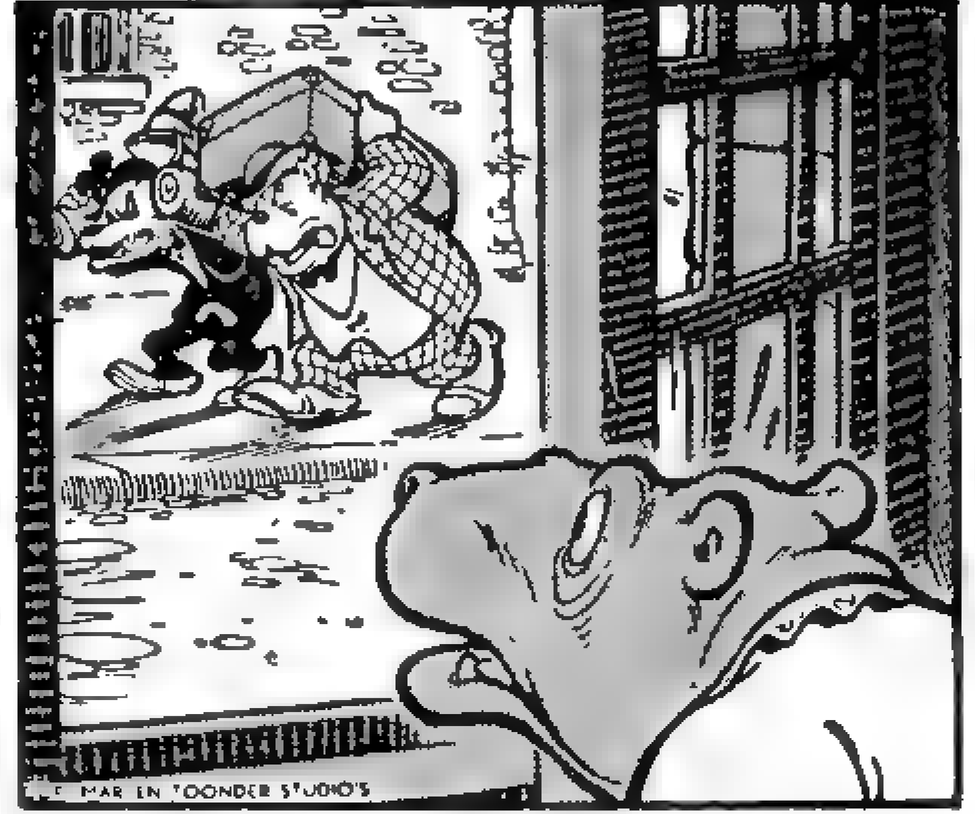

2029. Tom Poes had intussen het oudheidkundig museum bereikt en snelde de trappen van het eerwaardige gebouw op. Maar toen zag hij tot zijn schrik om een hoek het gezicht van Hieper verschijnen en hij begreep dat het gevaar nog niet geweken was. Maar gelukkig naderde op dat moment commissaris Bulle Bas op een ongewoon vlugge manier de stoeptreden zodat Hieper zich ijlings terugtrok. „Halt!", riep de politiechef naar Tom Poes. „Wat moet dat daar? Waar ga je met dat kleine ventje heen?" „Naar het museum", legde Tom Poes uit. „Ik ben blij, dat u er bent, want ik heb uw hulp nodig. Dit is de tijd moet u weten en hij is ziek. Maar Super en Hieper willen hem stelen." „Huh!?", riep de politiebeambte ontsteld. „Wie is dat?" Hij trok zijn notitieboekje en likte aan zijn potlood. „Zeg dat nog eens!", hijgde hij dreigend. „Maar dan duidelijk en langzaam! En bedenk dat er straf staat op het voor de gek houden van een ambtenaar in functie, begrepen?" Hieper was intussen naar het keldertje gerend, dat hij met Super bewoonde en bracht verslag uit. „Zo! Politiehulp, hè?", gromde Super. Hij begon met vlugge bewegingen een koffertje vol bommen en schietkatoen te pakken. „Ik weet wat", siste hij. „We blazen gewoon een stadswijkje of zo op, zodat de politie wordt afgeleid. Dan hebben wij de handen vrij!"

TOM POES EN DE KLOKKER

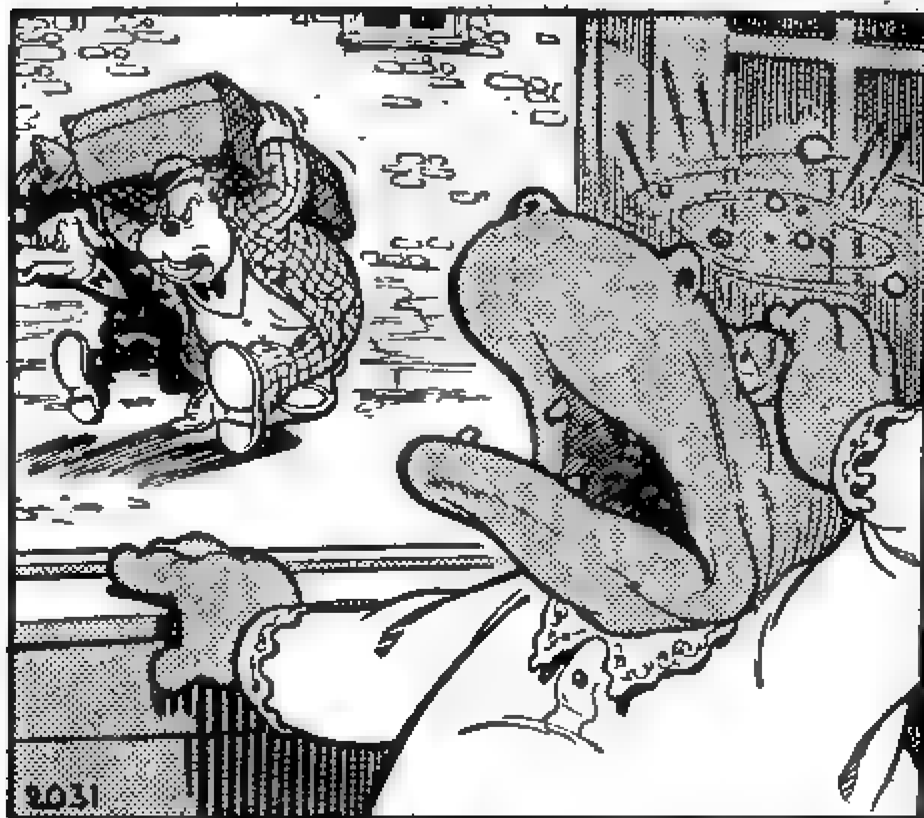

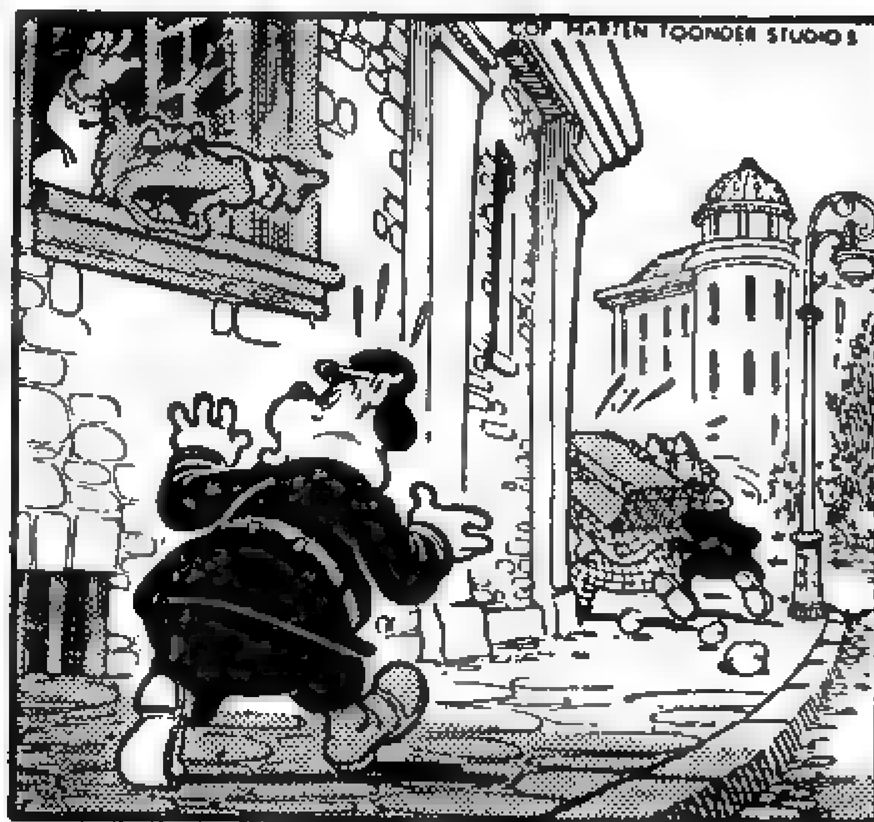

2030. „Je wilt dus beweren", sprak commissaris Bulle Bas, zich het hoofd krabbend, „dat dit ventje de Rommeldamse tijd is? En Super en Hieper zitten achter hem aan, omdat ze de tijd willen hebben? Een raar verhaal. Maar omdat jij het bent zal ik het laten gaan. Ga maar naar binnen, als je denkt, dat dat oude ventje er opknapt; en ik zal een oogje op die schurken houden." Tom Poes snelde de trappen verder op en verdween in het museum van oudheden.

En daar moet ik hem voorlopig even laten, want terwijl de oude klokker zat te genezen van zijn schok, gebeurde er van allerlei. Daar was bijvoorbeeld burgemeester Dickerdack, die wakker werd, doordat de zon hem in het gelaat scheen. Opschrikkend keek hij naar zijn wekkerklok, die trouw tikkend naast hem stond en zag, dat het nog maar vijf uur was. „Vreemd!", mompelde hij. „In deze tijd van het jaar! Er is iets fout!" Zo sprekende stak hij het hoofd door het raam en zag, dat het stadje nog in diepe rust was. Slechts twee voorbijgangers, die een zware last droegen, passeerden zijn venster. In het langsgaan sprak de een tot de ander: „Kijk Hiep, hier woont de burgemeester. In ieder geval kunnen we hier een bommetje kwijt, en als we nu daar op de hoek een vaatje buskruit zetten..." Het stemgeluid stierf langzaam weg in de verte en de heer Dickerdack kreeg last van zijn bloeddruk.

TOM POES EN DE KLOKKER

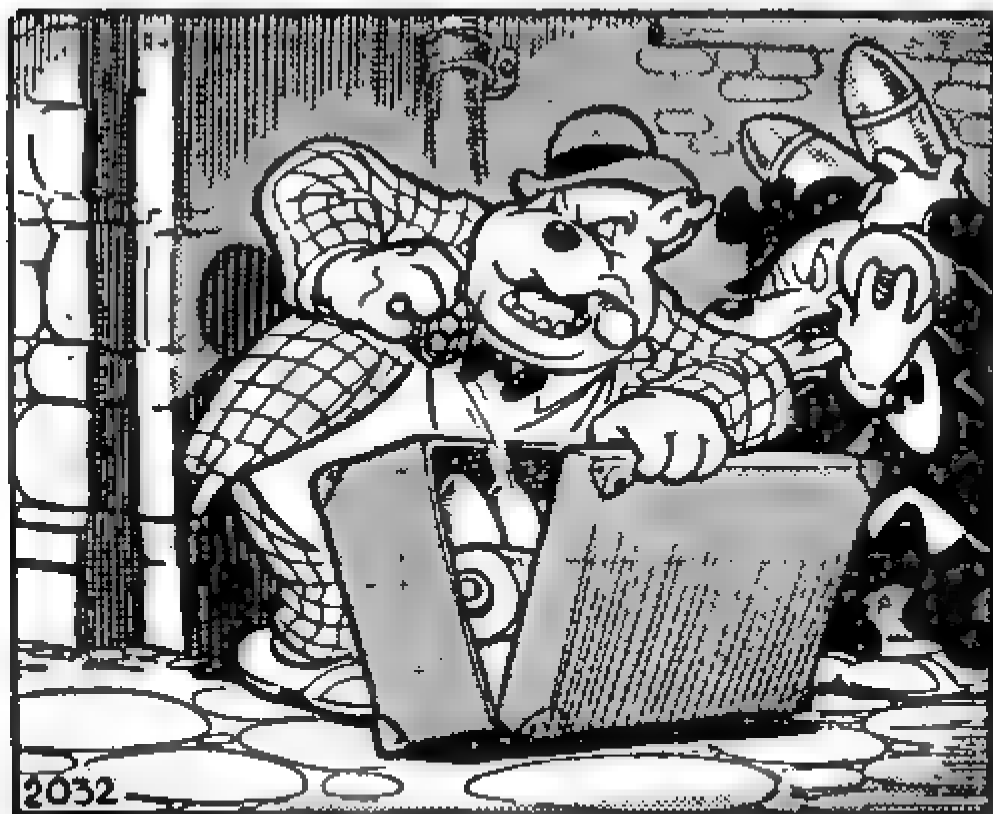

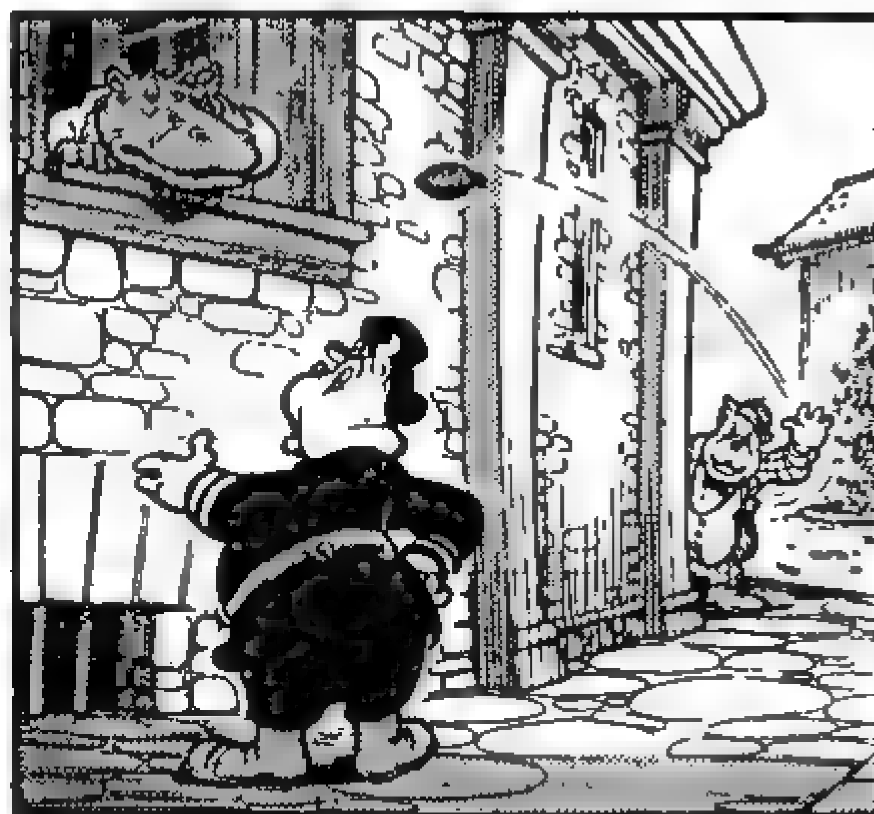

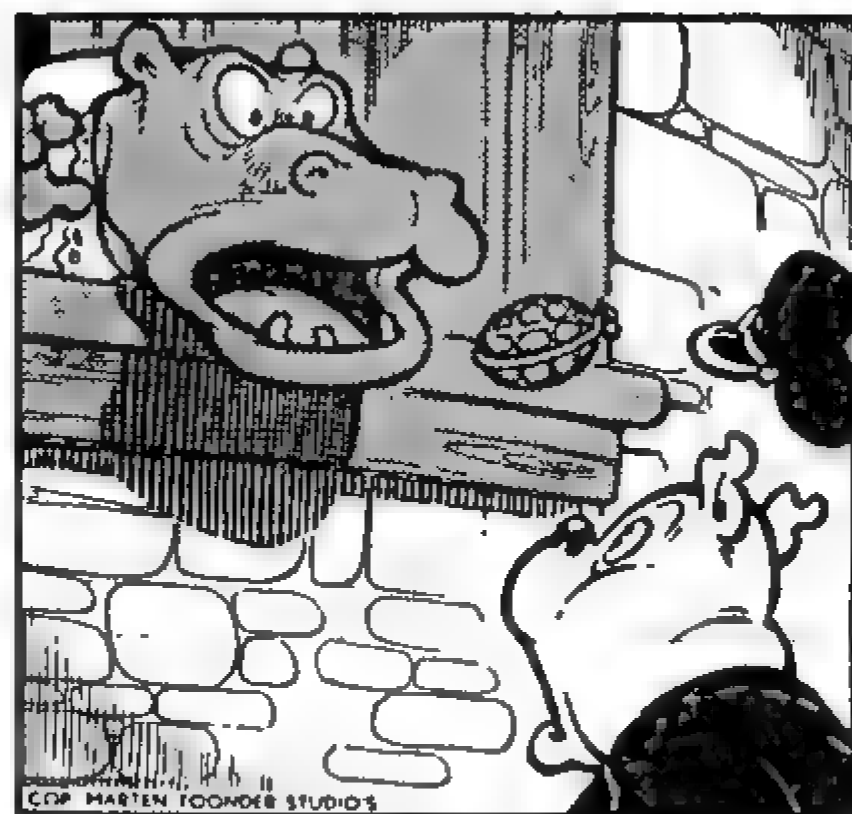

2031. Burgemeester Dickerdack tastte duizelig naar zijn hoofd, terwijl hij de beide schurken nakeek. „B-b-buskruit!", stamelde hij. „Onder mijn huis! Een bommetje op die straathoek. Wat zijn dit voor rare tijden? Alles gaat trouwens veel te vlug... ik kan het niet bijhouden!" Op dat moment naderde gelukkig de commissaris, in nadenken verzonken en de magistraat boog zich uit het venster. „Bas!", riep hij dringend. „Hallo! Bas!" „Pr-present!", riep de commissaris opschrikkend. „Bas!", riep de heer Dickerdack met overslaande stem, „daar lopen twee schurken! Beladen met ontplofdingen. Ze gaan mijn huis opblazen!" „Rustig, burgemeester!", suste de politiechef. „Het is een vreemde ochtend, dat is zo. Het komt me voor, dat alles een beetje te haastig gaat. Er is iets met de tijd, zei Tom Poes. En ik geloof, dat hij ergens gelijk had!" „Schei uit met je vlugge tijd!", loeide de ander, met aanzwellende bloeddruk. „Pak die schurken!" Nu was de snelheid van de tijd inderdaad aardig afgenomen. Dat kwam omdat heer Bommel tenslotte genoeg kreeg van zijn gedraaf, en hijgend de pas een beetje inhield. „Ik weet 't niet, Joost!", piepte hij. „De toekomst komt niet dichterbij, hoe hard ik ook loop! Dat is heel teleurstellend voor een heer. Ik ga het wat kalmer aan doen, want dit leidt tot niets!"

TOM POES EN DE KLOKKER

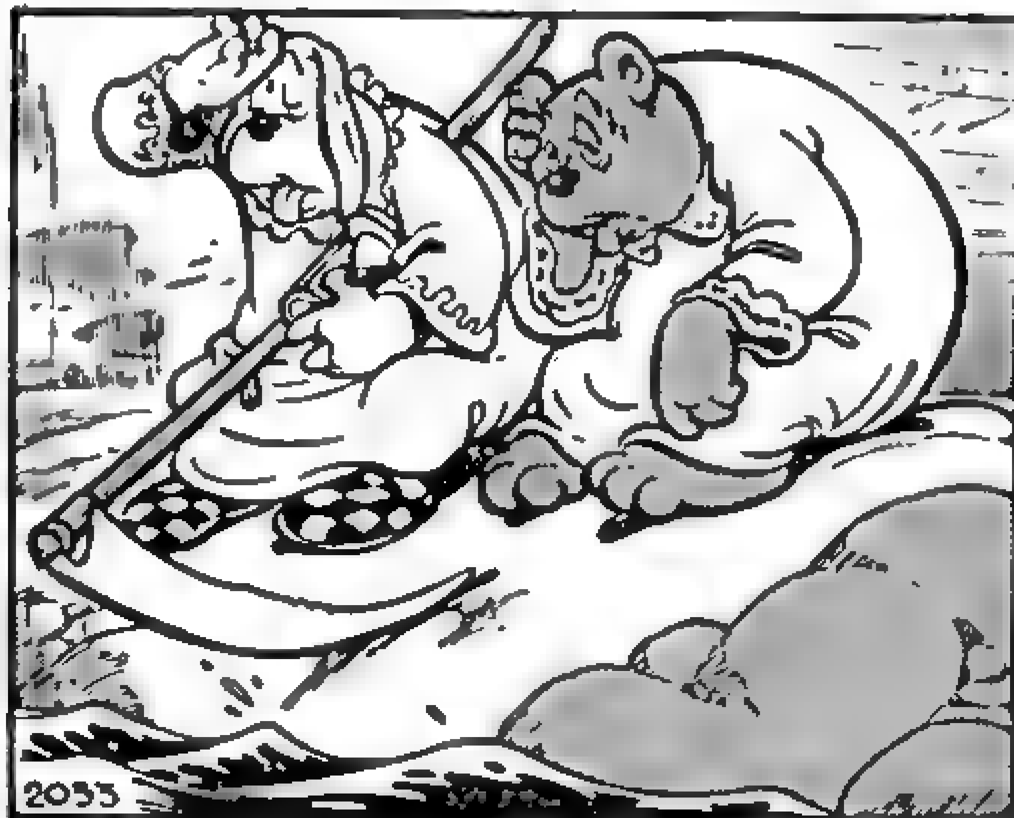

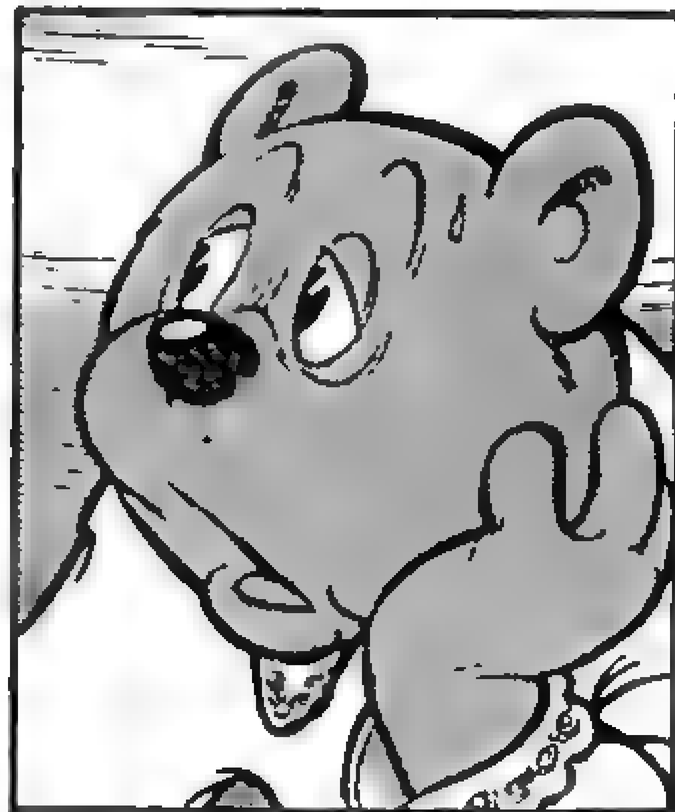

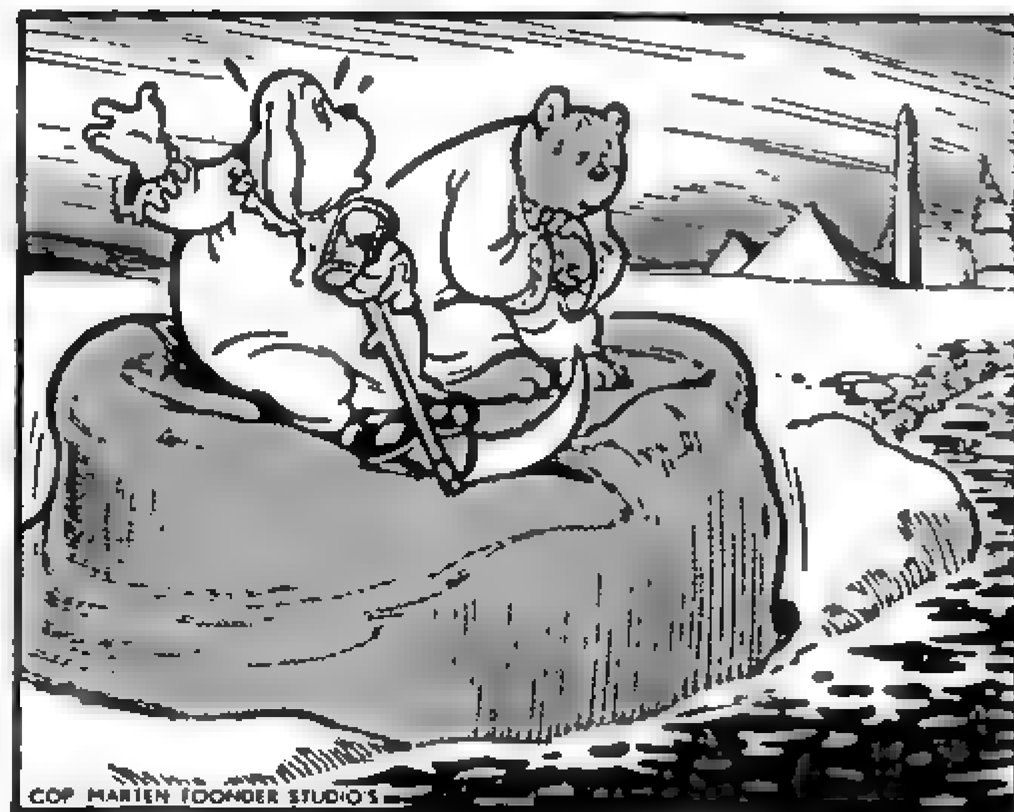

2032. Bul Super hield zijn helper staande op een straathoek en opende zijn koffertje. „Kijk", sprak hij, een handgranaat te voorschijn halend. „Op de hei gevonden na een soldaten-oefening, dus beter kan het niet." „Ja baas, erg mooi!", zei Hieper. „Wat gaan we daar mee doen?" „Sukkel!", zei Super, „kijk maar eens achter je. Daar staat de commissaris met de burgemeester te praten! Als we die twee opblazen is de hele politiemacht de kluts kwijt!" Zo pratende woog de schurk het tuigje schattend in de hand en haalde uit om te werpen. Op datzelfde moment probeerde commissaris Bas de burgemeester een beetje te kalmeren. „Ik zal die twee rakkers opsporen, burgemeester", sprak hij. „Maar het zit 'm allemaal in de tijd. Ik zou beter doen dáár een oogje op te houden! Stel je voor dat 'ie gestolen wordt, waar zijn we dan? En wat die bommen en springstoffen aangaat..." Hij zweeg, want op dat moment werd hij een handgranaat gewaar, die in een fraaie boog op het raam van de burgemeester toesüisde. Deze slaakte een doordringende kreet en de mond van de commissaris viel open. Maar op dat moment gebeurde er iets vreemds. Het projectiel bleef plotseling bewegingloos tussen de beide hooggeplaatste ambtenaren hangen.

TOM POES EN DE KLOKKER

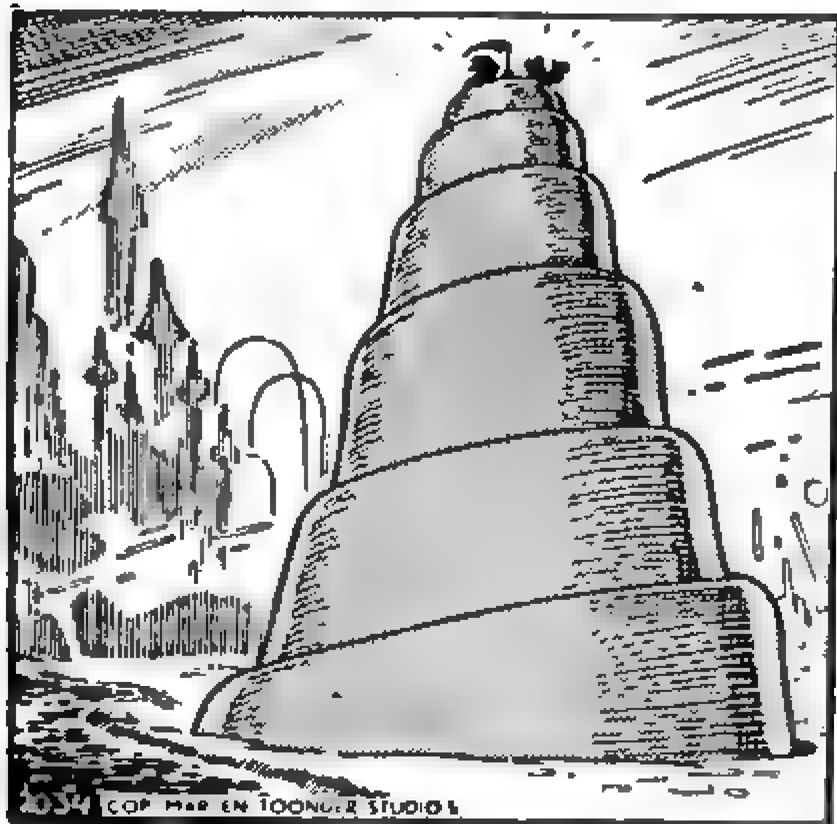

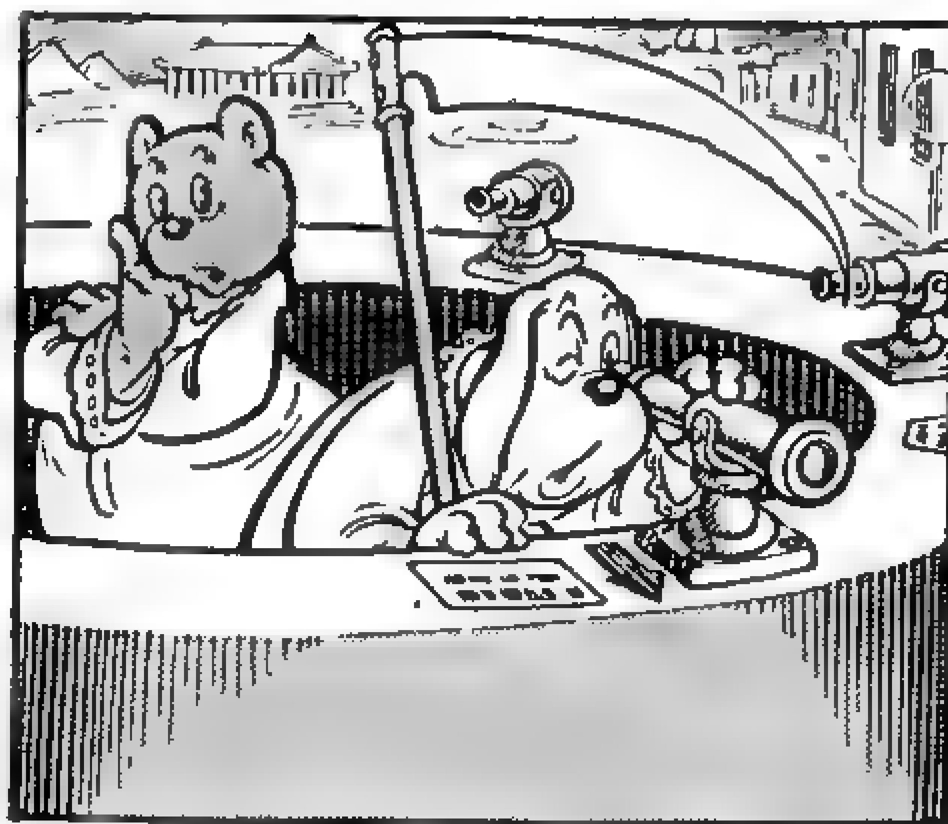

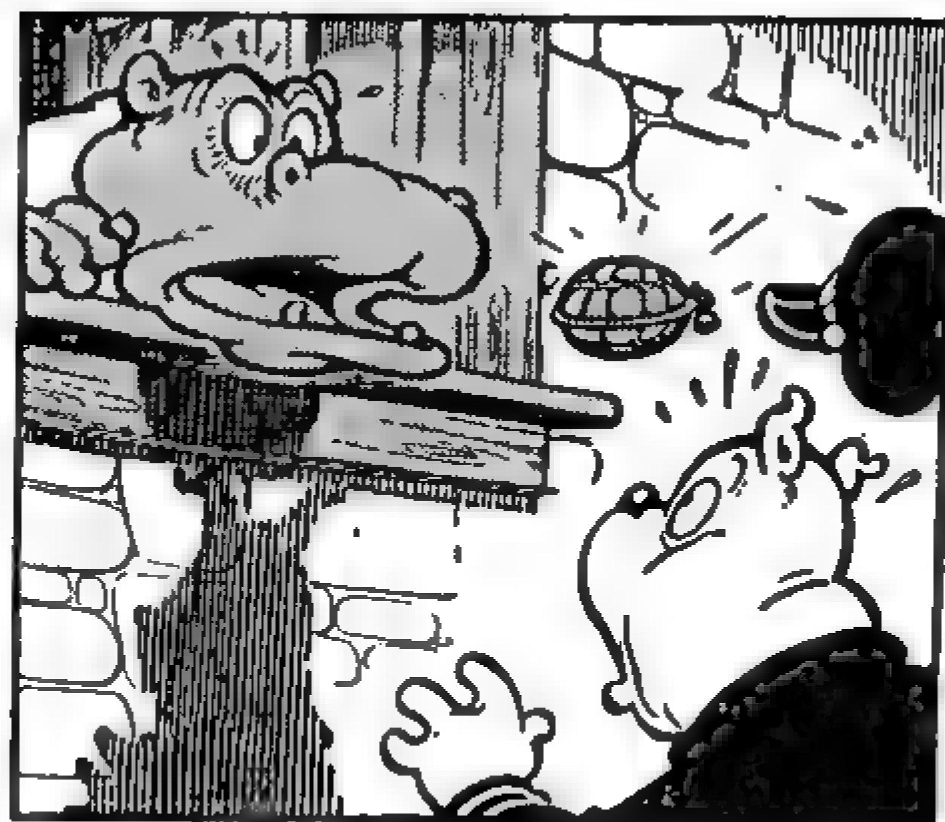

2033. Trouwe lezertjes zullen al begrepen hebben waarom de handgranaat tussen de burgemeester en de commissaris bleef hangen – in plaats van op de grond te vallen. Het was natuurlijk omdat de tijd weer eens stil stond! Heer Bommel was uitgeput op de grond neergezegen aan de oever van de tijdrivier en staarde moe voor zich uit. „Ik krijg er genoeg van!", zei hij mat. „Daarnet dacht ik even: Als ik vlug genoeg voortmaak kom ik in de toekomst, dan weet ik tenminste waarvoor ik me druk maak! Maar nee, de toekomst blijft steeds even ver weg. Het harde lopen leidt tot niets. En daarom kunnen we even goed wat gaan zitten." Joost schudde bekommerd het hoofd. „De tijd zit niet, met uw welnemen!", sprak hij. „Reeds enkele malen heb ik er op mogen wijzen, dat de tijd immer voort gaat. Niet vlugger en niet harder – altijd gewoon maar voort! Hij kan niet anders!" „Onzin!", riep heer Ollie. „De tijd zit! Dat zie je nu toch?" „Ja!", zei de trouwe bediende zorgelijk. „Maar het kan niet! Er moet iets gebeuren, want stilstand is onmogelijk!" Nu, er gebeurde dan ook wat – al hadden ze het niet direct in de gaten. Onder hen begon namelijk een soort bouwwerk op soepele en glijdende wijze uit de dorre grond omhoog te rijzen – want ja – als de tijd niet voor- of achteruit gaat, dan moet hij naar boven of beneden. Want beweging moet er zijn. En zo steeg de tijd nu dus naar boven. We zullen zien waartoe dat leidt.

TOM POES EN DE KLOKKER

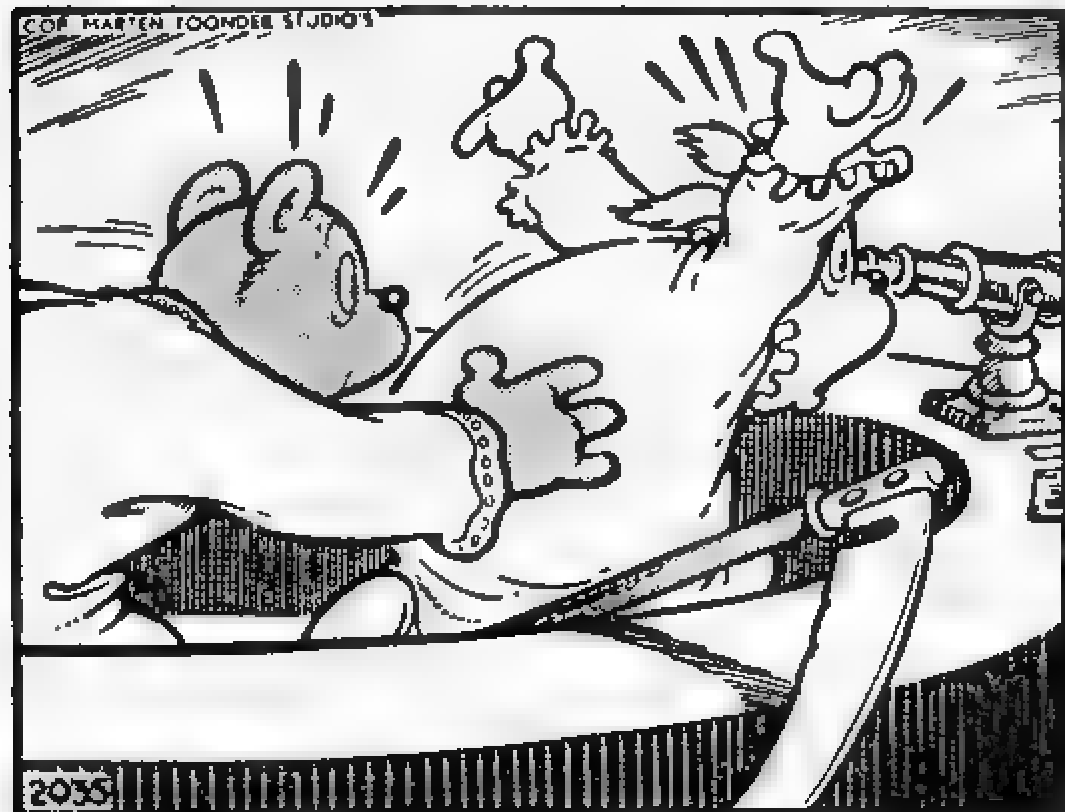

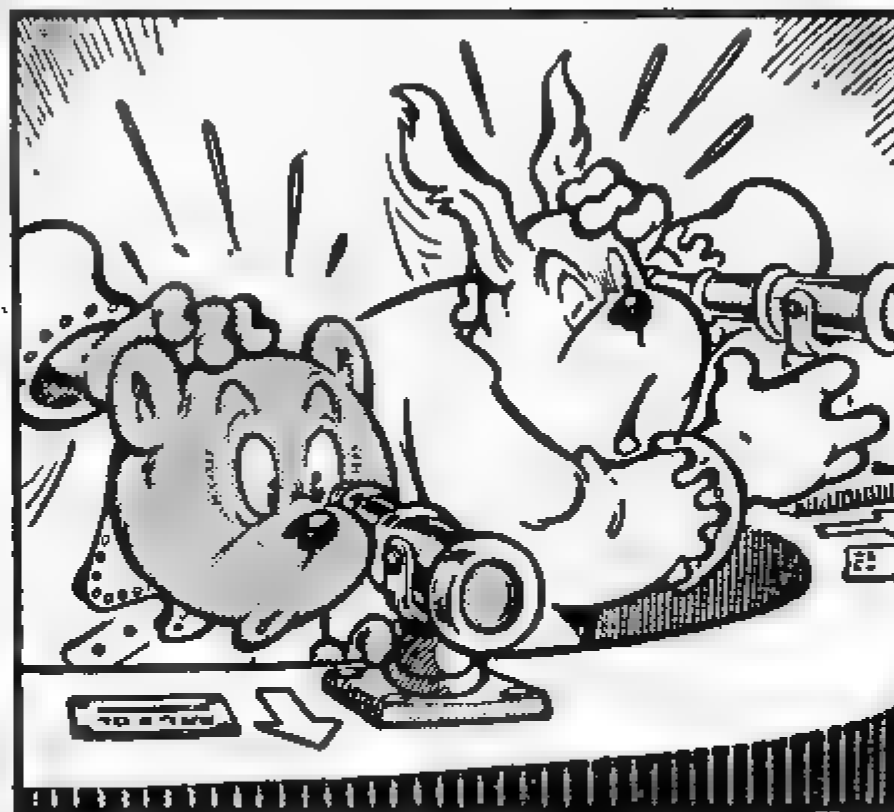

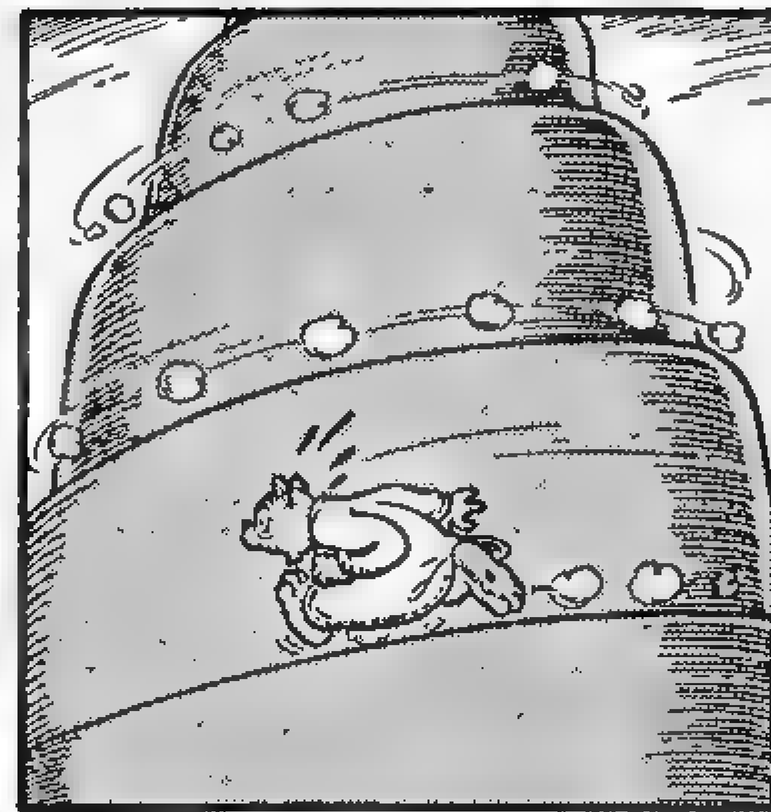

2034. Heer Ollie kreeg in de gaten, dat de bodem onder hem aan het stijgen was, omdat de flinke bediende Joost hem er op attent maakte. „Excuseer, heer Olivier!", sprak deze verontrust, „het komt me voor, dat het uitzicht erg veranderd is, met uw goedvinden." Heer Bommel stond op en keek verbaasd rond. „Een toren!", riep hij uit. „We staan op een toren, Joost! Waar komt dat bouwwerk ineens vandaan?" „Uit de grond, als ik zo vrij mag zijn", legde Joost uit. „Doordat u ging zitten, stond de tijd stil en omdat hij niet stil kàn staan, ging hij omhoog. Het is heel eenvoudig. En bovendien wel interessant, want op deze hoogte zult u een bekoorlijk uitzicht op de toekomst hebben. Kijk, hier op de ballustrade staan handige richtingwijzers. Als u deze bijvoorbeeld neemt kunt u een blik op het komende ogenblik werpen." Zo sprekende bracht hij een daar gemonteerd verrekijkertje voor het oog en stelde het scherp. Nu is het wel te begrijpen, dat heer Ollie en hij bij dit gedoe hun tijd vergaten, maar helemaal goed te praten is het niet. Neem maar eens de verschrikkelijke toestand waarin de burgemeester en zijn commissaris van politie zich bevonden. Beiden staarden met uitpuilende ogen naar de tussen hen zwevende handgranaat – niet bij machte zich te bewegen.

TOM POES EN DE KLOKKER

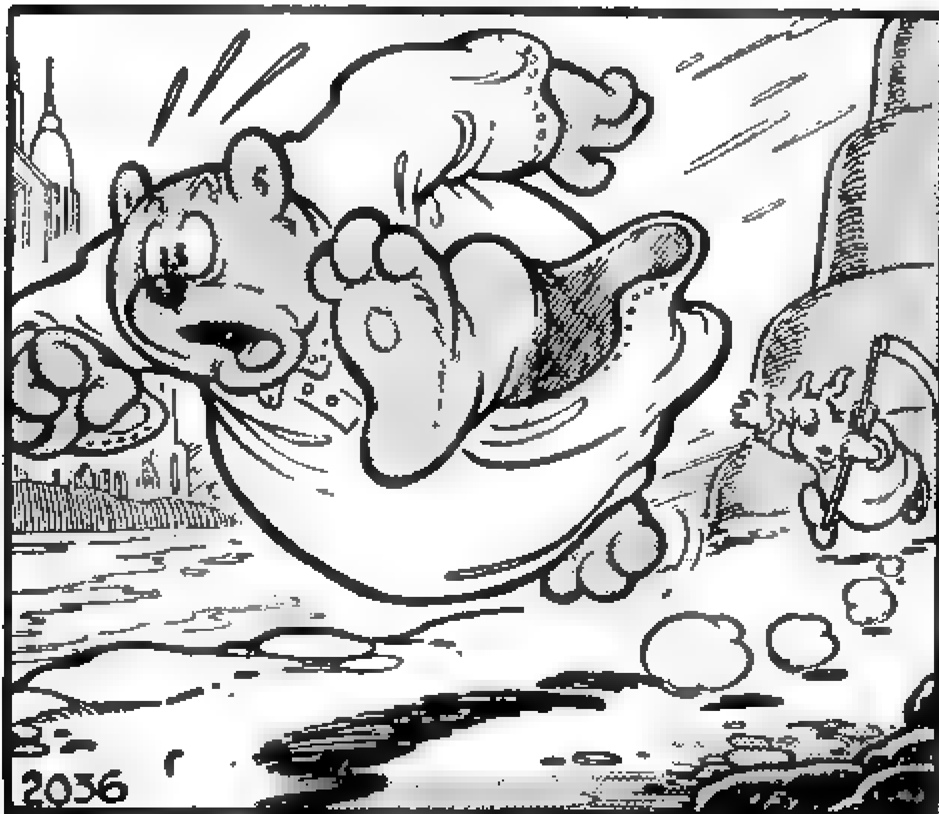

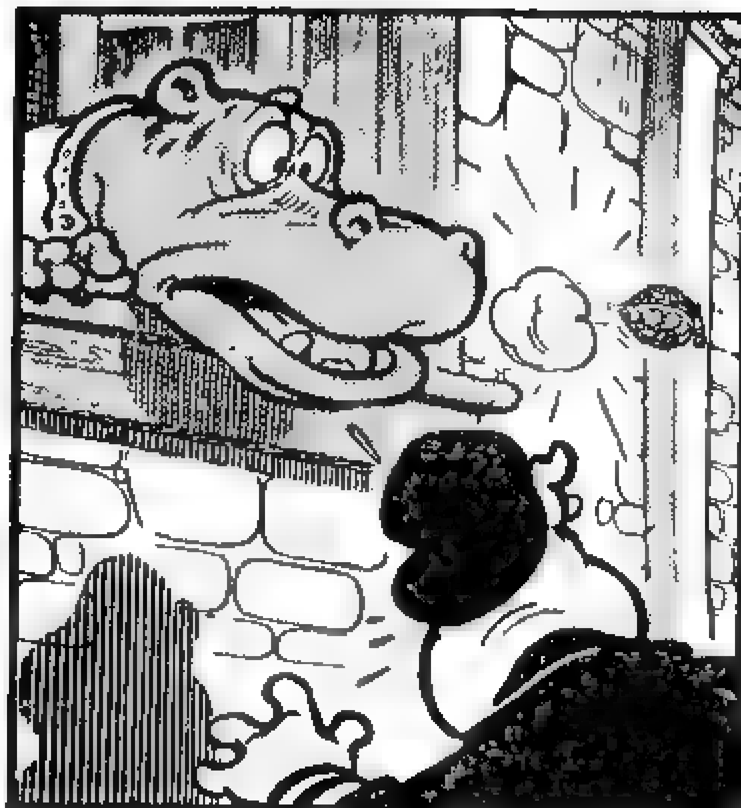

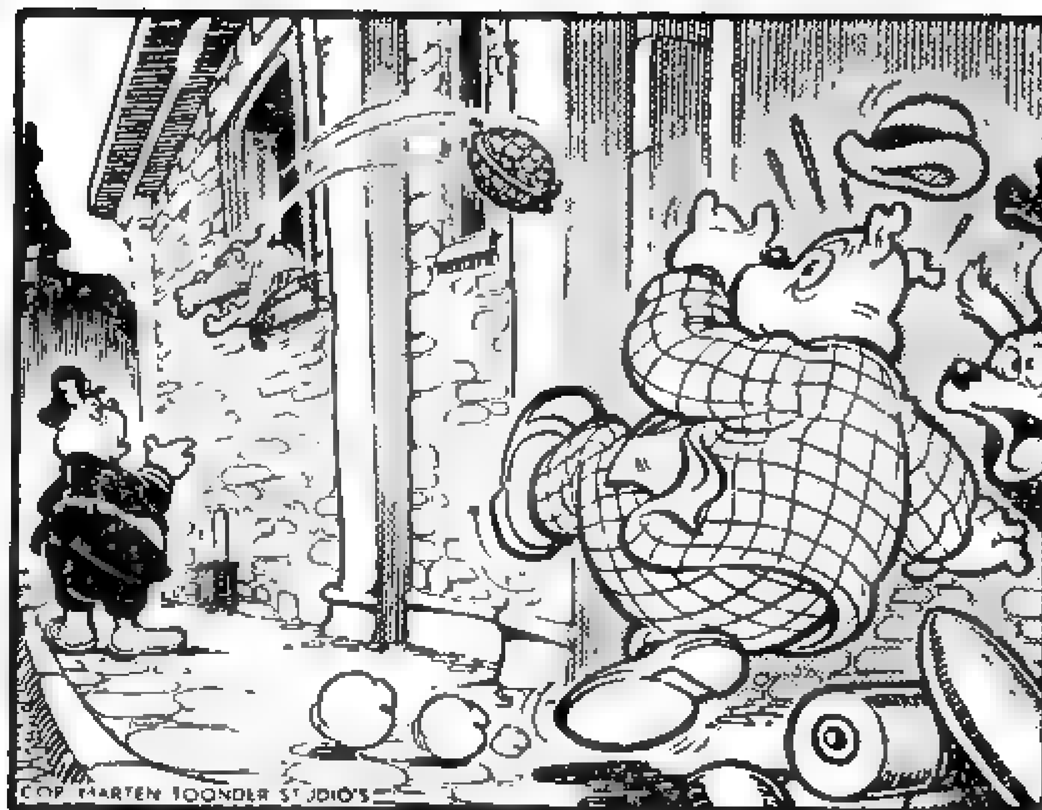

2035. Joost schrok hevig, toen hij door het kijkertje naar de nabije toekomst staarde. „Wat zie je, Joost? Wat zie je?", vroeg heer Bommel ontsteld. „Het is vreselijk met uw welnemen!", riep de trouwe knecht uit. „Ik zie een ontploffing, als ik zo vrij mag zijn! De toekomst ziet er bewolkt uit, met uw welnemen!" „Maar dat is héél vreselijk!", verklaarde heer Ollie. „Ontploffingen horen op de voorpagina van de krant en niet hier! Laat me eens kijken, Joost!" Hij duwde zijn bediende opzij en bracht zijn oog voor de verrekijker. „Het is waar!", mompelde hij. „Een ontploffing! Weliswaar een kleine – maar dat is erg genoeg! Wat nu te doen?" Op dat moment slaakte Joost opnieuw een uitroep. Hij had een kijker naast de eerste ontdekt, die iets verder in de toekomst blikte en had er een blik doorheen geworpen. „Nog erger!", riep hij uit. „Hier is nog een ontploffing, met uw welnemen! En veel erger dan de eerste!" Nu geraakte heer Bommel in paniek. De grote verantwoordelijkheid van de tijdverzorging drukte hem plotseling in volle zwaarte en in paniek begon hij de toren af te rennen. „We moeten die ontploffingen tegenhouden!", schreeuwde hij. „We gaan terug! Terug naar het verleden, Joost!"

TOM POES EN DE KLOKKER

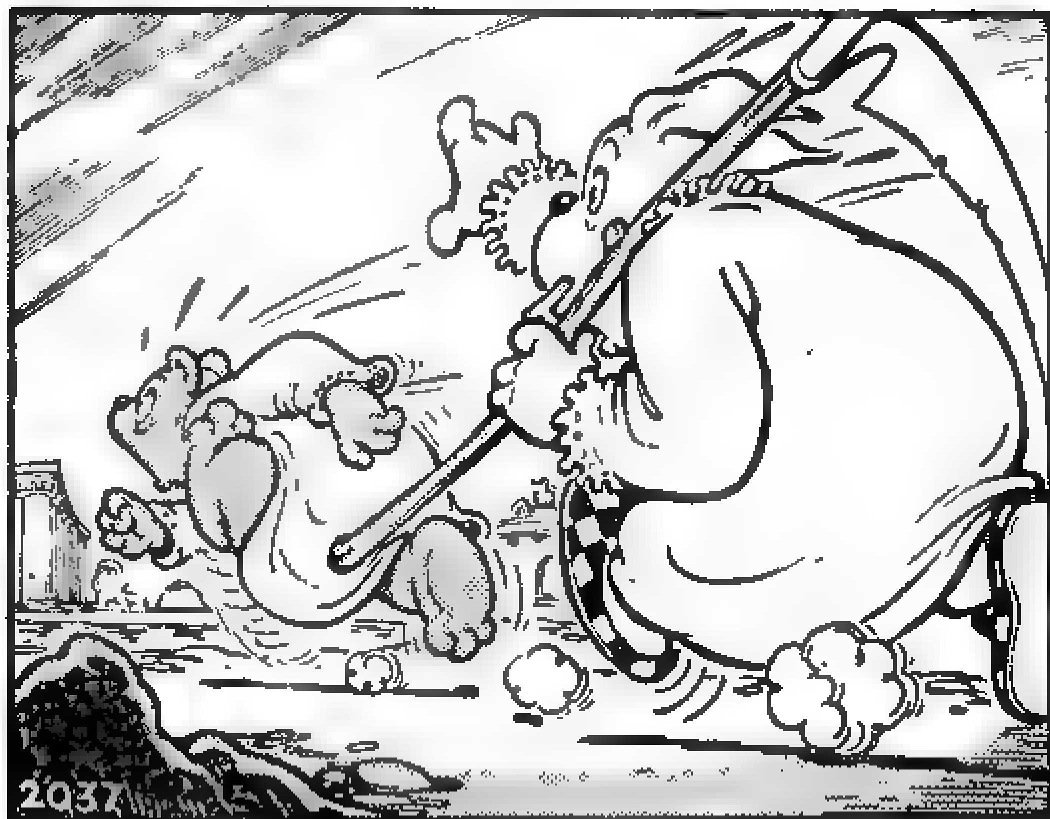

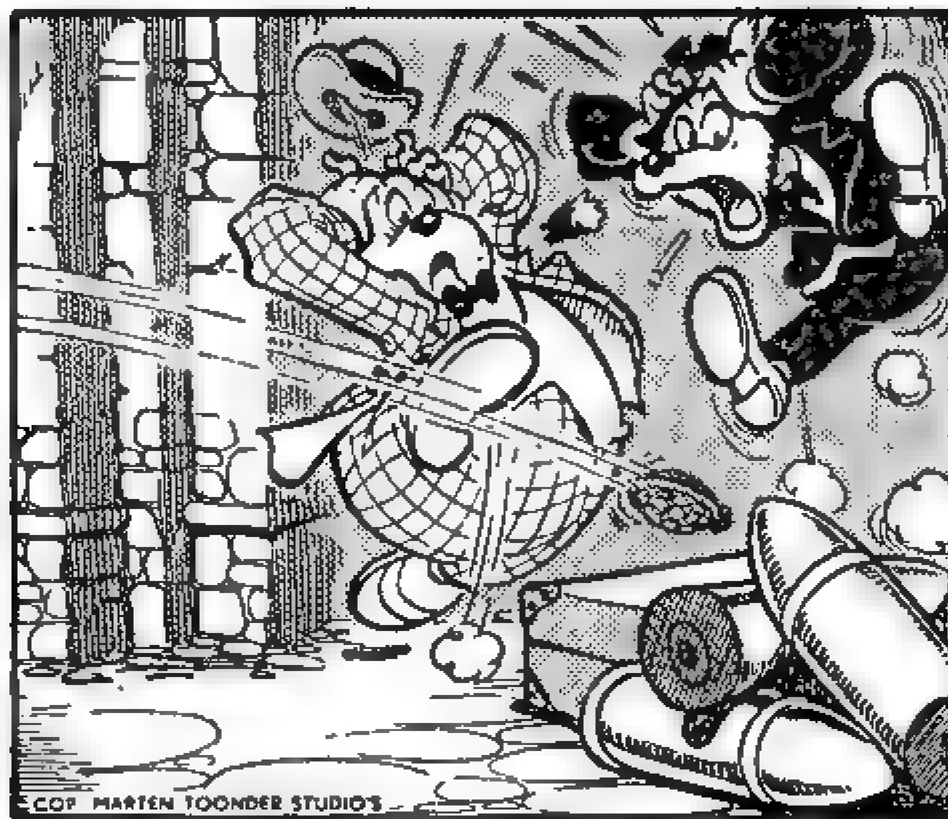

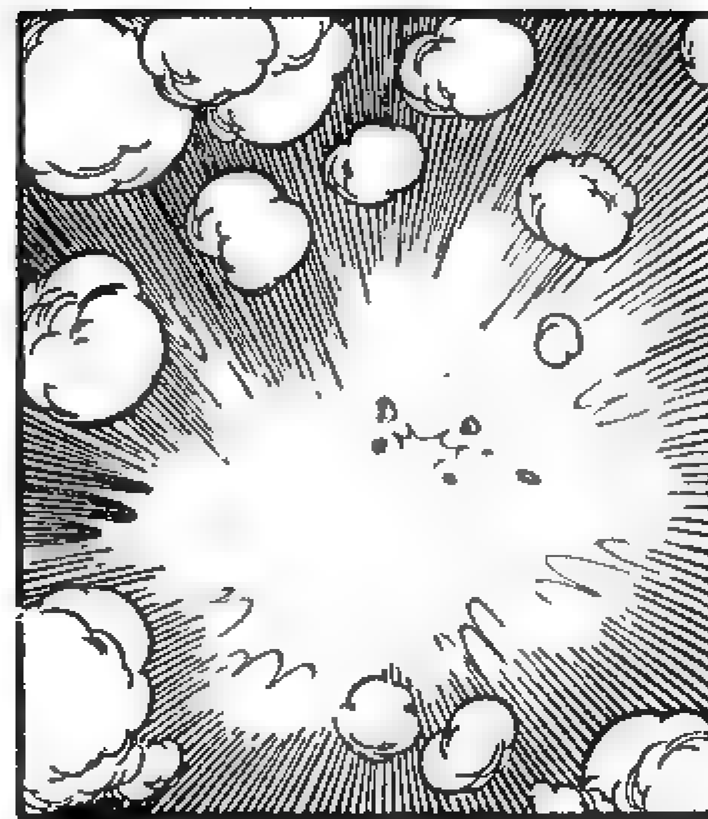

2036. Heer Bommel bereikte de grond en begon langs de tijdrivier terug te rennen, in de richting van het verleden en Joost volgde hem met zeis en zandloper. En zo gebeurde het dus, dat de tijd terug begon te lopen – tot grote opluchting van de burgemeester en de commissaris. Want de handgranaat die tussen hen in tot stilstand was gekomen begon terug te vliegen – in de richting van de beide schurken Super en Hieper, die hem geworpen hadden. Nu zou men verwachten, dat Super alles wat hij had gedaan in omgekeerde volgorde nog eens zou verrichten. Hij zou dus eigenlijk de granaat behendig hebben moeten opvangen en in zijn koffertje opbergen. Maar nu gebeurde er iets vreemds. De misdadiger die het gevaarlijke werptuig op zich toe zag suizen kwam in opstand tegen de tijdwetten en sprong opzij! Dat is natuurlijk hoogst eigenaardig, begrijpelijk is het echter wel. Want men kan de tijd nu wel terug laten lopen, maar het verstand doet daar niet aan mee. Zelfs wanneer men aan het verleden denkt gaat men vooruit, en dus zou ik zo zeggen, dat verleden dat herleeft altijd toekomst is. Een feit is, dat Super weigerde de handgranaat te vangen en daarmee gaf hij een onverwachte loop aan deze geschiedenis.

TOM POES EN DE KLOKKER

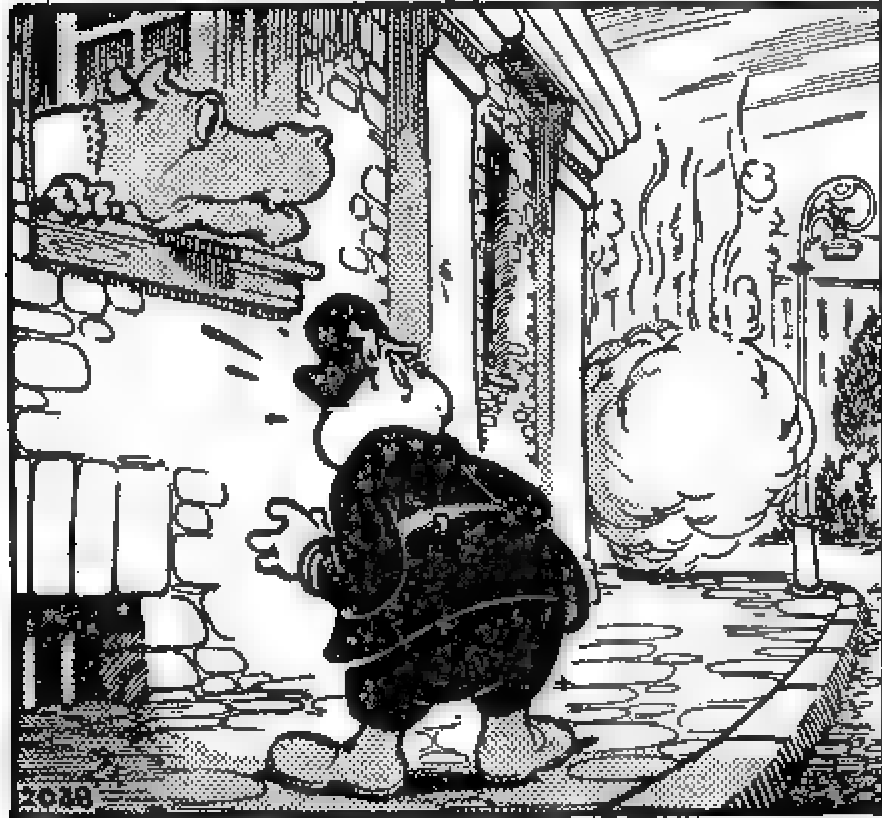

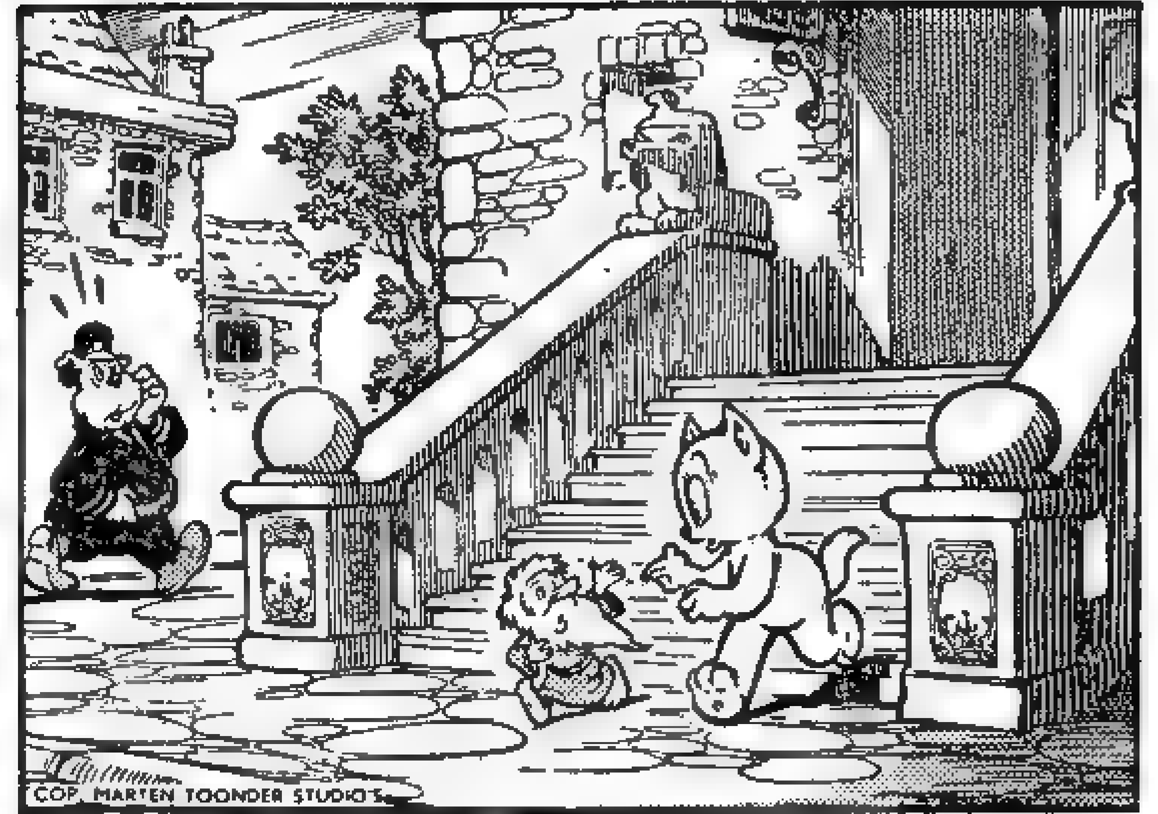

2037. Heer Bommel bleef langs de oever van de rivier voortrennen, weg van de toekomst en de ontploffingen, die hij daar gezien had. „Terug naar het verleden!", mompelde hij, „daar is het tenminste rustig! Ik had dit al eerder moeten doen!" De bediende Joost volgde hem trouw hoewel hij het niet met heer Ollie eens was. „Dit heeft geen zin", prevelde hij. „Heer Olivier meent, dat die ontploffing nu niet zal plaats grijpen. Maar dat is een vergissing, want we lopen, en als wij lopen, loopt de tijd. En als de tijd loopt is er een toekomst, zelfs al lopen wij terug. Want dan is het verleden toekomst. Hoewel ik niet begrijp, wat ik bedoel!" Nu is het best mogelijk, dat niemand begrijpt, wat hij bedoelt. En daarom zal ik gewoon maar de loop van het verhaal volgen. Super had de handgranaat niet opgevangen en daardoor viel het ellendige werptuig in de koffer met ontplofbare stoffen. De gevolgen waren natuurlijk vreselijk; de inhoud van de koffer ontplofte met een vreselijke knal, de hele omgeving in een dichte smook hullend. En daarmee is dan meteen bewezen, dat Joost gelijk had: heer Bommel, had de ontploffing niet voorkomen door terug te gaan naar het verleden.

TOM POES EN DE KLOKKER

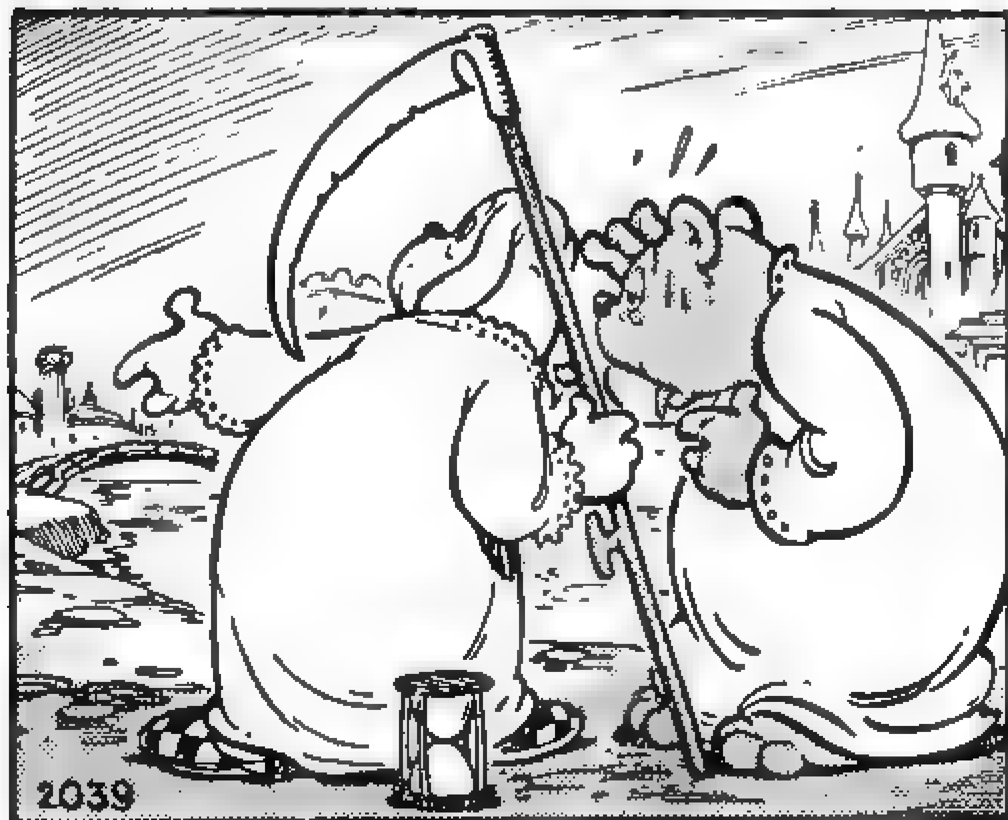

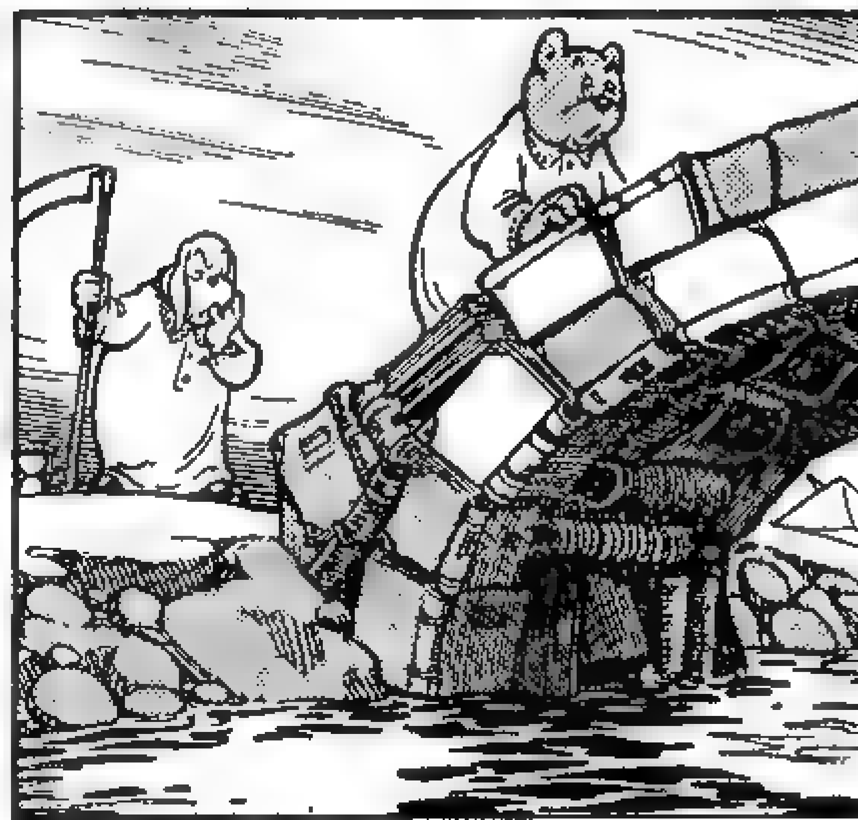

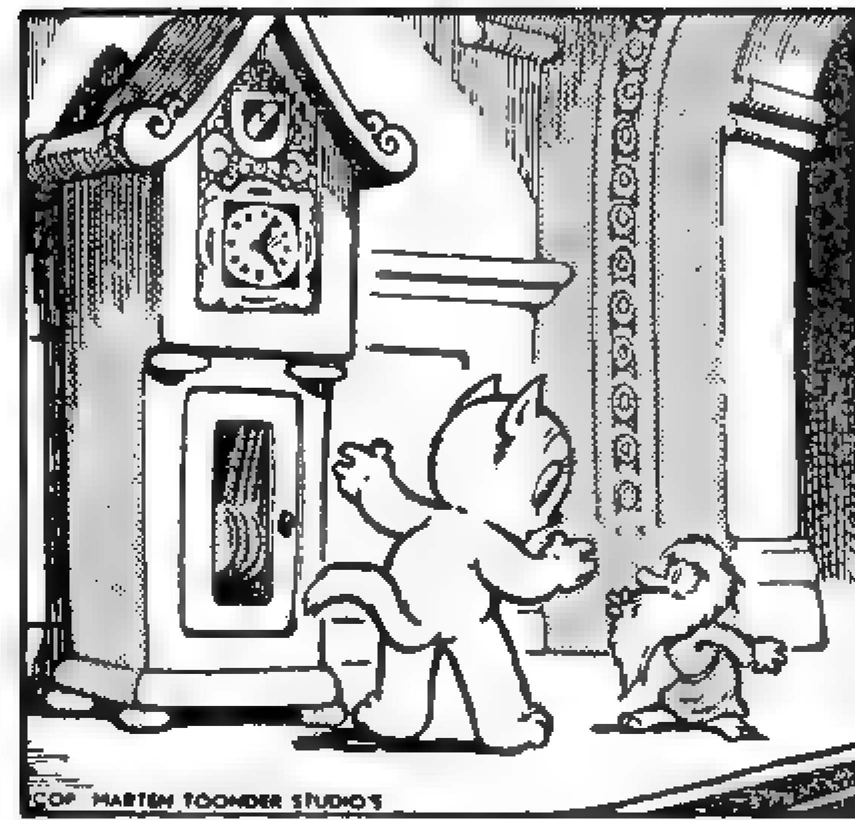

2038. Doordat Super's handgranaat was ontploft, waren de tijdwetten gestoord en dat gaf een raar soort verwarring. Vóórdat bijvoorbeeld de burgemeester of commissaris Bas hadden gemerkt, dat de tijd niet vóór- maar achteruit ging, werden zij een vreemde schok gewaar. „Vreemd!", sprak de burgemeester. Hij staarde peinzend naar de straathoek, waar wat neerslaande kruitdamp zichtbaar was. „Vreemd, ik dacht nu toch werkelijk, dat ik daar in de toekomst een ontploffing gehoord had!" „Best mogelijk!", mompelde de commissaris dromerig. „Maar ik moet weer eens verder, burgemeester! De zon begint weer te dalen en met een half uurtje zal de morgen wel gaan krieken. Dan begint mijn nachtdienst!" Hij drentelde verder, zich vaag bewust van een vreemd gevoel in zijn geheugen. „Ik weet niet wat het is!", prevelde hij, „toen ik morgen met de burgemeester sprak had ik er nog geen last van. Maar ja, wat wil men? Men wordt steeds jonger en dat geeft kwalen!" Zo sprekende passeerde hij achterwaarts lopend het museum van oudheden en knikte vriendelijk tegen Tom Poes en een klein oud heertje, die daaruit naar buiten kwamen. De kleine Klokker was weer genezen en wilde weer aan het werk.

TOM POES EN DE KLOKKER

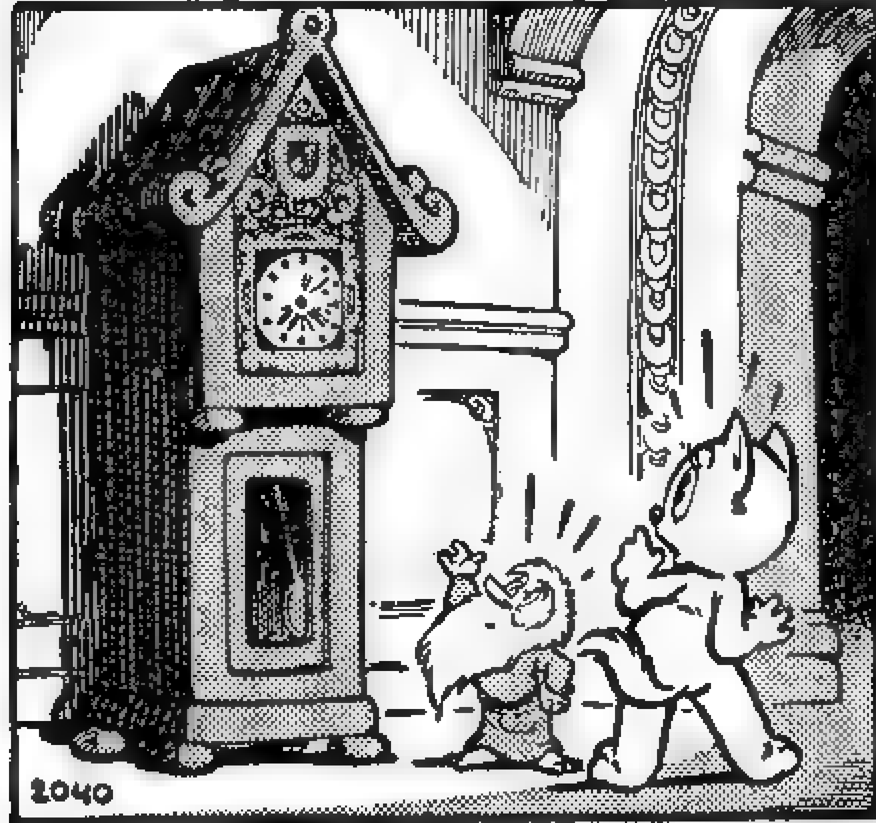

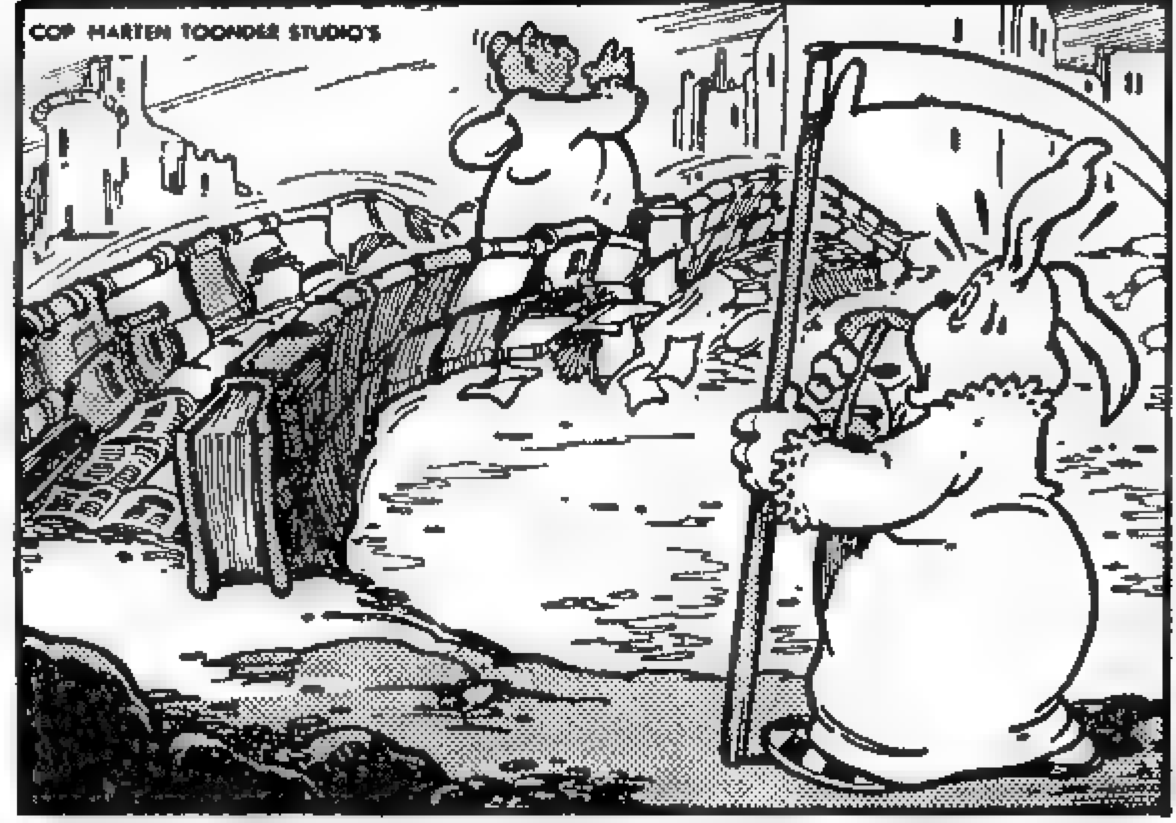

2039. Het is natuurlijk wel prettig, dat de Klokker zich weer gezond voelde en aan het werk wilde. Niet alleen voor Tom Poes, die hem verzorgd had, maar ook voor heer Ollie. Want eerlijk gezegd was die de kluts kwijt geraakt. Begrip van tijd had hij niet meer; hij wist alleen maar, dat hij doodmoe was en genoeg had van het verzorgen van de tijd. „Ik wil naar huis!”, sprak hij klagend. „We schieten niet op! We komen nergens! Het verleden begint al even nevelig te worden als de toekomst was. Ik wil naar de andere kant van deze rivier, misschien is het daar beter. Misschien is daar een weg naar Bommelstein!” „Dat kan!”, zei Joost, „kijk, daar is een brug, als u mij toestaat. Maar erg sterk lijkt die mij niet, heer olivier. Zo'n brug over de tijd is alleen maar van boeken gemaakt en dat is zulk zwak bouwmateriaal.” „Onzin!”, zei heer Bommel, terwijl hij de brug beklom. Joost aarzelde echter. „Heer Olivier is te fors gebouwd voor een brug over de tijd”, prevelde hij. „Ik ben bang, dat dit niet goed afloopt. Wat te doen?” Op datzelfde moment kwamen Tom Poes en de oude Klokker bij grootvader's klok op Bommelstein aan. „Als je mij nu even naar binnen helpt, kan ik heer Bommel aflossen!”, sprak het grijsaardje opgeruimd. Maar toen verstrakte zijn gelaat, want hij merkte, dat het uurwerk aan het teruglopen was. „Het is de hoogste tijd!”, mompelde hij bezorgd.

TOM POES EN DE KLOKKER

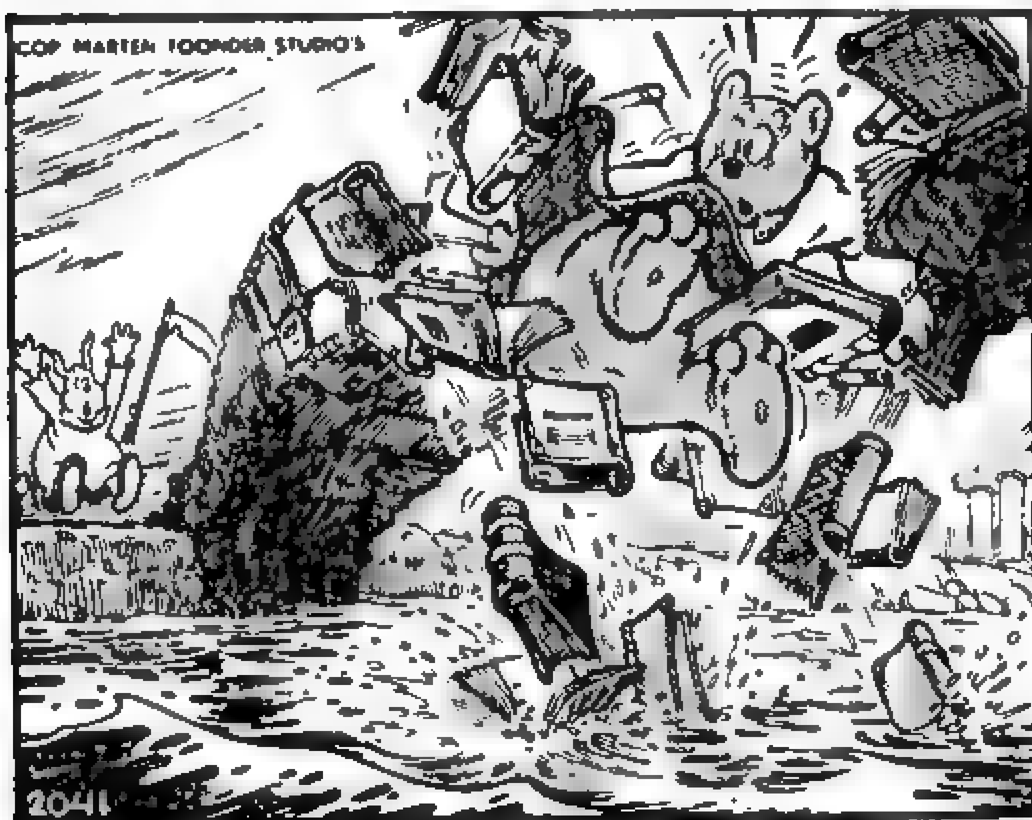

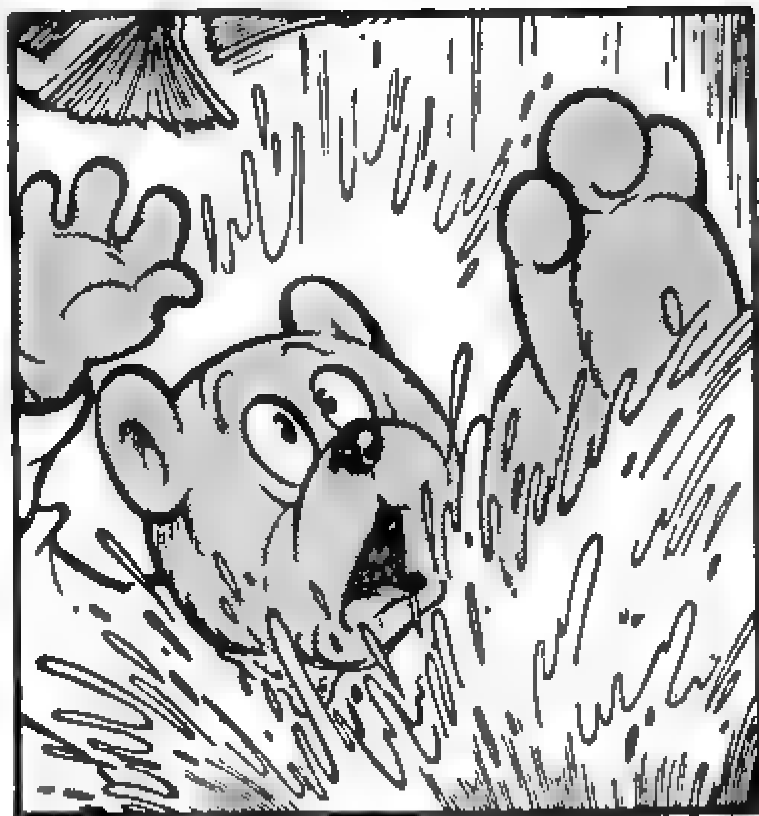

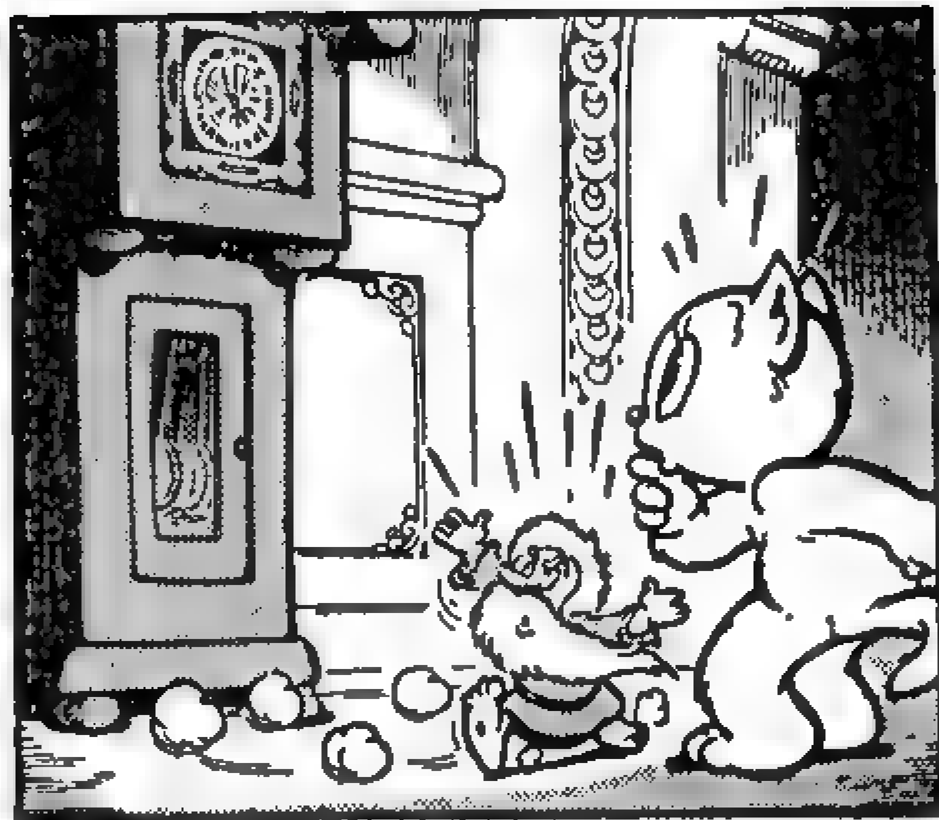

2040. De oude Klokker keek met grote ongerustheid naar de wijzers van grootvaders klok. De grootste bleef in de buurt van de 12 staan en bewoog zich wat aarzelig heen en weer; de kleinste was op de vijf beland en hield het daar voorlopig op. „Wat mag er aan de hand zijn?", vroeg de grijsaard zich ontsteld af. „Wat doet Bommel met z'n tijd? Dit kán helemaal niet. Maar ik ben machteloos..." „Kunt u niet in die klok kruipen en de tijd van hem overnemen?", vroeg Tom Poes ongeduldig. Hij was nog steeds bang, dat Super en Hieper ieder ogenblik voor het raam zouden verschijnen om het oude ventje te ontvoeren; want hij wist niet, dat de boeven met hun eigen springstoffen in de lucht gevlogen waren – in de richting van het verleden. „Friemelpraat!", riep de Klokker uit. „Wachten tot vijf uur! Dan moet Bommel zich melden. Dat deurtje, je weet wel. Maar nu de tijd stil staat, zal alles plat worden. Bommel verdoet z'n tijd!" Nu, dat was niet waar, zoals we weten. Heer Ollie schreed met ferme pas over de wrakke boekenbrug over de tijdrivier. Weliswaar ging hij zodoende natuurlijk niet vooruit, maar luieren deed hij niet. De kwestie was alleen maar, dat de klok een dergelijke beweging niet kan aangeven. Intussen zag de trouwe bediende Joost, dat het wrakke bouwwerk ineen dreigde te storten. En hij durfde er niet aan te denken, wat er dàn zou gebeuren.

TOM POES EN DE KLOKKER

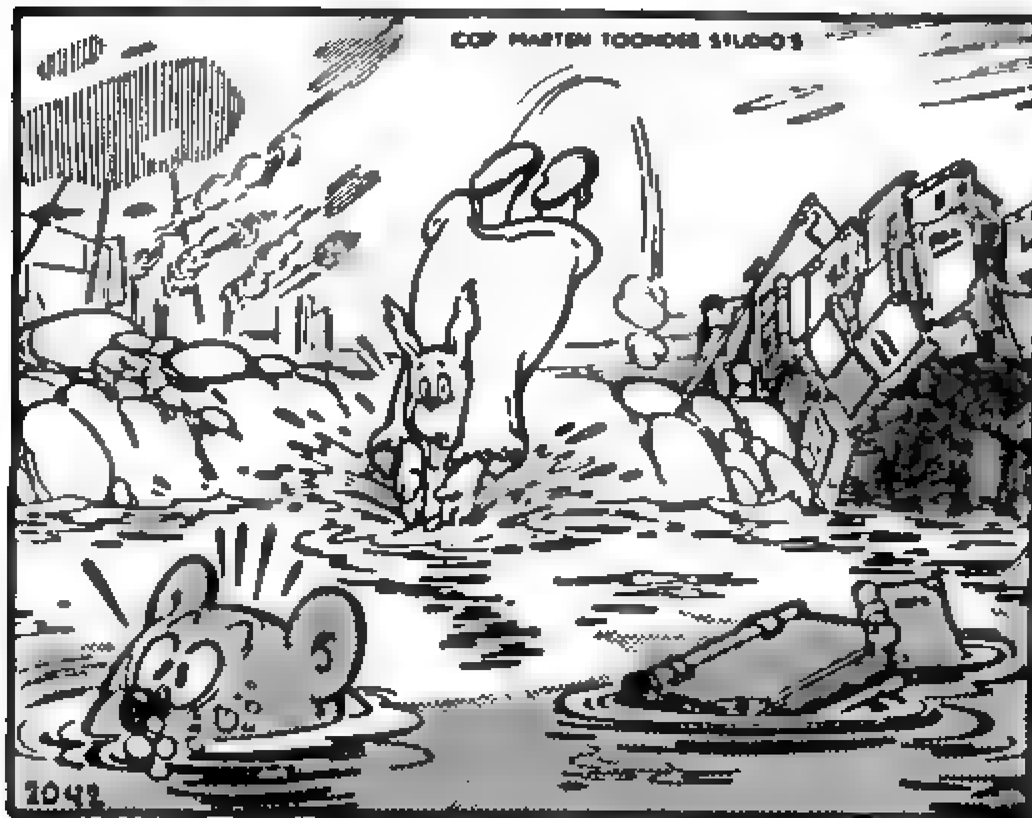

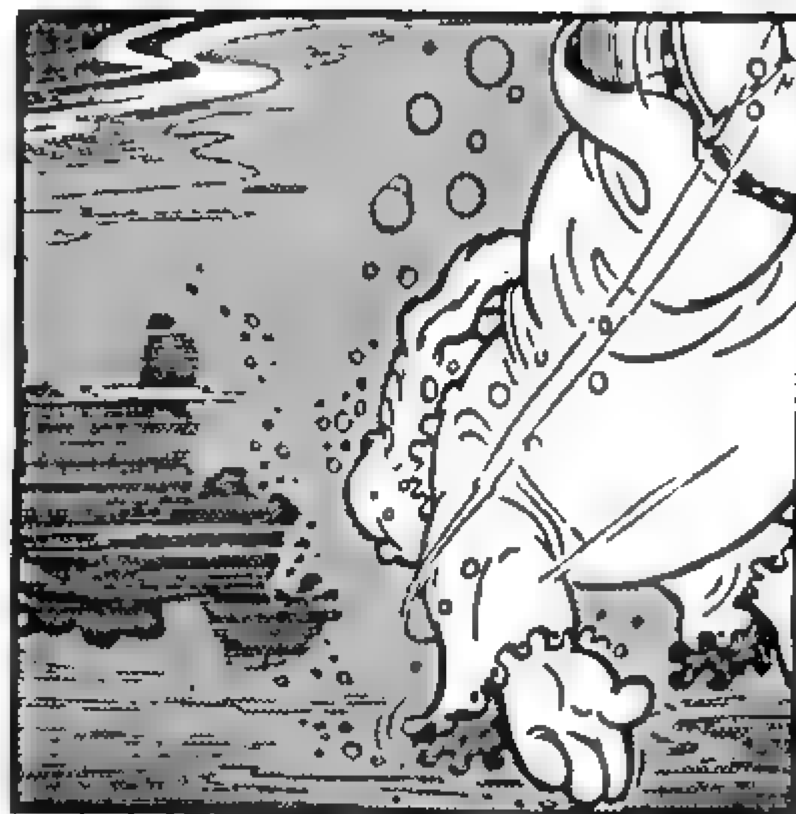

2041. Heer Bommel was zijn tocht over de brug met goede moed begonnen, want een verandering van landschap trok hem wel aan. „Misschien kom ik aan de andere kant op een weg, die naar Bommelstein voert", dacht hij.

„Dit geloop door nevels is natuurlijk een erg verantwoordelijke taak, maar ik krijg trek." Op dat moment begon de grond onder zijn voeten te bewegen en bovendien hoorde hij een schelle kreet van Joost. Maar het was al te laat. De wrakke brug van boeken verloor zijn samenhang en viel uit elkaar in een ordeloos gefladder van drukwerk. Heer Ollie tuimelde door de papiermassa heen in het water van de snelstromende rivier van de tijd en verdween onder de oppervlakte. Tom Poes was zich intussen nog niet bewust van het vreselijke gevaar waar zijn vriend zich in bevond, maar hij staarde verbijsterd naar de wijzers van de oude klok. Die waren plotseling begonnen te draaien met zo'n snelheid dat hij niet kon zien of ze vóór- of achteruit gingen. „Wat betekent dat?", vroeg hij bezorgd aan de grijsaard. „Er is iets gebeurd!", riep deze in paniek. „De tijd is in gevaar! Had ik mijn zeis nu maar hier..."

TOM POES EN DE KLOKKER

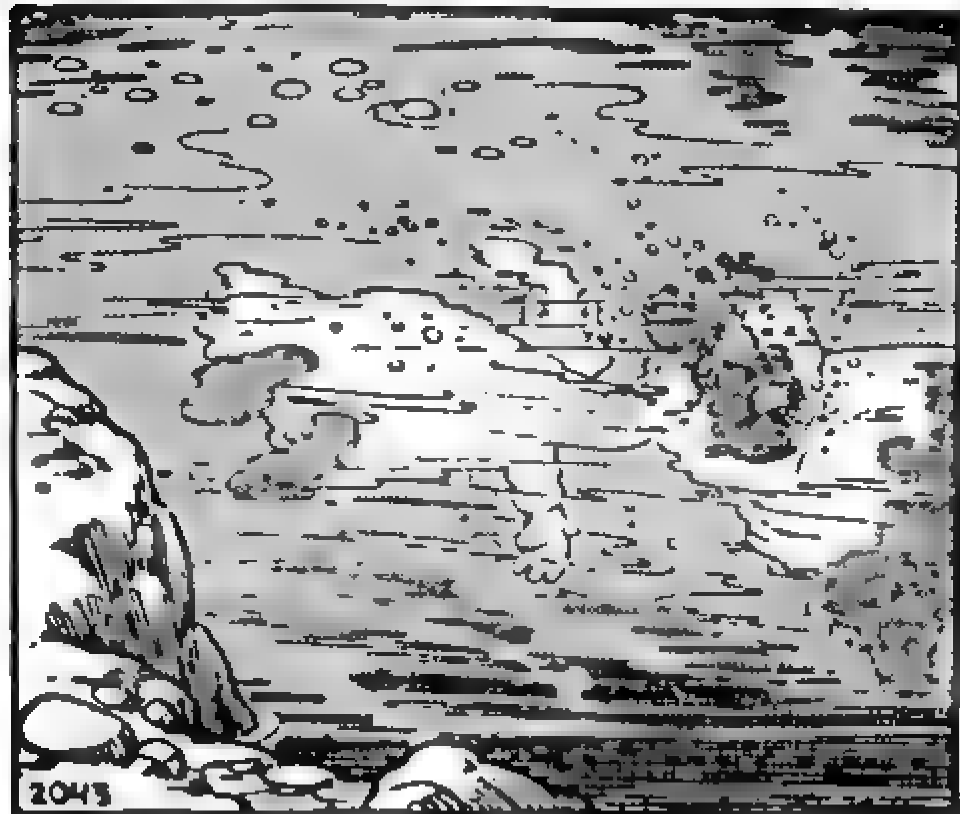

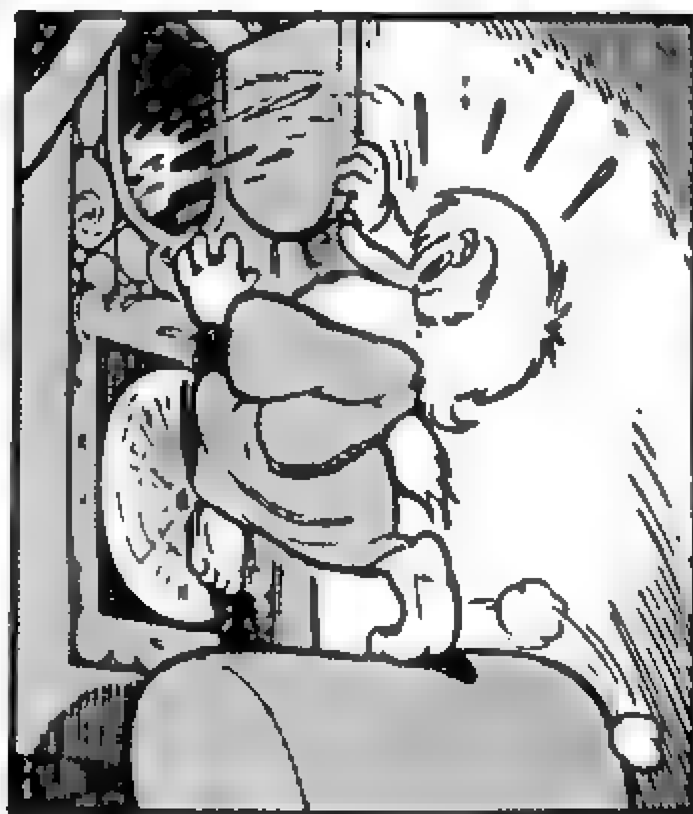

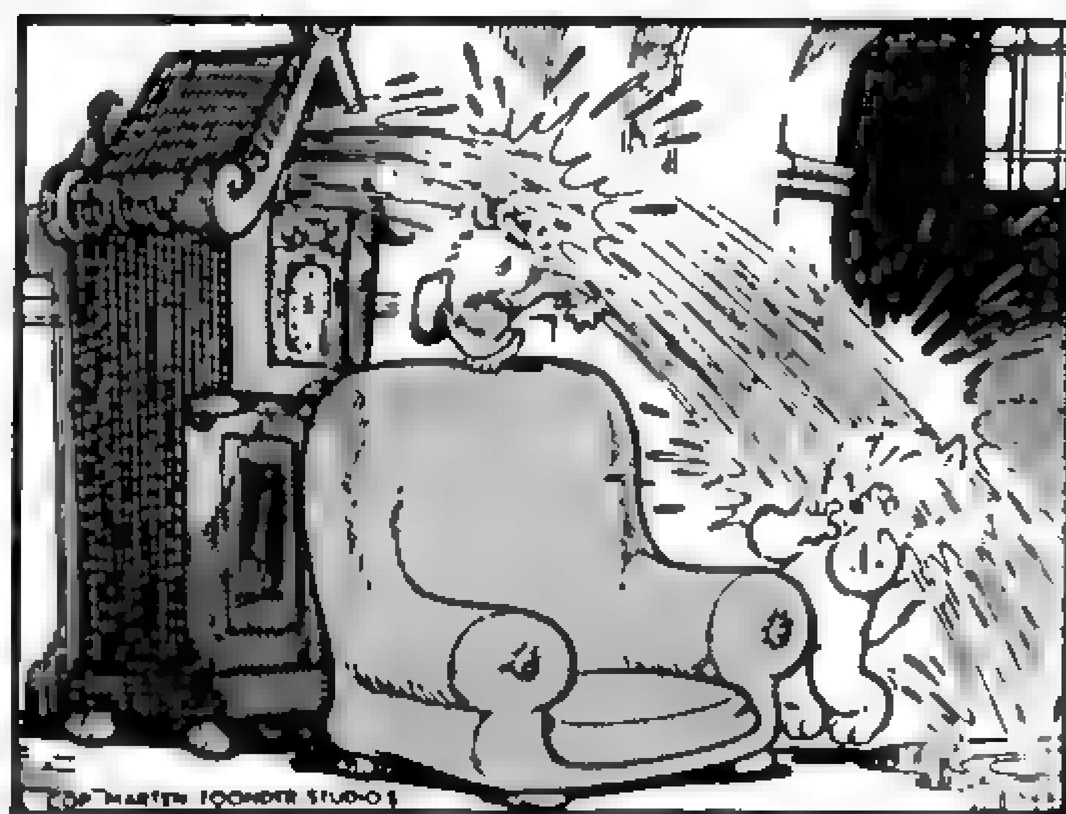

2042. Joost zag met ontzetting, dat heer Bommel onder de oppervlakte van de tijdrivier verdween. Het water stroomde snel, en toen heer Ollie's hoofd weer boven water verscheen, was hij al zó ver afgedreven, dat Joost hem niet verstaan kon. Even aarzelde de trouwe knecht. „Heer Olivier verdrinkt in de tijd", mompelde hij bekommerd, „en dat is levensgevaarlijk!" Hij zette alle aarzeling opzij en sprong zijn werkgever na. Dat was mooi werk van hem, want het viel heus niet mee in dat wilde, koude water. En bovendien was het vrij donker, zodat het vinden van een drenkeling heel moeilijk was. Nee, zwemmen in de tijd moet men aan meer geoefenden overlaten. Maar Joost stond zijn mannetje en al tamelijk vlug ontdekte hij de donkere vorm van heer Ollie. Intussen stond de oude Klokker bij de klok te peinzen. Tom Poes werd er zenuwachtig van. Hij begreep, dat er iets ernstig gebeurd moest zijn en dat de enige die hier hulp kon bieden, de kleine grijsaard was. Maar het oude ventje scheen het niet gemakkelijk te vinden.

TOM POES EN DE KLOKKER

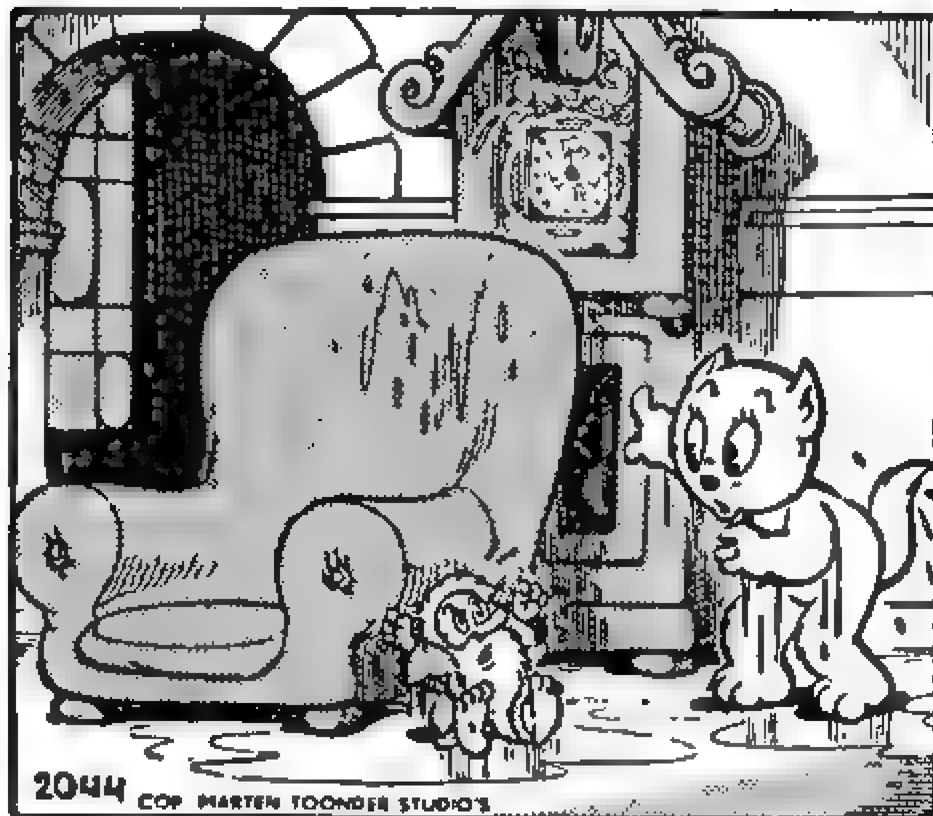

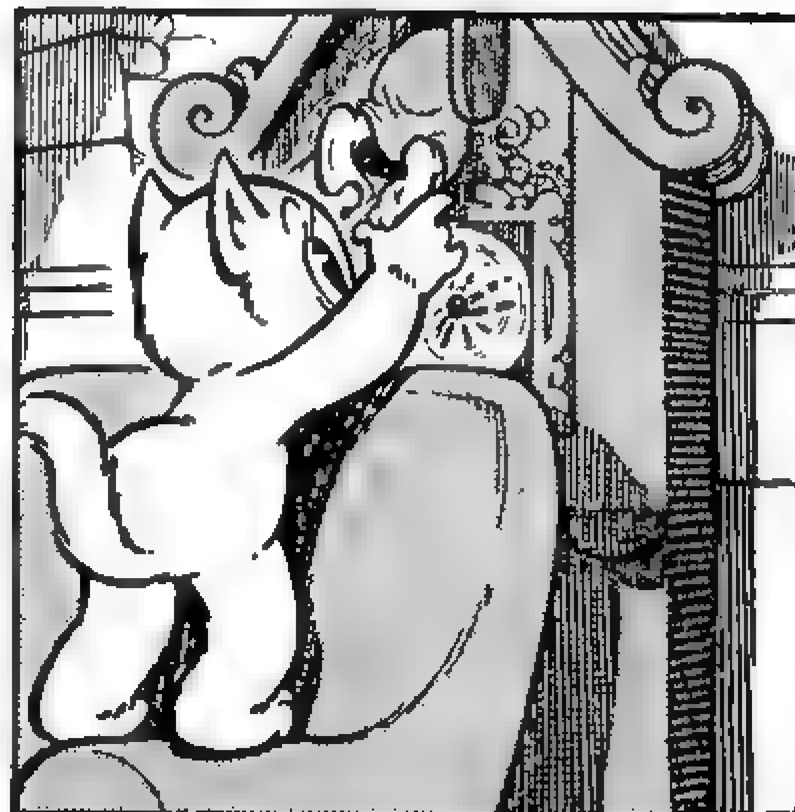

2043. De schuimende oppervlakte van de tijdrivier werd onderbroken door reeksen luchtbellen, die de plaats aangaven, waar de trouwe Joost doende was zijn meester van een verdrinkingsdood in de tijd te redden. Maar ach, dat was een moeilijke opgave. Het scheen wel, dat de tijdstroom vasthoudende eigenschappen bezat. Het water was wat taai en dik en het begon er naar uit te zien, dat Joost het slachtoffer ging worden van zijn edele daad. Want hij slaagde er niet in het zware lichaam van heer Bommel boven water te krijgen en tot zijn ontzetting bemerkte hij, dat ook hijzelf niet weer boven kon komen. De oude Klokker leek te voelen, dat de nood hoog begon te stijgen, want er kwam eindelijk beweging in zijn verstarde gelaatstrekken. „Ik ga dat deurtje open maken!", riep hij met knarsende stem. „Ik kan niet wachten tot vijf uur, want dan is er kans, dat het nooit weer vijf uur zal worden. Help me eens omhoog!" Tom Poes hielp hem maar al te graag en even later opende het oude ventje met een krachtige ruk het kleine klokkedeurtje waarachter hij gewoond had. Ik weet niet wat Tom Poes verwacht had te zullen zien in de donkere ruimte achter die deur. Maar waarschijnlijk niet, wat er uit kwam. Uit de klok klonk namelijk een klotsend geluid en toen spoelde met groot geweld een golf water over de Klokker en hemzelf heen.

TOM POES EN DE KLOKKER

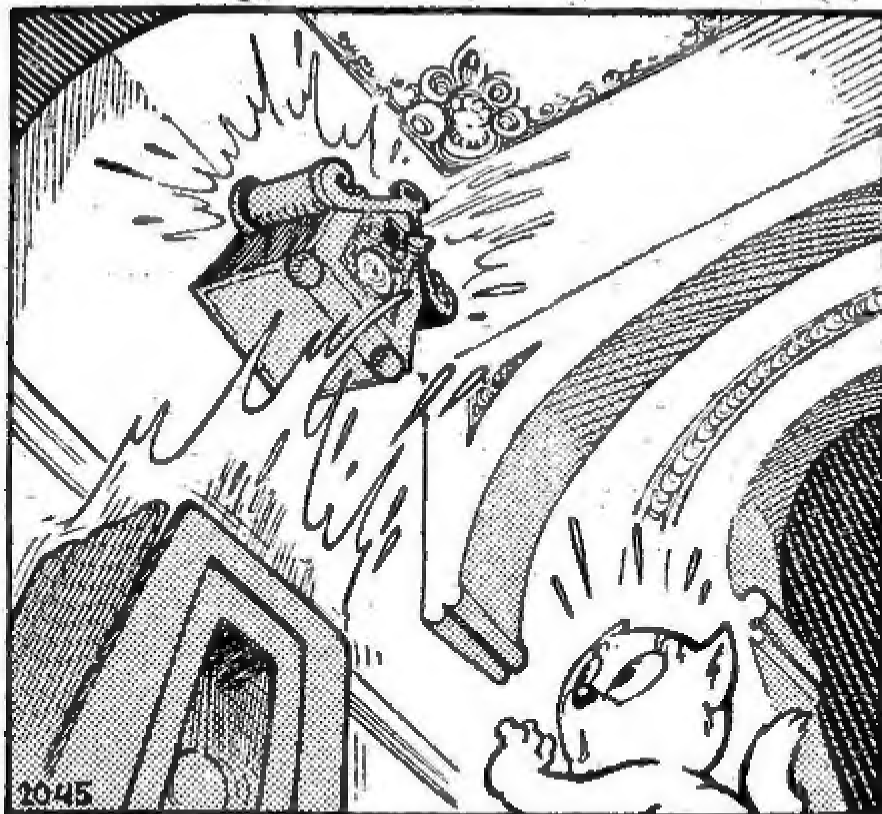

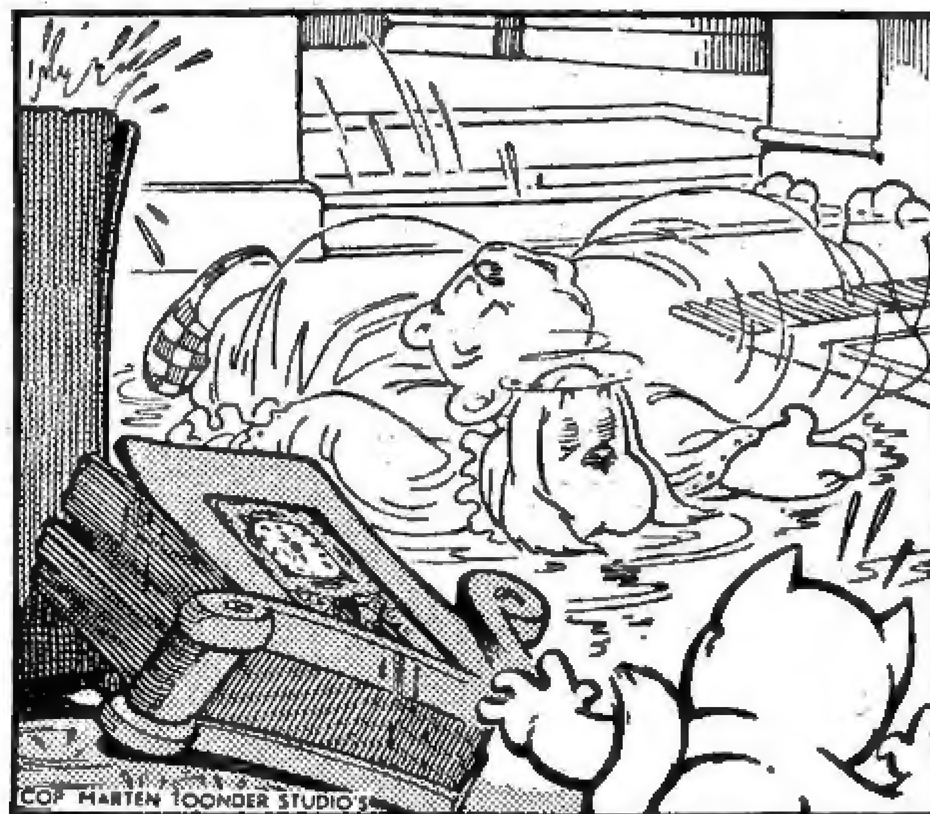

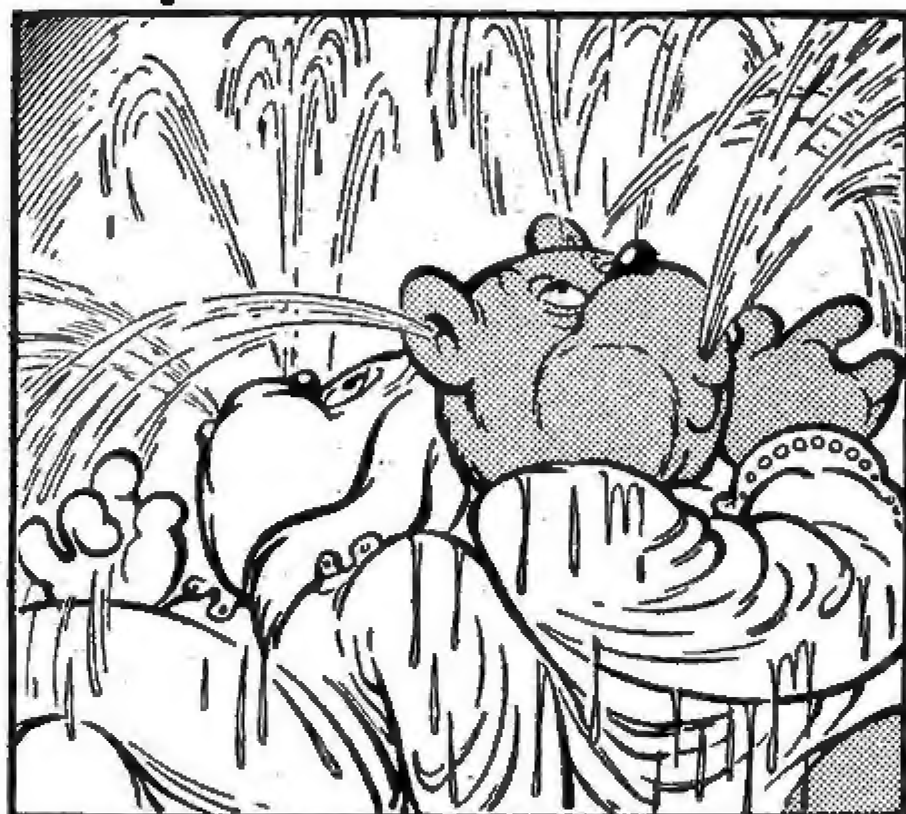
2044. Een grote golf water spoot uit het deurtje van de klok en spoelde zowel de Klokker als Tom Poes van de benen. Daar zaten ze nu, midden in een plas, die een groot gedeelte van heer Bommel's parket bedekte, en staarden naar het vreemde uurwerk. „Waar komt al dat water vandaan?", vroeg Tom Poes. „Ik weet zeker, dat de klok goed droog was, toen we hem hier neerzetten!" „Bah!", riep het oude baasje bitter. „Friemelpraat! Hier wordt op een gruwelijke manier de tijd vermorst! Liters en liters! Het is een schande! Alsof het niets kost! Tijd is geld! En hier druipt het de klok uit!" „Tijd is geld, hè?", zei Tom Poes. „Waarom doe je dan niets? Als dat water tijd was, heb ik het idee, dat heer Ollie op het ogenblik in gevaar verkeert!" Dat kon het oude ventje niet zoveel schelen; maar het feit, dat er zoveel tijd verknoeid werd, maakte hem razend. „Klim op die stoel en help me naar binnen!", riep hij schel. „Ik ga de tijd overnemen!" Tom Poe gehoorzaamde maar al te graag. Hij gaf d grijsaard een zetje, zodat hij door de openin in het inwendige van het uurwerk verdweer

„Zorg, dat heer Ollie en Joost terugkomen!" riep hij hem na. „Frutsels!", riep een gesmoc de stem uit de klok en toen klonk er e vreemd plassend geluid, terwijl stralen w naar buiten spoten.

TOM POES EN DE KLOKKER

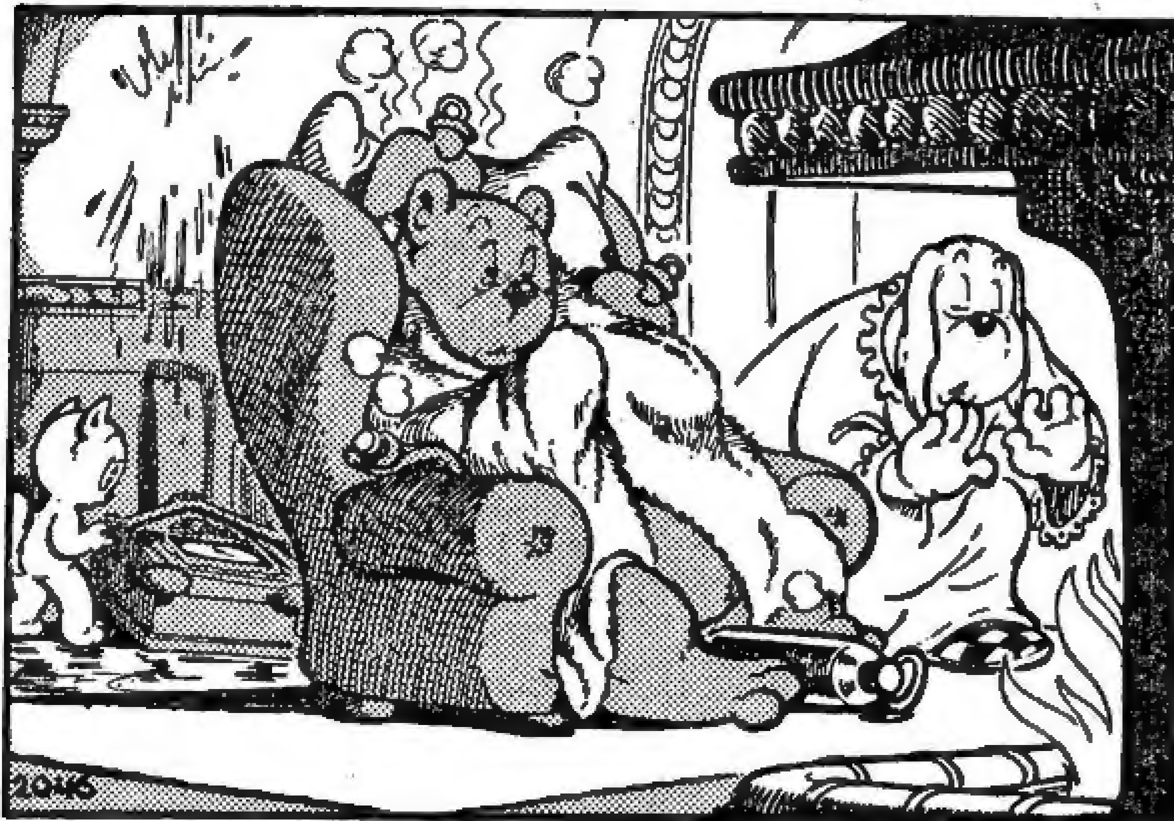

2045. Tom Poes stond in grote spanning naar de klok te kijken. Het oude meubel gedroeg zich in het geheel niet zoals men dat van een uurwerk zou mogen verwachten. Het klotste en plaste in het mechaniek, terwijl een sterke waterhoos het bovenstuk tegen de zoldering spoot. Tom Poes begreep daar niets van. Maar hij kon natuurlijk ook niet weten, dat een tak van de tijdrivier in grootvaders klok uitmondde. Hij kreeg daar pas enig idee van toen hij een paar schimmige gestalten in het water op de grond ontdekte. De nevelige vormen werden snel dichter en na enige ogenblikken was het duidelijk, dat dit heer Bommel en Joost moesten zijn. De beide geteisterde figuren gingen langzaam overeind zitten en keken wazig rond. „Blub!", sprak heer Ollie moeilijk. „Blah! Bubblub!" Hij spoot een krachtige straal water uit en joost volgde zijn voorbeeld zodat ze gedurende enige tijd wel wat op fonteinbeelden leken. „Bah!", herhaalde heer Bommel tenslotte rillend. „Tijd! Bah! Khebber m'n maag... blub... fol fan..." „Het loopt me de keel uit, als ik zo vjij mag sijn", voegde Joost er zwakjes aan toe. „Maaj 't is toch goed afgelopen, met uw welnemen. De heer Klokker kwam net op tijd – andejs souden we vejdjonken sijn!"

TOM POES EN DE KLOKKER

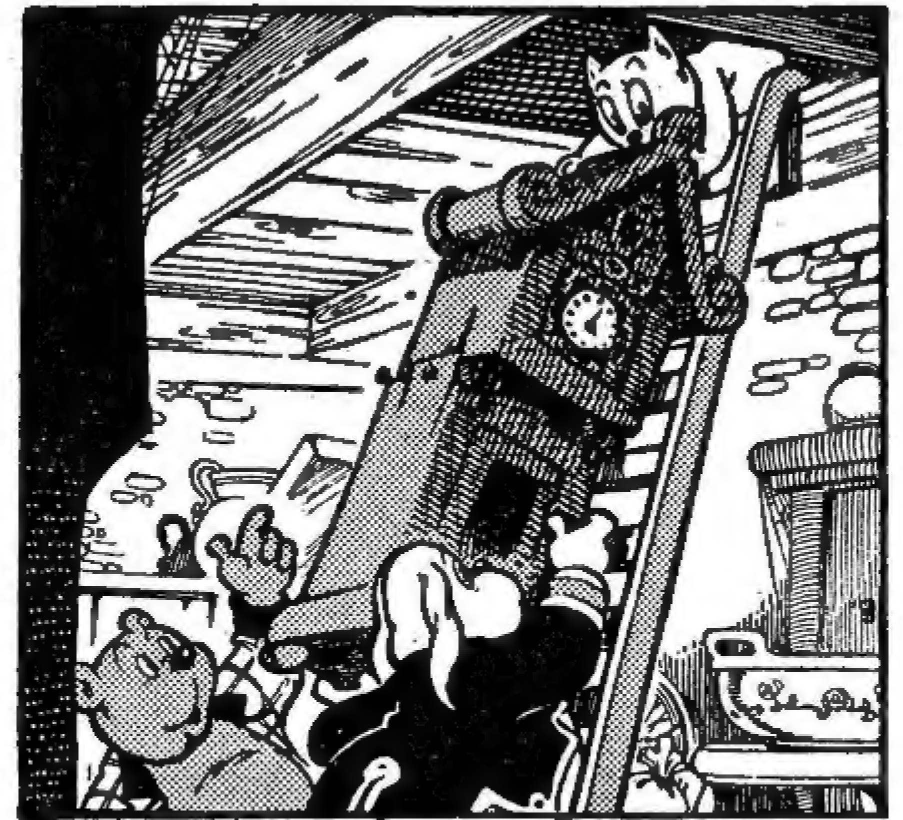

2046. Heer Bommel hees zichzelf moeizaam in zijn leunstoel en vroeg op zwakke toon om kruiken en dekens. Gedurende enige tijd heerste er nu stilte, terwijl de drenkelingen dampend voor het vuur zaten. Maar tenslotte stond Joost moeilijk op om een krachtgevende ochtendpap te gaan bereiden, zoals hij zei. Intussen vertelde Tom Poes alles wat er gebeurd was, terwijl heer Ollie de tijd had waargenomen. „Waar Super en Hieper gebleven zijn, weet ik niet", besloot hij. „Ze schijnen ineens te zijn verdwenen." „Gelukkig maar", zei heer Bommel, die zich had aangekleed. „Maar het is mij een raadsel, waarom ze dat oude ventje wilden ontvoeren. Wat moeten die twee schurken met een Klokker doen?" „Dat is heel eenvoudig", zei Joost, een dampende schaal op tafel zettend. „Als u mij toestaat zou ik willen opmerken, dat tijd geld is. En als ze die kleine grijsaard hadden, hadden ze immers de tijd? Alle tijd van Rommeldam zelfs – en dus ook alle geld, met uw welnemen!" „Een diepe gedachte!", zei heer Bommel peinzend. Hij verviel tot nadenken, dat duurde totdat hij enige borden havermout had gegeten. „Een aardig idee!", merkte hij toen op. „Toen ik dus de tijd in handen had, had ik alle geld in handen. En ik heb het niet geweten. Maar och, voor een heer speelt geld geen rol, als jullie begrijpen wat ik bedoel. En wanneer Joost er niet geweest was, zou ik er zelfs in verdronken zijn!"

TOM POES EN DE KLOKKER

2047. In de vroege ochtend van die dag troffen burgemeester Dickerdack en commissaris Bulle Bas elkander voor het stadhuis van Rommeldam. „Goedemorgen, burgemeester!", zei de commissaris enigszins verlegen. „Is het waar, dat wij elkander vanmorgen al hebben gesproken? Over een uur of zo?" „Mogelijk!", zei de burgemeester nadenkend. „Zoiets herinner ik mij ook. Ongeveer om deze tijd, dacht ik. En er was iets met een paar schurken, die door een ontploffing in het verleden verdwenen!" „Ja, nu u het zegt!", mompelde de politiechef peinzend. „Een warrige geschiedenis! Ik denk, dat we een griepje onder de leden hebben." „Mogelijk, Bas!", zei de burgemeester. „Ik zou in staat zijn om aan mezelf te twijfelen, maar ik heb opgemerkt dat alle klokken stil zijn blijven staan. En ze wijzen allemaal vijf uur aan – dat geeft toch te denken! Maar we zullen nooit weten wàt!" Daar bleef het dus bij en daarmee is deze ware geschiedenis eigenlijk uit. En wat de oude grootvader's klok betreft, die werd door Joost en Tom Poes weer naar het vlierinkje boven de zolder gedragen. Want het was nu wel duidelijk, dat er iets vreemds met het uurwerk was. „Herinner mij er aan, dat ik dat ding nooit weer laat lopen!", zei heer Bommel, die aanwijzingen bij het naar boven dragen gaf. „Maar mijn goede vader zei altijd: Ollie, jongen, blijf meester van je eigen tijd! En daar houd ik mij aan!"

Zo Dat Zit Er Weer Op Mijn Waarde Tom Poes,

Pak Je Spullen, We Gaan Weer Naar Huis!

Hmmm,
Het Volgende
Avontuur
Vond
Ik Toch
Beter